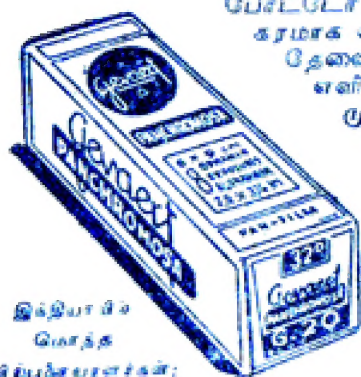

எனது ஆல்பத்தில் ஒரு பக்கம்!

இந்தியா செ
மொத்த
விற்பனையாளர்கள்:

போட்டோ ஆல்பத்தின் ஒவ்வொரு பக்கமும் கவர்ச்சி
கரமாக விளங்க என்ன வேண்டும்?

தேவைகள் மிகவும் சுலபமானவை.
எளிதில் கிடைப்பவை.

முதலாவதாக ஒரு கேவார்ட்டஸ் ரோல்
பிலிம் அல்லது பிளேட்.

இரண்டாவதாக ஒரு கேவார்ட்டஸ்
பேப்பர் இவைகளே.

அல்லையுட்

போட்டோகிராபிக்ஸ்
லிமிடெட்

பம்பாய் - கல்கத்தா - மதராஸ்

எழுத்துக்கள் கனல்கக்க, கருத்துக்கள்
புதுமை சோட்ட, அர்த்தமற்ற ஆபாசக்
கு ப் பை க னை அ ழி த் தோ ழி க் க
ஆர்ப்பரித்து வெளிவருகிறது

புரட்சி

(வாரப் பதிப்பு)

ஆரம்பம்: மே கடைசி வாரம்

•

பிரகாச ஆசிரியர்:

மாஜினி

தனம் பிரதி விசை கருக

ஆசிரியர் குழாம்

“மறகி” “பூபதி” ஏ. செல்லையா

•

ஏஜென்ஸ் விவரங்களுக்கு:

“புரட்சி” காரியாலயம்

தபால் பெட்டி 109, மேலமாரி வீதி, மதுரை

எங்கள்வழி-நேர்மை, திறமையும் நன்காட்சியும்

கமலா கோட்விஸ்
தனது அழகிய மேனியை
லக்ஸ்
டாய்லட்
சோப்பினால்
பாதுகாத்துக்கொள்கிறார்

கத்தாவதன் கமலா சொல்வதாவது: "என் மேனி அழகை லக்ஸ் டாய்லட் சோப்பினாலேயே காப்பாற்றிக்கொள்கிறேன். கத்தமானதும் சௌமியமானதுமான இச்சோப்பின் சுறுசுறுப்பான நுரை எருமத்தை சுத்தம் செய்வதுடன், அப்பழுக்கற்றதாகவும் சோபையுடையதாகவும் வைத்துக் கொள்கிறது. மேனி அழகை முக்கியமாகக் கருதும் ஒவ்வொரு மங்கையும் தவறாமல் லக்ஸ் டாய்லட் சோப் உபயோகிப்பதை ஒரு பழக்கமாகக்கொள்ளவேண்டும்."

லக்ஸ் டாய்லட் சோப்
சினிமா நட்சத்திரங்களின் அழகு தரும் சோப்!

LTS. 175-23 TM

சாதாரண ஆம்ஸ்ட் தான்—

ஆளுவும் அதை டால்டாவில் பார்த்தால் தன்ருசியே!

முட்டையின் வெள்ளைக்கருவை தனியாக எடுத்து கெட்டியாவதுவரை கதையவும். பிறகு மஞ்சள் கருவைப்போட்டு ஐந்து நிமிஷங்கள் கதையவும். தறுக்கி வெங்காயம், உடைத்தபயறு அல்லது அரிந்த தக்காளிப் பழம், ருசுக்குத் தகுத்தபடி உப்பு, மிளகு, இவைகளைச் சேர்த்துக்கொள்ளவும். பரந்த வாணியில் போலிக்குமளவு டால்டாவை சூடாக்கி அதில் கலந்து வைத்திருப்பதை ஊற்றவும். சீழ்பக்கம் இலேசாக சிவக்கும்வரை போரித்து. இரண்டாக மடித்து, மதுபக்கம் திருப்பவும். இந்தப்பக்கமும் சிவத்ததும் சூடாக பரிமாறவும். ரொம்ப ருசியாயிருக்கும்.

தீங்கள் சாப்பிடும் பஷணங்களை டால்டாவினால் எப்படி அதிக ருசியுள்ளதாகச் செய்யலாம் . . . ஒரு சாதாரண சாப்பாட்டிற்கோ அல்லது விசேஷமாகவரும் விருந்தாளிக்கோ என்னென்ன தயாரிப்பது . . . உங்களுக்கு தேவையான தகவல்களுக்கு எழுதுங்கள்.

தி டால்டா அட்வைஸரி ஸர்வீஸ்

தபால் பெட்டி நெ. 353, பம்பாய் 1

HVM. 76-23 TM

ஜெனரல்
அப்யூரன்ஸ்

தலைமை ஆபீஸ்:
ஆஜ்மீர் - இந்தியா

சொசைட்டி
லிமிடெட்

ஸ்தாபிதம்:
1907

மதராஸ் டி.விஷனல் ஆபீஸ்:

304, தம்புச் செட்டி தெரு, மதராஸ் 1.

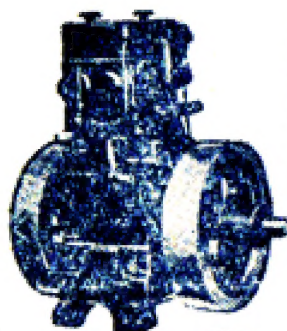
முற்றிலும் தேசிய ஸ்தாபனம்:

அமுலில் உள்வ வியாபாரம்	கமர் ரூ. 20,00,00,000
ஆயுள் நீதி	.. ரூ. 2,00,00,000
மேத்த ஆஸ்திகள்	.. ரூ. 2,20,00,000
கொடுக்கப்பட்ட க்ளெயிம் தொகை	.. ரூ. 1,00,00,000

சேர்மன்: ஸ்ரீ B. N. ஜாலன்
(கராஜ்மல் தகர்மல் கம்பெனி), கல்கத்தா.

தென்னிந்தியாவில் கிளைகள்:

மதராஸ், மதுரை, திருச்செருப்பள்ளி, கோயமுத்தூர்
கொழும்பு, பெங்களூர், பெல்லாரி, பெஜவாடா
என்ன முக்ய நகரங்களிலும் இன்ஸ்பெக்டர் ஆபீசுகள் உள்ளன.

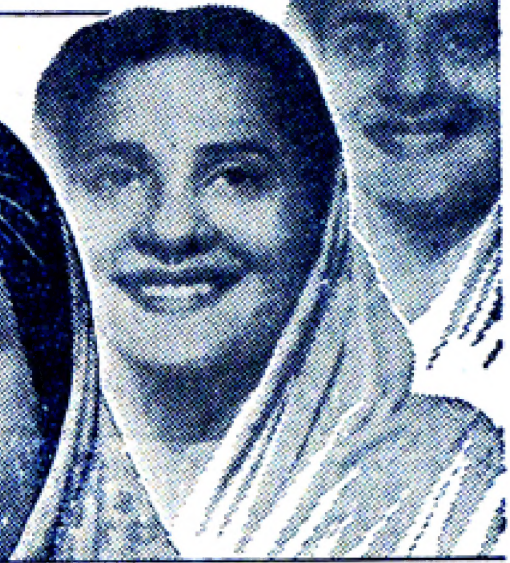

எலக்ட்ரிக் மோட்டார்கள், பம்பு
மோட்டார்கள், எஞ்ஜின்கள், மெஷினரி
பார்ட்ஸ்கள் முதலியவைகளுக்கு:

ஸாம்ஸன் & கோ. 8/22, ரோட்டவே
சென்னை.

ஒவ்வொரு தினமும் உங்கள் சருமத்தை

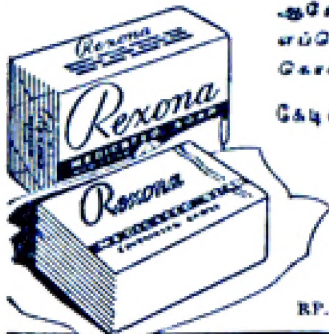

அதிக அழகுபெறச்செய்யும்

கேடும் கைத்த சோப் ரெக்ஸோனா ஒன்றே. அது உங்கள் சருமத்திற்கு புத்துயிரளிக்கும்; பரிசுத்தத்தையும் புதுப்போலினைவும் தரும்.

தவறாமல் ரெக்ஸோனா சோப் உபயோகித்து மேலீயை சுத்தம் செய்துகொள்ளுங்கள். வெகு சீக்கிரத்திலேயே சருமம் புதுசோபையடைப்பேறும். சருமத்தை சுத்தம் செய்து, மிருதுவாக்கி, ஆரோக்கியமூட்டும் சுத்திவாய்த்த தைமங்களால் விஞ்ஞான முறைப்படி தயாரிக்கப்பட்ட கனர்பு மருத்து கேடும். இது உங்கள் சருமத்தை அப்பழுக்கற்றதாகவும், திடமாகவும், ஆரோக்கியமூட்டையதாகவும் செய்ய உதவுவதுடன் எப்போதும் பூசனப் பொலிவுடன் வைத்துக் கொள்ளிறது.

கேடும் சைத்த ரெக்ஸோனாதான் இதைச்செய்கிறது!

ரெக்ஸோனா
சோப்

RP. 40-472 TM

ராஜதானி பூராவும்

40 தியேட்டர்களில்

நடைபெறுகிறது....

ஜெமினி

சந்திரலேகா

டி.ஆர்.ராஜகுமார்.. எம்.கே.ராதா.
ரஞ்சன்.....சந்திரி பாய்.....
என்.எஸ்.கிருஷ்ணன்..டி.ஏ.மதுரம்
எல்.நாராயண ராவ்..மதிலும் பல
முழுமுக்கணக்கான நபர்கள் நடித்து

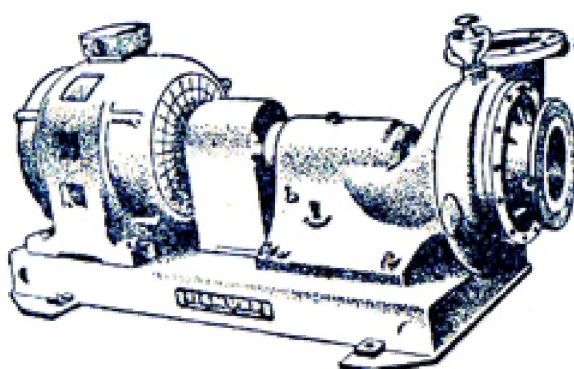
சென்னையில் வெலிங்டன்..ஸ்டார்..கிரௌன் சூப்பர் ஹிட்டு
தியேட்டர்களிலும்

உறுதியாக நீடித்துழைக்கும்
எலக்ட்ரிக் மோட்டார்

“ஸிக்மா” பம்ப் செட்டுகள்

பலவிதமான தேவைகளுக்கும் உகந்தவை

(Sigmund Pumps Ltd., England)

எத்தவிதமான ஆலை, ரசாயன சாலை, நீர்ப்பாசனம், வடிகால்
களுக்காயினும் சரி அந்தந்த வேலைக்கும் அளவுக்கும் தக்க
பம்பை உங்களுக்காக நாங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொடுக்கத்
தயாராயிருக்கிறோம்.

உங்கள் தேவைக்கும் முழு விபாங்களுக்கும் எழுதவும் :

சோல் ஏஜண்டுகள் :

வில்லியம் ஜாக்ஸ் & கம்பெனி லிமிடெட்

37, லேகன்ட் லைன் ரிச், மதராஸ்

டெலிபோன் : 3226 : தபால் பெட்டி 1282 : தந்தி : "Limpet"

மார்ச் 7
இதழ் 39

ஏப்ரல் 25

சுவாமிநாதன்
சித்திரை 13

திகழ்ச்சிச் சித்திரம்	சாஸ்திரி	...	10
என்ன சேதி?	11
சமதர்மமா? சர்வ நாசமா?	12
புது வருஷப் பரிசு	18
எத்தனை நான் இக் கொடுமை?	"பெற்றோன்"	...	17
மாத்தருக்குள் ஒரு நெய்வனம்	ரா. கி.	...	20
அகில ஓசை	கல்வி	...	25
திருவாங்கூர்த் தமிழர் தலைவர்கள் (படங்கள்)	36
குமரி முனையில் தமிழர் தவம்	ஜெயமணி	...	38
தேமமாங்கினி	வேங்கடலக்ஷ்மி	...	43
காலகோபம்	48
அது என்ன இரகசியம்?	பட்டு	...	49
மாலதியின் மனோரதம்	சிவகாமு	...	51
சங்குயின் சாமர்த்தியம்	எம். ஆர். ராஜகோபாலன்	...	55
வினையாடுவது யார்?	எஸ். வி. எஸ்.	...	56
மூன்று பிரகடனப்பதிகள்	58

"கல்வி"யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்களும், சம்பவங்களும் கற்பனை.

"தமிழன் என்ற சொல்லு! தலைமீட்டித் தீக்கட!"

என்று நம் நாமக்கல் கவிஞர் முரக கோட்டியார். தமிழகத்திலும் தமிழ்நாட்டுக்கு வெளியிலும் உள்ள தமிழர்கள் எல்லாரும் சில காலமாகத் தலைமீட்டித் தீக்கடத் தொடங்கி விருக்கிறார்கள். "தமிழன் என்றொரு இனமுண்டு" என்று உணரத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த உணர்ச்சியானது உலகில் எத்தெத்தப் பகுதியிலே தமிழன் இருந்தானும் அவனைத் தமிழ் நாட்டுடன் தொடர்பு கொள்ளச் செய்திருக்கிறது. தமிழ் நாட்டை அடுத்துள்ள பிரதேசங்களில் தமிழர் மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் இருக்கும் இடங்களில் தமிழ் நாட்டோடு ஐக்கியப்பட வேண்டும் என்ற வெள்ளைய உண்டாக்விருக்கிறது.

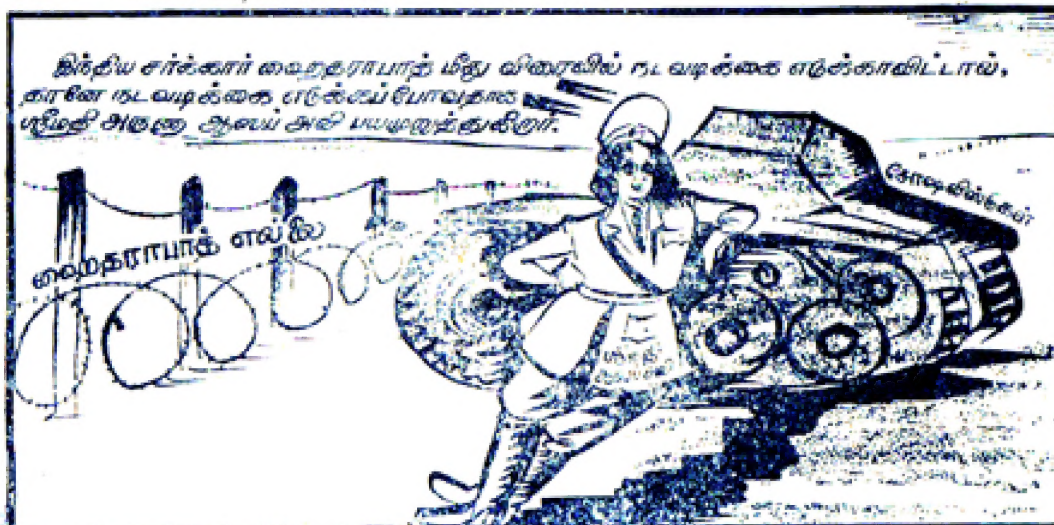
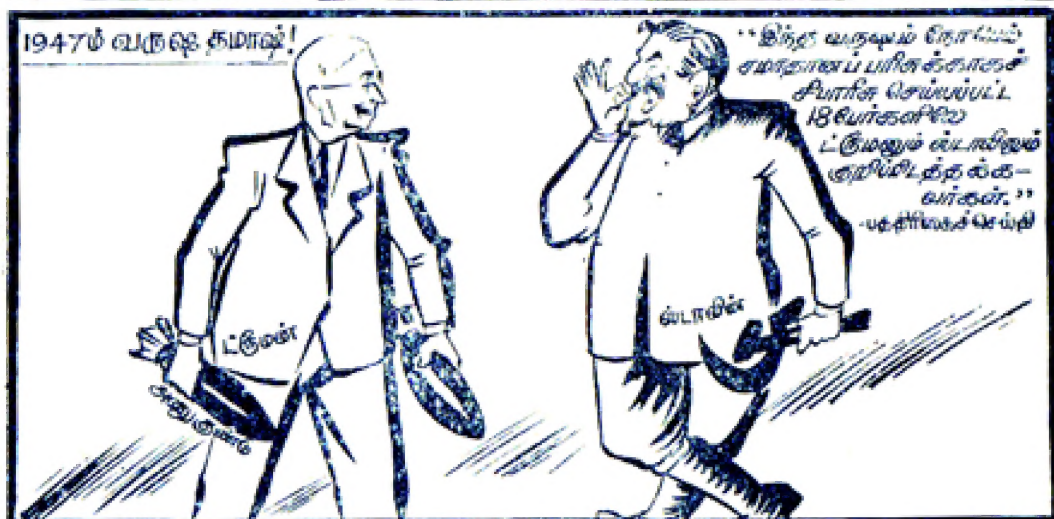
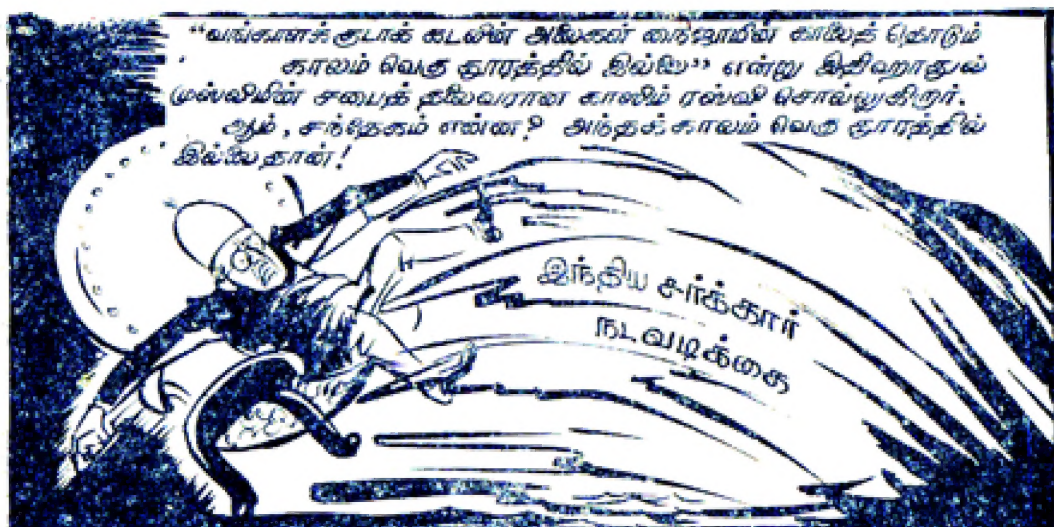
KALKI SRINIVASAN 40

இத்தகைய வெள்ளைத் திருவாங்கூர் சமந்தானத்தைச் சேர்த்துள்ள தமிழ்நாட்டுப் பகுதிகளில் உண்டாகிவிருப்பது இயல்பேயாகும். நால்கில் நாடு முதுகிய பகுதிகளில் உள்ள தமிழர்கள் சிறந்த கல்வியறிவு பெற்றவர்கள்; உயர்ந்த தமிழ்ப் பண்பாடு உடையவர்கள்; ஸ்ரீ தேவிக விநாயகம் பிள்ளையைப் போன்ற ஒரு கவிமனையை நால்கில் நாடு அளித்திருக்கிறது என்றும், அதிலிருந்து நால்கில் நாட்டுத் தமிழ்ப் பண்பாட்டை நன்கு அறியலாம்.

கன்னியாகுமரி தமிழ்நாட்டின் தெற்கு எல்லை வெள்ளைய மூவாயிரம் ஆண்டுக்கு மேலாகச் சரித்திரத்திலும், கதைகளிலும், கல்வெட்டிலும் ஸ்தூபிதமாகி விருக்கும் உண்மை. கன்னியாகுமரியை அடுத்துள்ள பிரதேசத்தான் நால்கில் நாடு. நால்கில் நாட்டுத் தமிழர்களின் தமிழ் இன உணர்ச்சியும் தமிழகத்தோடு ஒன்றுபட்ட வேண்டுமென்றும் ஆர்வமும் சில காலமாக உச்ச நிலையை அடைந்திருக்கின்றன. இந்த உணர்ச்சியும் ஆர்வமும் சரிபத்தித் தடைபெற்ற திருவாங்கூர் அரசியல் நிர்ணய சபைத் தேர்தலில் ஸ்ரீமத வெளியாளின் திருவாங்கூர் தமிழ்க் காங்கிரஸ் நிறுத்தி வைத்த அபேட்சகர்கள் அனைவரும் மகத்தான வெற்றி யடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிராகத் திருவாங்கூர் சமந்தான காங்கிரஸ் நிறுத்தி வைத்த அபேட்சகர்கள் படுதோல்வி யடைந்தார்கள்.

திருவாங்கூர்த் தமிழர் இயக்கத்தின் தனிப்பெரும் தலைவரான ஸ்ரீ. எஸ். நத்தானியம் பி. ஏ. பி. என். நமது இந்த இதழ் அட்டைப் படத்தில் விளங்குகிறார். ஸ்ரீ நத்தானியம் அவர்களைப் பற்றியும் அவர் தலைமை வகித்து நடத்தினதும் பேசியக்கம் பற்றியும் நமது விசேஷ திருபுர எழுதினதும் தொடர் கட்டுவார்களில் விசுவாச விவரங்களைக் காணலாம்.

ஸ்ரீ நத்தானியம் அவர்களை வாழ்த்துகிறோம். அவரைத் தலைவராகக் கொண்ட திருவாங்கூர்த் தமிழர் இயக்கம் பூரண வெற்றியடைய வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

என்ன சேதி?

மந்திரிகளின் பிரயாணம்

சேன்ற வாரத்தில் டாக்டர் சி. ஆர். ரெட்டி கம் பிரதம மந்திரி ஓமந்தூர் ரெட்டியாவின் படத்தைத் திறந்து வைத்தார். அச்சமயம் ஓமந்தூரின் குணங்களைப் பாராட்டி ஓர் அரிய பிரசங்கம் செய்தார். அந்த அற்புதமான பிரசங்கத்தில் இரண்டே இரண்டு விஷயங்களை மட்டும் காம் ஆட்சேபிக்கிறோம். "தற்சமயம் கம் ராட்டை எவ்வளவோ அபாயம் சூழ்ந்திருக்கிறது! இச்சமயம் காங்கிரஸ் மந்திரிகள் மதுவிலக்கில் போய் மாட்டிக் கொள்வானென்!" என்றார். ராட்டைச் சூழ்ந்திருக்கும் அபாயங்களில் மிகக் கொடியது மதுபானத்தான். மதுபானத்தை ஒழிக்கிறோம் என்று காங்கிரஸ்வாதிகள் வாக்களித்தது அவர்களுக்கு நாட்டில் செல்வாக்கு ஏற்பட்டதின் மூல்கிய காரணங்களில் ஒன்று. ஆகையால் மதுவிலக்கை அடைசியமாகக் கருதுவது தவறு. இன்றொரு விஷயம் மந்திரிகளின் பிரயாணங்களைப் பற்றியது. மந்திரிகள் அடிக்கடி பிரயாணம் செய்வதைப் பிரதம மந்திரி தடுத்திருக்கிறார் என்று பாராட்டிப் பேசினார். இது விஷயத்தில் பிரதம மந்திரியின் கொள்கையும் அதற்கு டாக்டர் சி. ஆர். ரெட்டியின் ஆதரவும் தவறானவை என்று காம் வற்புறுத்துகிறோம். இரண்டோரு மந்திரிகள் தினம் பொழுது விடிந்தால் தங்கள் சொந்த ஊருக்குப் போய்த் திரும்புவதுண்டு. இது தடை செய்யத் தக்கதே. ஆனால் பொதுவாக மந்திரிகள் அடிக்கடி கற்றுப் பிரயாணம் செய்தால்தான் ஜில்லாக்களின் நிலைமையும் ஐனங்களின் கஷ்ட மஷ்டங்களும் அவர்களுக்கு கண்ணுய்த் தெரியும். கேரில் பார்த்து ஆராமணியில் உத்தரவு போடக் கூடிய காரியம், அதிகாரிகளின் கடிதப் போக்கு வரவு மூலமாக நடப்பதற்குச் சில சமயம் ஆறுமாதம் ஆகிறது. ஐனங்களுடைய குறைகளைக் கேட்கும்

பார்த்தும் தெரிந்து கொள்வதோடு பொதுஜன அபிப்பிராயத்தை அவ்வப்போது அறிந்து கொள்ளவும் மந்திரிகளின் சுற்றுப் பிரயாணம் உதவியாகும். இப்போது மந்திரிகளுக்கு மூதல் வகுப்பு லீட்டுகள் இரண்டு தரப் படுகின்றன. இரண்டை ஒன்றாகக் குறைக்கலாம். ஆனால் மந்திரிகள் அடிக்கடி அவசியமான போதெல்லாம் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து பொது மக்களோடு சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வது மிக அவசியம் என்று காம் கருதுகிறோம். காலனா மிச்சம் பிடிக்கப் பார்த்து லட்ச லட்சமாக கஷ்டமாகி விடுவதில் அத்தமில்லை.

ஆறுதல் அடையலாம்

இந்தியாவுடன் நூற்றுக் கணக்கான சமஸ்தானங்கள் ஐக்கியமானது பற்றி அந்தச் சமஸ்தானங்களி னுள்ள பிரஜைகள் ஆனந்தம் அடைந்திருக்கிறார்கள். அப்படி யிருக்க, புதுக்கோட்டை மகாஜனங்கள் மாத்நிரம் மேற்படி சமஸ்தானம் இந்தியாவுடன் ஐக்கியமடைந்ததைக் குறித்து வருந்துவானென்? அதன் சம்பந்தமாக சமஸ்தானப் பிரதீப்திகள் கோஷ்டியினர் டில்லிக்குச் சென்று பிரதம மந்திரி ஜவாஹர்லால்ஜியையும், சமஸ்தானங்களின் நிர்வாக மந்திரி சபையினரையும் கண்டு பேசி யிருக்கின்றனர். எனினும் இந்தியாவுடன் ஐக்கியம் அடைந்ததைக் குறித்து அவர்கள் வருத்தவில்லை என்பதும், புதுக்கோட்டையின் தலிச் சிறப்புக்குப் பங்கம் வரக்கூடா தென்பதே அவர்களுடைய கோரிக்கை என்பதும் இப்போது தெரிகிறது. புதுக்கோட்டை தனி யொரு ஜில்லாவாக இருக்க இந்திய சர்க்கார் இணங்கும் என்று ஒரு செய்தி கூறுவதால், மேற்படி கோஷ்டியினர் அத்துடன் திருப்தி யடைந்து எதிர்கால சேமத்துக்கான காரியங்களில் ஈடுபடுவார்களென கம்புகிறோம்.

சீமதர்மமா?

சீர்வ நாசமா?

நீதி சமதர்மத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்; நாட்டில் சாதி வேற்றுமைகளும் பொருளாதார வேற்றுமைகளும் ஒழிய வேண்டும் என்னும் ஆசை தமக்கு உண்டு; நாட்டில் உற்பத்தியாகும் உணவுப் பொருள்கள், மற்ற வாழ்க்கை வசதிகள் பொருள்கள் எல்லாம் தர்ம நியாயமாகவும் சமமாகவும் பங்கிடப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்; ஏழை—பணக்காரன் என்ற வேற்றுமையும், தொழிலாளி—முதலாளி என்ற வேற்றுமையும் கூடிய சீக்கிரம் ஒழிய வேண்டும் என்று கருதுகிறோம்.

இந்த நோக்கங்களை யெல்லாம் நிறைவேற்றுவதற்குச் சரியான சாதனம் எது என்பது கேள்வி. இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் மிக முக்கியமானது. ஏனெனில், சாதனம் நிர்ணயமானால் தான் நோக்கம் நிறைவேறுவது சாத்தியமா என்று தீர்மானிக்கலாம். அப்படி நம் நோக்கம் நிறைவேறுவதினால் தேசம் நன்மை யடையுமா, தேச மக்கள் சந்தோஷ மடைவார்களா என்றும் முடிவு சொல்லலாம்.

சமதர்மத்தை நிலை நாட்டுவதற்கு நாம் நம்புகிற மார்க்கம் சாத்வீக மார்க்கம்; சட்ட பூர்வமான மார்க்கம்; காந்திமகான் உபதேசித்த மார்க்கம்; ஜவாஹர்லால்ஜி கைக்கொண்டிருக்கும் காடுமுரடு இல்லாத மார்க்கம்.

சாத்த்வீக வழியையும் சட்டபூர்வமான சாதனத்தையும் கைக்கொண்டு நாட்டில் சமதர்மத்தை நிலை நாட்டலாம் என்று நாம் நம்புகிறோம்.

ஹிட்லரையும் பலாத்காரத்தையும் கைக்கொண்ட ஜெர்மனி,—உலகிலேயே மகா பாக்கிரமசாதிகளான வீரமக்கள் வாழும் ஜெர்மனி,—இன்று சுதந்திரம் இழந்து, அடிமைப்பட்டு, அன்னியச் காலில் மிதிப்பட்டு, ஏன்று வன்சைககளுக்கு மத்தியில் அகப்பட்டிருப்பினவுபட்டுத் தவிக்கிறது.

ஆனால் காந்தி மகாத்மா காட்டிய சாத்வீக மார்க்கத்தைக் கைக்கொண்ட

இந்தியா தேசம் ஜெர்மானியரை ஜயித்த மகத்தான பிரிட்டிஷ் சாம்ராஜ்யத்தை வென்று இன்று சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறது. இப்படிக் காணுகண்ட மாணிக்கத்தை—வாராது வந்த மாமணியைக்—கை நழுவி விடாமல் காப்பாற்ற வேண்டியது நமது முதல் பொறுப்பு ஆகும். இந்தப் பொறுப்புக்குக் கேடு சூழும் முறையில் யார் என்ன செயதாலும் அது பெருந்தேசத்துரோகம் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

கிரித்தி மகான் காட்டிய சாத்வீக மார்க்கத்தினால் சுதந்திரம் அடைந்த நாம் அதே மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடித்து நாட்டில் சமதர்மத்தை ஏன் நிலை நாட்ட முடியாது?

சாத்வீக முறையில் கிளர்ச்சி செய்து சட்டசபை மூலமாக அவசியமான சட்டங்களைச் செய்து சமதர்மத்தை நிலைநாட்டுவதில் எவ்விதத் தடையும் இருக்கப் போவதில்லை.

இந்தியா தேசத்துக்கு இப்போது தயாராகக் கொண்டிருக்கும் அரசியல் அமைப்பில்,—கூடிய சீக்கிரத்தில் அமுலுக்கு வரப்போகும் அரசியல் அமைப்பில்,—வயது வந்தவர்களுக்குக் கெல்லாம் வோட்டுரிமை அளிக்கப்படும்.

புதிய சட்டசபைகளுக்கு வோட்டுக் கொடுப்போரில் மிகப் பெரும்பான்மையோர் குடியானவர்களும் தொழிலாளிகளாகவுமே இருந்து தீர்வேண்டும்.

அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் ஊழியம் செய்து அவர்களுடைய வோட்டைப் பெற்றுத் தான் யாரும் சட்டசபைக்குள் பிரவேசிக்க முடியும்.

அப்படிச் சட்ட சபைக்கு வருகிறவர்கள் சரியான முறையில் சட்ட திட்டங்களைச் செய்து நாட்டில் சமதர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதை யார் தடுக்க முடியும்? ஒருவராலும் முடியாது.

இப்போதுள்ள சட்ட சபைகள் பெரும்பாலும் நடுத்தர வகுப்பாரின் வோட்டுக்களைப் பெற்ற அங்கத்தினரைக் கொண்டவை. இப்படிப்பட்ட

சட்டசபைகளிலே கூட ஜமீன்களையும் இனாம்களையும் ஒழிக்கும் மசோதா கொண்டு வரப்பட்டது; மசோதா சட்டமாக நிறைவேற்றப் போகிறது.

ஜமீன்தார்களைப் பலாத்காரமாகத் தாக்கலோ அப்பற்றப்படுத்தலோ அவசியம் எதுவும் தேரவில்லை.

பலாத்கார முறையில் ஜமீன்களை அபகரிக்க ஜமீன் குடிகள் பிரயத்தனம் செய்ததாக வைத்துக் கொள்ளலாம். அந்நம் பயன் என்ன ஆகியிருக்கும்?

ஜமீன்தார்களின் பெரும் பாலோர் கையில் பணம் உள்ளவர்கள்; அவர்கள் பணங் கொடுத்து ஆட்களைத் திரட்டுவார்கள்; அந்த ஆட்கள் குடிகளைத் தாக்குவார்கள்; குடியானவர்களின் பெண்டு மிள்ளைகளைத் தாக்குவார்கள்; குடியானவர்களின் குடிசைகளுக்குத் தீ வைப்பார்கள்.

குடிகளும் சுமார் இருக்க மாட்டார்கள் அல்லவா? அவர்களுக்கும் ஆந்திரம் போங்கிங் கட்டுமீறிப் போய்விடும். அந்த ஆந்திரத்தில் செய்வது இன்னதென்று தெரியாமல் வயல்களை அழிப்பார்கள்; களஞ்சியங்களுக்கும் வைக்கோற் போர்களுக்கும் தீ வைப்பார்கள்; சிசுமயம் ஜமீன் அரசன் மனைக்குள்ளும் புகுவார்கள்.

இதற்கிடையில் நாட்டை ஆளும் அரசாங்கத்தார் சுமார் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களா? அவர்கள் முதலிலே போலீஸாரையும் பிறகு துருப்புக்களையும் அனுப்பும்படி இருக்கும். குழப்பமான சமயங்களில் போலீஸாரையும் துருப்புக்களையும் கட்டுக்குள் வைத்திருப்பது சிரமம்.

ஆகவே மொத்த முடிவு என்ன? இரு புறத்திலும் உயிர்ச் சேதம், பொருட் சேதம், பஞ்சம், பட்டினி, துவேஷம், பகைமை, — ஆகியவைதான்.

ஜமீன்தார் எப்படியாவது தப்பித்துக் கொண்டு, அகப்பட்டதைச் சுருட்டிக் கொண்டு, போயே போய்விடுவார்.

ஏழைக் குடியானவர்களின் குடிசைகளிலே வெதகாலம் ஒலக் குரல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கும்.

இந்த விபத்துகள் எல்லாம் ஒன்று மில்லாமல் ஜமீன்தார் சட்டமானது எவ்வளவு தன் முறையில் ஜமீன் குடிகளின் உரிமைகளை நிலைநாட்டுகிறது!

ஜமீன்தார்களும் அடியோடு நீராசை அடைந்து போகாத வண்ணம் அவர்களுக்கும் ஓரளவு தஷ்டசடு என்று கொடுத்து நாட்டில் வீண் மனக்கசப்பு வளராமல் தடுக்கிறது.

சித்தனை செய்யும் சக்தி உள்ளவர்களுக்கும் தேச நன்மையில் அக்கரையுள்ளவர்களுக்கும் மேற் கூறிய ஓர் உதாரணமே போதுமானது. அதிலிருந்து, சாத்வீக முறையிலே சட்டசபைகள் ஈழமாதலே எல்லாவித ஏற்றத் தாழ்வுகளையும் போக்கிச் சமதர்மத்தை ஸ்தாபிக்கலாம் என்பதை அவர்கள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆனால் தூதிஷ்ட வசமாகச் சமதர்மத்தின் பெயராலும், கம்யூனிஸம், சோஷலிஸம், போது உடமை முதலிய பெயர்களைச் சொல்லிக் கொண்டும் தமது நாய்தாட்டின் நன்மைக்கு விரோதமான காரியங்களைச் சிலர் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். அரிதில் கிடைத்த சுதந்திரம் பறிபோவதற்கும் இந்திய மக்கள் சர்வதாசம் அடைவதற்கும் உரிய வழிகளை அவர்கள் கடைப் பிடித்து வருகிறார்கள்.

* * *

எல்லாரிலும் அதிகமாகத் தேசத்துக்குப் பாதகமான காரியங்களைத் தற்சமயம் கம்யூனிஸ்டுகள் செய்து வருவது கண்டு மிக வருத்துகிறோம்.

இந்தியாவில் அன்னிய ஆட்சி நடந்த வரையில் கம்யூனிஸ்டுகளிடம் தமக்கு ஓரளவு அதுதாபம் இருந்தது. ஏழைகளுக்கு அவர்கள் செய்யும் தொண்டைப் பார்த்து வியந்தோம். மகாயுத்தத்தின்போது அவர்கள் பிரிட்டிஷ் சர்க்காரோடு ஒத்துழைத்தது இந்தியாவை ஜப்பானியரிடமிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக என்று எண்ணினோம்.

நாம் எண்ணியதும் எதிர்பார்த்ததும் எல்லாம் தவறாய்ப் போய்விட்டதைக் கண்டு வருத்துகிறோம்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று ஆறு மாதத்துக்குள்ளே எப்போது கம்யூனிஸ்டுகள் நாடெங்கும் பலாத்காரக் குழப்பத்தை உண்டாக்க முயன்று வருகிறார்களோ, அப்போது அவர்களுடைய தேச பக்தியில் எப்படி தமக்கு தம்பிக்கை இருக்க முடியும்?

அவர்களுக்கு இந்தியா தேசம் முக்கியமல்ல, இந்தியாவின் முன் நேற்றும் முக்கியமல்ல, —வேறு எதுவோதான் முக்கியம் என்று இப்போது தேவிவாகத் தெரிந்து வருகிறது.

ருஷ்யாவின் அயல்நாட்டுக் கொள்கையையே அவர்கள் இங்கே நடத்தி வைக்க முயல்கிறார்கள் என்று சந்தேகிப்பதற்கும் அவர்களுடைய காரியங்கள் இடங் கொடுக்கின்றன.

சமீபகாலத்தில் மலையாளத்திலும், தஞ்சாவூரிலும், கிருஷ்ண ஜில்லாவிலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியாரின் ஆதிக்கத்துக் குட்பட்டவர்கள் மிகப் பயங்கரமான பலாத்காரச் செயல்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். பரம சாத்விக சத்யாக்ரஹியான சர்தார் வேதாத்தினத்தைக் கொலை செய்யப் பிரயத்தனப் பட்டிருக்கிறார்கள். தஞ்சை ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டித் தலைவரைத் தாக்கி மூர்ச்சை போடும் வகையில் அடித்திருக்கிறார்கள். அமைதி நிலைநாட்ட வந்த போலீஸாரையும் பலாத்காரமாக எதிர்த்துத் தாக்கி யிருக்கிறார்கள்.

இந்தக் காரியங்களிலிருந்து கம்பூனியர்களுக்கு அழிப்பையிலும் நம்பிக்கை யில்லை. சட்டசபை வோட்டுகளிலும் நம்பிக்கை யில்லை என்று தீர்மானமாக ஏற்படுகிறது. குடியியலின விப்பதினும் பலாத்காரத்தைக் கையாளுவதிலுந் தான் அவர்களுக்கு நம்பிக்கை என்று ஏற்படுகிறது.

தன்னை வறி, சாத்விக வறி, சட்டபூர்வமான வறி. — இருக்கும்போது எதற்காக அவர்கள் பலாத்காரத்தில் இறங்க வேண்டும்?

சர்வஜன வோட்டுமையின் கீழ் அடுத்த வருஷம் தேர்தல் வரப் போகிறது. அதுவகையில் பொறுத்திருந்து அவர்கள் தேர்தலில் வெற்றி பெறவும் சட்டசபையைக் கைப்பற்றவும் ஏன் முயலக் கூடாது? சட்டசபை மூலம் அவர்களுடைய கொள்கைகளை வளர்த்துச் சட்டம் தீர்ப்பதற்குக் கூடாது? எதற்காக இப்போது இந்தவகைய பயங்கர பலாத்கார முறைகளில் இறங்குகிறார்கள்?

இதற்குத் தக்க காரணம் வேளியாகும் வரையில், "அவர்கள் குரீய ஏகாதிபத்தியத்தின் கருவிகள்" என்று சொல்லுவோரின் பேச்சுரைத்தான் நாம் நம்பவேண்டியதா யிருக்கிறது.

மேதர்மத்தை விட அதிக முயல்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டு பொறுமக்கிடையே பிரசாரம் செய்யும் மற்றுக் கட்டி சொல்லிவிட்டுக் கட்சியாகும். பொறுவாக இவர்கள் ஜனநாயக ஜனஜீயின் சிக்கலான முதலாளி ஆதிபவரின் சிக்கல் என்று குறை சொல்கிறார்கள். தொழிலாளர் வேலை நிறுத்தங்களையும் ஆதரிக்கிறார்கள்.

"இந்தியா அரசியல் சுதந்திரம் பெற்று விட்டால் போதுமா? பொருளா

தார சுதந்திரம் பெற வேண்டாமா? முதலாளிகள் மேலும் கொள்ளையடிக்கப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாமா?" என்று பிரசாரம் செய்கிறார்கள்.

இந்தப் பிரசாரத்தினுள்ள அபத்தவாதம் அறிவாளிகளும் தேச பக்தர்களான சோஷலிஸ்டுகளுக்குத் தெரியவில்லை யென்பது தமக்கு ஆச்சரியம் அளிக்கிறது.

முதலாளிகள் கொள்ளை வாய்ப்பு அடிப்பதை விட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று யார் சொல்கிறார்கள்? ஜனநாயக ஜீயோ, சர்தார் வன்ஷாயோ சொன்னவில்தான். மு. ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியார்க்கு அன்னாறு சொன்னவில்தான்.

"முதலாளிகளின் கொள்ளை வாய்ப்பைத் தடுப்பதற்குச் சட்டபூர்வமான முறைகளாக கையாளுகிறோம்; கையாள்ப் போகிறோம்" என்று தான் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் "அப்படி எடுக்கும் நடவடிக்கைகளையும் தாப்பிள் பொருள் உற்பத்தி தடைப்படுத்துவதா யிருந்தால் அதற்கு வேண்டிய பத்தோ பண்டங்களின் முதலில் செய்து கொள்ள வேண்டாமா? அதற்கு அனாதைக் கொடுங்கள்" என்று கேட்டு வருகிறார்கள்.

இது சோஷலிஸ்டுகளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. "அப்படி என்ன பிரயோசனம் உற்பத்தி? முதலாளிகளின் கொள்ளை வாய்ப்பைத் தடுப்பதுதான் முக்கியமான காரியம். தொழிலாளர்களுக்கு அந்தக் கொள்ளை வாய்ப்பைப் பங்கு கிடைப்பது அதைவிட முக்கியமான காரியம். பொருள் உற்பத்தி தடைப்பட்டால் தடைப் பட்டிருமே! என்ன முயல்கிறீர்! தொழிலாளிகளின் வேலை நிறுத்த உரிமையை ஒருநாளும் கைவிட முடியாது!" என்று சொல்கிறார்கள்.

ஆகவே பொருள் உற்பத்தி முக்கியமாய், வாய்ப்பில்லாத முக்கியமானவையு முத்தான பிரச்சனை ஆகிறது.

வாய்ப்பில்லாத சரியாக நடப்பதற்காக வேலை நிறுத்தத்தைக் கையாள்வதா என்பது அடுத்தபடி முக்கியமான பிரச்சனை ஆகிறது.

இந்த விஷயத்தை முடிவு செய்ய ஓர் உத்தரணத்தை எடுத்துக் கொண்டு யோசனை செய்யலாம்.

தேயமுத்துர் நான் ஆலைநிலம் மாதக் கணக்காக வேலை நிறுத்தம் நடத்து வருகிறேன். கமர் முப்பதி

னாழிமரம் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த வேலை நிறுத்தங் காரணமாக ஏற்படும் லாப நஷ்டம் என்ன?

தூல் உற்பத்தியும் ஜவுளி உற்பத்தியும் தடைப்பட்டு விட்டது. அவ்வளவுக்குத் தேசம் மகத்தான நஷ்டம் அடைந்திருக்கிறது.

தொழிலாளிகள் ஒரு விதமான லாபத்தையும் அடையவில்லை. மூன்று மாதத்துச் சம்பளத்தை அநியாயமாக இழந்து விட்டிருக்கிறார்கள். தங்களுடைய பெண்டு பிள்ளைகளுக்குப் பெரும் நஷ்டத்தை உண்டு பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

குறைந்தபட்சம் சுமார் முப்பது லட்சம் ரூபாய் மொத்தத்தில் தொழிலாளர்களுக்கு நஷ்டமாகி யிருப்பதாக அறிகிறோம். ஒரு கோடி ரூபாய் பெறுமான தூலும் துணியும் உற்பத்தி யாவது தடைப்பட்டுப் போய்விட்டது.

தொழிலாளர்களின் கடற் றியாயமே ஆனாலும், அவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்யாமல் வழக்கம்போல் கஷ்டத் துடனாவது வேலை செய்திருந்தார்கள் என்று வைத்துக் கொள்வோம்.

அதனால் என்ன விபரீதம் நேர்த் திருக்கக் கூடும்?

ஆலை முதலாளிகள் இன்னும் கொஞ்சம் பணம் சேர்த்திருப்பார்கள். பழைய கொள்கை லாபங்களை இன்னும் கொஞ்சம் சேர்த்திருக்கும்.

ஆனால் ஆலை முதலாளிகளிடம் அதிகப்படியாகச் சேரும் பணத்தைச் சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ள தூற்றெட்டு வழிகள் இருக்கின்றன.

வருமான வரி போட்டு எடுத்துக் கொள்ளலாம்; சோத்து வரி போட்டு எடுத்துக் கொள்ளலாம்; அதிகப்படி லாபத்தைச் சட்டம் போட்டுப் பறி முதலே செய்து விடலாம்.

எனவே, சுமார் முப்பது நாற்பது முதலாளிகளிடம் அதிகப் பணம் சேர்த்திருந்தால் அதனால் குடியிருப்பிப் போயிராது. அது நிவர்த்தி செய்ய முடியாத நிலை அல்ல. ஜமின் தார மரோதாணைப்போல் ஒரு மரோதா கொண்டு வந்து பணக்காரர்களிடம் உள்ள அதிகப்படி பணத்தை யெல்லாம் பொதுஜன சர்க்கார் எடுத்துக் கொள்ள முன் வந்தால் அதை யார் தடை செய்ய முடியும்?

இதற்கு மாடுக. தொழிலாளிகள் வேலை நிறுத்தம் செய்ததினால் தேசத் துக்கும் சமூகத்துக்கும் எவ்வளவு பொருள் உற்பத்தி நஷ்டம் பாடுங்கள்!

தொழிலாளிகளுக்கு எவ்வளவு சம்பள நஷ்டம்? பொதுஜன வோட்டுப் பெற்ற காங்கிரஸ் சர்க்காருக்கு அதனால் எவ்வளவு தொல்லை?

மூன்று மாத தூல் உற்பத்தியும் துணி உற்பத்தியும் நின்றது நின்றது தான் அல்லவா? இந்த நஷ்டத்துக்குப் பரிகாரமே கிடையாது அல்லவா?

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்று ஒரு வருஷம் ஆகவில்லை. அரும்பாடுபட்டுப் பெற்ற சுதந்திரம் இந்தியாவின் மண்ணில் வேர் இறங்கித் தளர்விட்டு ஸ்திரிப்பட வேண்டும். நாளை யுறமும் சூழ்ந்திருக்கும் அபாயங்களி லிருந்து நாட்டின் சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு நம் அரும்பெரும் தலைவர் களின் தலையில் சுபத்திருக்கிறது.

இத்த நிலைமையில் எத்தனிதமான வேலை நிறுத்தம் செய்வதும் பிரகாரும். உற்பத்தியைத் தடை செய்யக் கூடிய வேலை நிறுத்தம் எதுவும் தேசத் துரோகம் என்றே சொல்லலாம்.

அதிலும், உணவுப் பொருள் உற்பத் தியைத் தடை செய்வது பஞ்சமா பாதகத்தில் சேர்ந்ததாகும்.

தமிழ் நாட்டிற்குள்ளே தஞ்சாவூர் ஜில்லா ஒன்றிலேதான் தேவைக்கு அதிகமாக நெல் விளைகிறது.

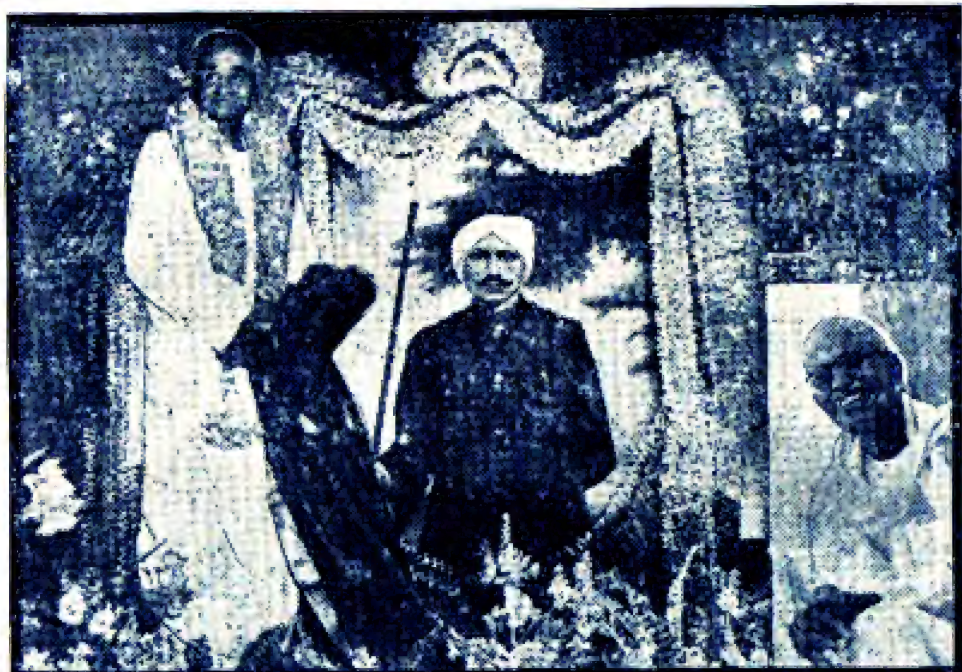
நாளைக்குத் தமிழ் மாகாணப் தனியே பிரித்து விட்டால், தஞ்சாவூர் ஜில்லா நெல்லைப்பெண்டு தான் மற்ற ஜில்லாக்களில் குறைவாகும் உணவுப் பொருளை இட்டு தீர்ப்ப வேண்டும்.

அப்படியப்பட்ட ஜில்லாவில்.—தென் விந்தியாவின் நெல் களஞ்சியத்தின்.— கம்பந்தநிலைகளுக்கள் முதலிய பண கூட்டத் தார் நெல் சாகுபடியைத் தடை செய்யும் முறையில் கிளர்ச்சி நடத்திக் குழப்பம் விளைவித்து வருகிறார்கள்.

எழைக் குடியானவர்களையும் ஹரி ஜனங்களையும் கூசாமல் பணக்காரத் தைக் கையாளப் பயிற்சி அளித்தும் பிரசாரம் செய்தும் வருகிறார்கள்.

இது பெரும் தேசத் துரோகம், மகா பாதகம் என்பதில் சத்தேகமில்லை.

சென்னைக் காங்கிரஸ் சர்க்கார் பல விவத்துக்கு இடங்கொடாமல் தங்கள் கடமைமையக் கண்டிப்பாக நிறைவேற்றுவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். இப்போது சரியான நடவடிக்கை எடுக்கா விட்டால், பிரபாடு கையைப் பிரசார்து கொண்டு தீர்க நேரிடலாம் என்று எச்சரிக்கிறோம்.

புது வருஷப் பரிசு

ராஜாஜி தமிழ்நாட்டுக்குப் புது வருஷப் பரிசாக அளித்ததன் பாரதியார் படத்தை வரவேற்றத் திறந்த வைப்பதற்காகச் சென்ற செவ்வாய்க்கிழமை சர்வதாரி வருஷப் பிறப்பன்று மாலை ராஜாஜி மண்டபத்தில் ஒரு விசேஷ வைபவம் நடந்தது.

மண்டபத்தின் உட்புறம் முழுவதும் எம் விழக்கட இடையின்றிக் கூட்டம் கிதைத் திருத்தது. அதைத் தவிர, மேலே மாடியிலும் நீமே மண்டபத்தைச் சுற்றிலும் உள்ள வசந்தாக்களிலும் வெளி மைதானத்திலும் ஜனங்கள் கூடி விரும்பினார்கள். வசானமான பெண்களும் குழந்தைகளும் கூடக் கூட்டத்துக்கு வந்திருந்தார்கள்.

வாழை மாக்களாலும் தோரணங்களாலும் மண்டபம் வெகு அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. பாரதியாரின் படம் மேடையின் கீழில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அழகிய கோஜாப் பூமாலைகளும் மணமுள்ள மல்லிகைப் பூமாலைகளும் படத்தை அலங்கரித்தன.

கூட்டத்துக்குச் சென்னைப் பிரதமமந்திரி ஸ்ரீ ஓம்நாத் ராமசாமி செட்டியார் தலைமை வகித்தார். ரவிகமணி ஸ்ரீ டி. கே. சிதம்பரகாத முதலியார் படத்தைத் திறந்த வைத்தார். டாக்டர் ராஜன், ஸ்ரீ பக்தவத்சலம், ஸ்ரீ கே. மாதவமேனன், ஸ்ரீ கே. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர், வ. கா., லி. ஆர். ஸ்ரீ சிவானன் முதலியோர் பாரதியாரின் மேதைமையை பற்றியும் கவிதைப் போற்ற வேண்டியதின் அவசியத்தைப் பற்றியும் பேசினார்கள்.

கூட்டத்தின் ஆரம்பத்திலும் முடியிலும் ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி பாரதியாை நிதங்கோப் பாடினார். கூட்டத்தின் முடியில் "வாழிய செந்தமிழ்" என்னும் கீதம் கோஷ்டி காகைமாகப் பாடப்பட்டபோது தலைவர்களும் சபையோரும் ஒருங்கே எழுந்த கின்று தமிழ்த் தாய்க்கு மரியாதை செய்தனர்.

ஸ்ரீ ஹரிபாத ராய் என்னும் பிரசித்த வங்க நாட்டு ஒலிவக் கவிஞரால் தீட்டப் பட்ட மேற்படி பாரதியார் படம் ஒரு வாரம் ராஜாஜி மண்டபத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. எட்டையூர் பாரதி மண்டபத்தில் கிரந்தாமாகக் காட்சி அளிப்பதற்காக ஏப்ரல் 24-ம் தேதி வந்து எட்டையூர்த்துக்கு அனுப்பப்படுகிறது.

எக்கணை நாள் கீக் கொடுமை?

“பெற்றோன்”

ஆசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள், தமிழ் ஆசிரியர்கள், வித்வான்கள், கிராமணிகள், வெறும் உபாத்தியாயர்கள் ஆகிய இவ்வளவு பேரும் உள்ள இடத்தை யெல்லாம் எண்ணித் தண்டம் சமர்ப்பித்து விட்டு, “தயவு செய்து மன்னிக்கவும்” என்று முன்னதாகவே கேட்டுக் கொண்டு, ஒரே ஒரு விஷயத்தை எடுத்துக் காட்டி விண்ணப்பித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

காந்திரஸ் மத்திரி சபை ஏற்பட்ட தாளி விரும்ப ஆசிரியர்களும் உபாத்தியாயர்களும் வித்வான்களும் பண்டிதர்களும் “சம்பளம் போதவில்லை!” என்று பெருந் கூக்குரல் போட்டு வந்தார்கள். அவர்களுடைய கோரிக்கையைப் பொது மக்களாகிய காம் எப்போதும் ஆதரித்தோம்.

“இத்தனை தான் அன்னிய ஆட்சியிலே வாங்கக் குறைவாகச் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு கஷ்டப்பட்டுவோம். சுதந்திரம் வந்த பிற்பாடுதான் எங்கள் சம்பளமும் அந்தஸ்தும் உயர வேண்டாமா?” என்றார்கள்.

“ஆமாம், உயர வேண்டியது தான்!” என்று ஆமோதித்தோம்.

“சம்பளம் உயர்த்தா விட்டால் வேலை கிறத்தம் செய்வோம்!” என்றார்கள்.

“எதை ஆசிரியர்கள் அந்த அளவுக்குப் போகும்படி விட வேண்டாம்! சம்பளத்தை உடனே உயர்த்துக்க!” என்று காந்திரஸ் மத்திரிமார்களை மன்றாடிச் கேட்டுக் கொண்டோம்.

இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதனால் தங்களுக்குச் சம்பளமும் அந்தஸ்தும் உயர வேண்டும் என்று சொன்ன ஆசிரியர்கள் வேறு ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் மெளனம் காதித்த வந்தது. எங்குப் பெருகியப்பை அளித்தது; இன்னமும் அளித்த வகுகிறது.

“இப்போது சுதந்திரம் கடைத்தலிட்டது; ஆகையால் அடுத்து கல்வி முறை மாற வேண்டும்; பாட திட்டங்கள் மாற வேண்டும்” என்று ஆசிரியர்களும் உபாத்தியாயர்களும் சொல்லவில்லை. கூட்டம் போட்டு வற்புறுத்தவில்லை.

“இந்த மாதிரி பாடங்களை இனிமேல் சொல்லக் கொடுக்க மாட்டோம்; பாட

கூட்டம் மாளுவிட்டால் வேலை கிறத்தம் செய்வோம்” என்று எந்த ஆசிரியர் சங்க மாவது தீர்மானம் கிறைவேற்றியதா என்றால், கிடையவே கிடையாது!

இது ஏன்?—தயல் காட்டார் ஏற்படுத்திய கல்வி முறையைப் பயின்று அதிலேயே உழன்று வந்ததினால் எதை ஆசிரியர்—உபாத்தியாயர் கூட்டத்தாக்கு அதில் உள்ள குறைகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாமலே போய்விட்டதா? அல்லது குறைகள் உள்ள அந்தக் கல்வி முறையைத் தங்களுடைய சுயசலத்தாக்கு உகர்த்தது என்று கிணக்கிறார்களா? அல்லது அகைப்பற்றிச் சித்திப்பதற்கோ முயற்சி எடுப்பதற்கோ வேண்டிய ஊக்கமும் மனோ திடமும் அற்றுச் சோர்வடைந்து போனார்களா?—அவர்கள்தான் சொல்லவேண்டும்.

டாக்டர் ரவீந்திரநாத டாகர் கல்வியைப் பற்றிய ஒரு கட்டுரையில் கூறியிருக்கிறார்:—“கம்முடைய கல்வி முறையில் உள்ள தீக்கு எம்மைப் பாதிப்பதோடு போகாது. கம்முடைய புதல்வர்களை அதிகமாகப் பாதிக்கும்; கம்முடைய பேரப் பிள்ளைகளை இன்னும் அதிகமாகப் பாதிக்கும். தலைமுறைக்குத் தலைமுறை அதன் தீய பலன்கள் வளர்ந்த கொண்டே போகும்.”

இத்த மகா கலி வாக்கில் அடங்கிய உண்மையைச் சரிபாத்தில் தான் பிரத்யட்ச மாகக் காணும்படி கேர்த்தது.

இருபத்தெட்டு வருஷத்தாக்கு முன்னால் தான் பன்னிக்கூடத்தாக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். அப்போதும் செட்டிக்காரப் பிள்ளைகளுக்குப் பரிசு வழக்கும் விதார்க்கள் பன்னிக்கூடங்களில் கடைப்பதுண்டு. பரிசு பெறும் பிள்ளைகள் அவ்வளவு திடகாத்திரமாயிருக்க மாட்டார்கள்; கமாராகத்தானிருப்பார்கள். பரீட்சையில் ‘கோட்’ அடித்துக் கொண்டு விளையாட்டில் பரிசு பெறுகிற பிள்ளைகள் மட்டும் கொஞ்சம் தேக வலிவடன் இருப்பார்கள்.

சென்ற 1947-ம் வருஷத்தில் ஒரு ஊரில் கூடத் தரிசு வழக்கும் வைப்பதுக்குப் போயிருந்தேன். ஒவ்வொரு வகுப்

பிலும் முதலாவதாகவும் இரண்டாவதாகவும் தேறிய பிள்ளைகளைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தார்கள். பிள்ளைகள் ஒவ்வொருவராய் மேடைக்கு வந்து பரிசு பெற்றுக் கொண்டு போனார்கள். அவர்களைப் பார்த்த போது எனக்கு ஒரு குரல் தழுவலம் என்று தோன்றியது. இருபத்தெட்டு வருஷத்துக்கு முன்னால் நான் பார்த்த பரிசு பெறும் பிள்ளைகளைக் காட்டிலும் இவர்கள் மகாமோசமாயிருந்தார்கள். நூற்று அடித்தால் கீழே விழுந்துவிடக் கூடிய அவ்வளவு திடகாத்திரம்! உருவத்தைப் பற்றியோ சொல்லவேண்டியதில்லை. “கல்விவரஸ் ட்ராவல்” என்னும் புத்தகத்தில் வரும் “வில்லிப் புட்டு”கள் போல அங்குஷ்டப் பிரமாணமாயிருந்தார்கள். “ஐயோ! இந்த புத்திரசாலிப் பிள்ளைகள்,—பரிசு வாங்கும் பிள்ளைகள்,— இப்படிப்பட்ட தேகத்தை வைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையில் என்ன காரியத்தைச் சாதிக்கப் போகிறார்கள்?” என்று கினைத்து என் கெஞ்சு குமுறியது.

பரிசு பெற்ற கமார் முப்பது பிள்ளைகளில் ஒரே ஒரு பையன் ஆஜரனுபாகுவாயும் திடமானவனாயும் இருந்தான். அவனுடைய பெயர் ‘அபு பக்கர்’ என்று சொன்னார்கள். அந்தப் பையனுடைய தகப்பனாரும் பாட்டனாரும் இக்கிலிஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்த தில்லை. அதனால் அவன் அப்படி இருந்தான்! மற்றப் பிள்ளைகள் எல்லாரும் படித்த கடுத்தா வகுப்புக் குடும்பத்தைச் சேர்த்தவர்கள். அதாவது என். ஜி. ஒ-க்கள், வக்லிசுடன், உபாத்தியாயர்கள் முதலியோரின் பிள்ளைகள். அதனால் அப்படி கடினித்திருந்தார்கள். இதே கல்வி முறை கீழ்த்திருக்குமானால் அபுபக்கரின் பேரப் பிள்ளைகளும் கடினித்துச் சோனிகளாகி விடுவார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இப்போதுள்ள கல்வி முறையானது அப்படி மக்களின் ஜீவசக்தியை உறிஞ்சி விடுகிறது. அதை அறிந்து கொள்ளும் சக்திகூட இல்லாத வண்ணம் மூளையையும் பலவீனப்படுத்தி விடுகிறது போதும்!

ஐம்பது அதுபது வருஷத்துக்கு முன்னால் தென்னாந்தில் ஆகிலக் கல்வி யின் விளைவாகச் சில தீர பருவர்களும் மேதாவிடகளும் தோன்றினார்கள். உருவத் தோற்றத்திலும் அவர்கள் கம்பீரமாக இருந்தார்கள். ஸர் டி. முதலுசாமி ஐயர், ஸர் எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், ஸர் வி. பாவ்யமய்யங்கார், ஸர் வி. கிருஷ்ணசாமி

ஐயர், ஸ்ரீ சி. விஜயராகவாச்சாரியார் முதலியவர்கள் தங்களுடைய மேதைவினால் சென்னை மாகாணத்துக்கே டௌரவம் அளித்தார்கள். அப்படிப்பட்டவர் யாவராவது இந்த காளில் இங்கு பெற்றிருக்கிறதா? இல்லை. என் இல்லை?

கிலத்தை வளப் படுத்துவதற்கு இரண்டு வகை உரங்கள் உண்டு. ஒன்று, இயற்கை அளிக்கும் உரங்கள். மாட்டுச் சாணம், பச்சைத் தழை, பிண்ணாக்கு முதலிய இயற்கை உரங்கள் பூமிக்கு தீரத்தாமான வளத்தை அளித்து தானிய விளைவையும் அதிகப்படுத்துகின்றன.

ஆனால் இன்னொரு வகை உரமான ரசாயனச் செயற்கை உரம்,—அம்மோனியம் ஸல்பேட் முதலியவை,—பூமியிலுள்ள சத்தை வெல்லாம் கொஞ்சம் கூடப் பாக்கி யில்லாமல் ஒரேயடியாக இழுத்துப் பயி ருக்குக் கொடுக்கின்றன. அந்த வருஷத் துக்குப் பயிர் என்றும் வளர்ந்து கல்ல விளைவையும் கொடுக்கிறது. அடுத்த வருஷம் அதே நிலத்தில் அதே ரசமான வித்தைப் போட்டால் பயிர் செழிப்பதில்லை; செழிப் பதற்குப் பதில் காய்ந்து போய்விடுகிறது.

ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய கல்வி முறை இந்திய காட்டுக்கு ரசாயன உரத்தைப் போல் பயன்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கல்வி முறை ஏற்பட்ட புதிதில், அதன் பயனாகச் சில மேதாவிட்கள் தோன்றினார்கள். அவர்களுடைய கல்வியும் அறிவும் கன்றாகச் சோபித்தன.

ஆனால் காலாக ஆக, ரசாயன ஏருவின் தீங்கு வெளியாகத் தொடக்கியது. மேதாவிட்கள் தோன்றிய இடத்தில் மந்த புத்தியாளர் தோன்றினார்கள். தேக திடத் தைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. அந்தப் பெரியோர்களின் கம்பீரமான தோற்றத்தையும் இப்போது பி. ஏ. பூரீட்சை யில் முதல் வகுப்பில் தேறும் பிள்ளைகளின் கடின தேகத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்.

முகத்தில் கண் உள்ளவர்கள் எல்லாரும் கன்றாய்ப் பாருங்கள். பார்த்தால், அயல் காட்டுக் கல்வி முறை க்முறைய இந்திய ஜாதிக்கு எவ்வளவு மகத்தான தீக்கைச் செய்திருக்கிறது, எப்படி இந்திய ஜாதியின் கடினத்தாக்கே அது காரணமாகி வந்திருக்கிறது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

மேலும் காலத்தில் சரித்திரத்தை விசேஷ பாடமாய் எடுத்துக்கொண்ட மாண

வர்கள் இக்கிலாத்த சரித்திரம் வாசிக்க வேண்டியிருந்தது. எந்த இக்கிலீஷ் அரசன் எந்த வருஷத்தில் பிறந்தான், எந்த வருஷத்தில் செத்தான் என்று தேதிகளை உருப் போட வேண்டியிருந்தது. வேண்டாத விஷயத்தான். ஆனால் பிரிட்டிஷார் இத்தியாவை அரசாண்டு வந்தபடியால், ஆங்கிலேயர் சரித்திரத்தை காம் படித்துத் தொலைக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் சுதந்திரம் வந்த பிறகும் அதே நிலைமை ஏன் கிடைத்திருக்கவேண்டும்? இந்த வருஷத்து ஐந்தாவது பாரப் பரீட்சைக் கேள்விகள் சிலவற்றைக் கேளுங்கள் :—

1. பழைய குடியேற்றக் கொள்கை மூலம் என்ன?

2. பென்னித் தபால் வராக் புத்தப் பட்டது?

3. தொழிற் புரட்சியால் ஏற்பட்ட முடிவான விளைவுகள் யாவை?

4. 1832-ம் வருஷத்தில் செய்த சீர்திருத்தச் சட்டத்தின் தீவிரங்கள் யாவை?

5. சாட்டிங் இயக்கம் என்பது என்ன?

6. குறிப்பெழுதுக :—

(a) கல்விச் சட்டம் (1870)

(b) பணம் மசோதா (1911)

(c) இயத்திரச் சட்டங்கள்

(d) சக்திச் சமூகம்

7. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் நோன்றியப் புரோபகாரத் தன்மையால் ஏற்பட்ட நம் விளைவுகள் என்ன?

இந்தக் கேள்விகள் எல்லாம் எந்த காட்டைக் குறித்தன என்று தெரிவித்தா? எல்லாம் இக்கிலாத்த காட்டைப் பற்றியவைதான். ஆனால் அவ்விதம் கேள்விகளில் குறிப்பிடவில்லை! ஏன் குறிப்பிட வேண்டும்? தேசத்தின் பெயர் குறிப்பிடாவிட்டால் இக்கிலாத்த தேசம் என்று அறிக!

சாதாரணமாக வேறு காடுகளில், காட்டின் பெயர் குறிப்பிடாத ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டால் அது தாய் காட்டைப் பற்றியதாக விருக்கும். இத்தியாவில் படித்தவருப்பாரின் தாய்காடு இக்கிலாத்த தானே! அதனால்தான் பெயர் குறிப்பிடாவிட்டால் 'இக்கிலாத்த' என்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் இக்கிலாத்தின் பழைய குடியேற்ற காட்டுக் கொள்கை, பென்னித்தபால், தொழிற் புரட்சி, 1832-வருஷத்துச் சீர்திருத்தச் சட்டம், 1870-ம்

வருஷத்துக் கல்விச் சட்டம், 1911-ம் வருஷத்துப் பண மசோதா ஆகியவை குறித்த மறு பிண்ணிகள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். தெரிந்து கொள்ள முடியுமா? ஒருகாலும் முடியாது! போசினியர்களுக்கும் அரசியல் நிலைவர்களுக்குமே தெரிந்து கொள்ள முடியாதே! கம்முடைய பதின்மூன்று வயதக் குழந்தைகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒரு காலும் தெரியாது! ஆகையால் செய்யவேண்டியது என்ன? 'மாடர்ன் ஹிஸ்டரி' என்னும் பெயருடைய அபத்தக் களஞ்சியமான பாடப் புத்தகத்தை கம் குழந்தைகள் கெட்டுருச் செய்ய வேண்டும். சிறுவர்கள் சிறுமிகள் அனைவரும் பக்கம் பக்கமாக கெட்டுருச் செய்ய வேண்டும். கெட்டுருச் செய்த அறிவை மழுக்கச் செய்து கொள்ள வேண்டும். அப்புறம் பரீட்சை எழுதவேண்டும்; அதாவது பல கான் மனப் பாடம் செய்ததை மூன்று மணி கோம் ஒரே மூச்சாக உட்கார்த்த எழுதவேண்டும். அப்படி எழுதியும் பரீட்சையில் தேருவிட்டால் மனக்குன்றி அவமானப்பட்டு வேதனையில் மூழ்க வேண்டும். இவ்வா விட்டால், தற்கொலை செய்து கொண்டு சாக வேண்டும்!

இந்த மாதிரி பாடங்களை சொல்லிக் கொடுக்கும் உபாத்தியாயர்களும் உபாத்தியாயினிகளும் மனித உணர்ச்சி உள்ளவர்கள் தானா அல்லது வெறும் இயந்திரங்களா என்று சந்தேகிக்கத் தோன்றுகிறது.

பாடநிட்டைகளை வகுத்தவர்களைப் பற்றியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. அவர்கள் கொலை பாதக சாட்சத இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்; குழந்தைக் கொல்லிகள்; இந்திய சாதியை கடினிக்சச் செய்து அடியோடு அழிப்பதற்குச் சூழ்ச்சி செய்தவர்கள்.

இப்படிப்பட்ட கல்வி முறையையும் பாடநிட்டையையும் இன்னும் எவத்து எடுத்திருக்கோ, அந்த மகாநுபாவர்கள் விஷயத்தில் கடவுள்தான் எருனை செய்யவேண்டும்.

தாதாபாய் நௌரோஜி முதல் காத்தி மகாத்மா வரையில், "தேசியக் கல்வி, தேசியக் கல்வி" என்று சதவிதூர்கள். அந்த மாபெருத் நிலைவர்கள், தேசபக்த உத்தமர்கள், தியாகமூர்த்திகளின் ஆயிகள் எல்லாம் வானவெளியிலே அதோ கோகம் ததும்பும் முர்த்துடனே கித்தின்றன; கின்று கண்ணீர் வடிக்கின்றன!

(தொடரு)

மாந்தருக்குள் இருந்ததாய் ராசி

25. மூன்று பவுன் தலைவரி

1894 வசந்தம் காந்தியைத் தேடிவந்த சமயம் மிஷன் கல்ல சமயமாயிற்று. பாலசுந்தரத் தின் மூலமாகக் காந்திஜி தென்னுப் பிரிக்காவில் அப்போது வசித்த பதினாயிரக் கணக்கான ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களின் நிலைமையைப் பற்றித் தெரிந்த கொள்ள முடிந்தது. அவர்களுடைய நிலையில் போடுவதற்கு ஒரு பெரிய பாரம்பரம் தயாராகக் கொண்டிருப்பதையும் அவர் அறிந்த கொள்ளக் கூடியதாயிற்று.

அந்த 1894-ம் ஆண்டில் கேட்டால் தாசாங்கத்தார் இந்தியர்களுக்கு ஒரு மிகப் பெரும் அநீதியை இழைக்கப் பிரயத்தனப் பட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதாவது ஒப்பந்தக் கூலியாக வந்த ஒப்பந்தம் கீழிய ஒவ்வொரு தொழிலாளி மீதும் 25 பவுன் தலைவரி விதிக்க யோசனை செய்தார்கள்!

இப்படிப்பட்ட அபூர்வமான யோசனையை கேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் என் செய்தார்கள் தெரியுமா?

ஒப்பந்தத் தொழிலாளியாக வந்த இந்தியர்கள் கல்ல உழைப்பாளிகள். விவசாயத் தொழிலில் கை தேர்ந்தவர்கள். எளிய வாழ்க்கை நடத்திறுவர்கள்.

இவர்களை ஒப்பந்தக் காலம் கீழிய பிறகு தென்னுப்பிரிக்காவில் சுயேச்சையாக வசிக்கும்படி விட்டால், வெகு கீழ்க்காத்திவ் வறுத்தப் போய் விடுவார்கள்! சொந்த நிலம் வைத்தத்கொண்டு பயிர் செய்து சொந்த வீடு கட்டிக்கொண்டு வாழ்வார்கள். சிலர் விவசாயத் துறையிலும் இதற்கு வார்கள். ஐரோப்பியனாலிட அதிகமாகப் பணம் சேர்த்து விடுவார்கள். அடிமைகளைப் போல் ஐரோப்பியர்களுக்கு வேலை செய்து கொண்டு காஸ்த் தன்னகாட்டார்கள். பிறகு

தென்னுப்பிரிக்காவிலுள்ள ஐரோப்பியர்கள் பாடு ஆபத்தாய்ப் போய்விடும்.

ஆகையால் ஒப்பந்தக் கூலியாக வருகிறவர்கள் ஒப்பந்தக்காலம் கீழிய பிறகு சுயேச்சையாக வாழ அறமதிக்கக் கூடாது என்று கேட்டால் வெள்ளைக்காரர்கள் கருதினார்கள். ஆனால் ஒப்பந்த காலம் முடிந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்புவதும் அவ்வளவு கலப்பமான காரியமில்லை. ஏனெனில், இந்தியாவில் ஆன் திரட்டிப்போது ஒப்பந்தம் கீழியதும் அவர்கள் சுயேச்சையாகத் தென்னுப்பிரிக்காவில் வசிக்கலாம் என்று உறுதி கொடுக்கப்பட்டது. ஆகவே அவர்களைப் பலவந்தமாய்த் திருப்பி அனுப்ப முடியாது. அவர்களே திரும்பிப் போகும் படி செய்ய வேண்டும். அல்லது மறுபடியும் வெள்ளைக்காரரிடம் வேலைக்கு அமரும் படி செய்ய வேண்டும்!

இதற்கு 'உபாயம்' என்ன? "போடு தலைவரி! இந்தியர் சுயேச்சையாக வாழ்வதை அசாத்ரியமாகச் செய்!" என்று சில புண்ணியவான்கள் உபாயம் சொன்னார்கள். அதை கேட்டால் சர்க்காரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள். ஒப்பந்தக் கூலியாக வந்த விடுதலை பெற்ற ஒவ்வொரு இந்தியனும் தலைக்கு உருவத்திற்கு இருபத்தைத் தைத்து பவுன் தலைவரி கொடுக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள்!

எவ்வளவு தான் கட்டப்பட்டு உழைத்தாலும் இந்தியத் தொழிலாளி ஒருவன் வருஷத்திற்கு 12 பவுளுக்கு மேல் சம்பாதிக்க முடியாது. இருபத்தைத் தைத்து பவுன் கொடு என்றால் எப்படிக் கொடுப்பது? இந்த சிபந்தனையின்படி எந்தத் தொழிலாளி இந்தியனும் அங்கே இருக்க முடியாது!

அப்படியென்றால் திரும்பிப் போய்த் தானே தீர வேண்டும்!

இந்தக் கொடிய அநீதியைப்பற்றி அநீத காத்திஜி கேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் மூலம் கிளர்ச்சி தொடக்கினார். அந்தக் கிளர்ச்சியின் ஒலி இந்தியா வரையில் சென்று எட்டியது. கேட்டால் வெள்ளைக் காக்கைப் பார்த்தார்கள். தங்கள் யோசனைக்கு இந்திய அரசாங்கத்தின் சம்மதம் தேவை என்று கருதினார்கள்.

இந்திய சர்க்காரின் சம்மதத்தின் பேரிலும் ஒத்ததைப்பின் பேரிலும் அவ்வளவு ஒப்பந்தத் தொழிலாளிகளை அடிமை வேலை செய்யத் திரட்ட வேண்டியிருக்கிறது? ஆகையால் தாங்கள் போரும் தலைவரியை இந்திய சர்க்கார் ஆட்சேபித்த ஒப்பந்தக் கூலிகள் அனுப்புவதையே சிறத்தி விட்டால் என்ன செய்கிறது என்று கவலைப்பட்டார்கள்.

ஆகவே கேட்டால் வெள்ளைக்காக்கரின் பிரதிபலனாக ஸர். ஹென்றி பின்ஸ், மில்டர்மேன் என்னும் இருவர் இந்தியாவுக்குச் சென்றார்கள். அச்சமயம் இந்தியாவில் ஸார்ட் எல்லின் என்பவர் கவர்னர் ஜெனரலாகவும் இராஜப் பிரதிகிரியாகவும் இருந்தார். இந்த இராஜப் பிரதிகிரி என்ன செய்தார் தெரியுமா? "இருபத்தைந்து பவுன் தலைவரி கூடவே கூடாது" என்று சொல்லி விட்டார். "கொடுக்க முடியாத வரியாகப் போடாதீர்கள். கொடுக்கக் கூடிய அளவாகப் போடுங்கள்!" என்றார் அந்தப் புண்ணியவான். அதாவது தலைக்கு மூன்று பவுன் வரி விதிக்க ஸார்ட் எல்லின் சம்மதம் கொடுத்தார். இந்தத் தலைவரி தொழிலாளிக்கு மட்டும் அவ்வ; அவன் குடும்பத்தோடு வாழ விரும்பினால் மனைவிக்கும் தலைவரி கொடுக்க வேண்டும். பதின்மூன்று வயதக்கு மேற்பட்ட பெண் குழந்தைக்கும், பதினாறு வயதக்கு மேற்பட்ட ஆண் குழந்தைக்கும் மூன்று பவுன் வரி கொடுக்க வேண்டும். இரண்டு குழந்தைகள் உள்ள குடும்பம் மாதம் ஒரு பவுன் வரி கொடுத்தாக வேண்டும்!

உலகத்தில் வேறு எந்த தேசத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் இம்மாதிரி அநியாய வரி போடப்பட்டதில்லை. ஆயினும் இந்த அநியாயத்தக்கு இந்தியாவை அப்போது ஆண்ட இராஜப் பிரதிகிரி சம்மதித்தார். "இருபத்தைந்து பவுன் வரி போடுவதை மூன்று பவுனுக்குச் செய்தேனே! இந்த சகாயம் போதாதா?" என்றார். உண்மையில்

இது சகாயமே வில்லை. இருபத்தைந்து பவுன் வரி போட்டால் நிச்சயமாகத் தென்னாப்பிரிக்காவில் எந்தத் தொழிலாளி இந்தியனும் இருக்க முடியாத; சிறும்பிப் போய் விடுவான். இந்தியாவிலிருந்து புதிய தொழிலாளிகளைக் கொண்டு வர முடியாது. மூன்று பவுன் தலை வரி என்றால், இந்தியத் தொழிலாளிகள் போவதா இருப்பதா என்று தயங்குவார்கள். ஒரு சிலர் இருந்தே பார்த்தாலும் என்று இருப்பார்கள். அடியோடு கொல்லுவதற்குப் பதிலாகக் குற்றவிராக வைத்திருப்பதற்குச் சமமாகும்.

ஆகவே, தலை வரி மூன்று பவுன் ஆனது பற்றிக் காத்திஜி திருப்தி யடையவில்லை. அதை ஒரு வெற்றியாகவும் கருதவில்லை. இந்திய வைஸராய் அந்தரூச் சம்மதம் கொடுத்தது பெருக் தவறு என்று கருகினார். இந்தியா தேசத்துக்கும் இந்திய மக்களுக்கும் அது பெரும் தவறானம் என்றும் எண்ணினார். ஆகையால் எப்பாடு பட்டாவது அந்தத் தலைவரியை ஒழித்தவிட வேண்டும் என்று காத்திஜியின் யோசனையின் பேரில் கேட்டால் இந்தியக் காங்கிரஸ் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டது. ஆனால் அந்த முயற்சி இங்கெனில் வெற்றி யடைய வில்லை. இருபது வருஷம் காத்திஜியின் தலைமையில் சாத்வீகப் போராட்டம் நடந்த பிறகுதான் வெற்றி கிடைத்தது. முடிவாக நடந்த பெரும் போராட்டத்தில் தென்னாப்பிரிக்கா இந்தியர்கள் பதினாயிரம் பேருக்கு மேல் கிதை சென்றார்கள். பலர் துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தினால் மாணம் அடைந்தார்கள். அவர்களுடைய நியாகங்களின் பலனாக முடிவில் வெற்றி கிடைத்தது; மூன்று பவுன் தலை வரியும் ஒழிந்தது.

தலைவரிப் போராட்டத்தைப் பற்றிக் காத்தி மகாத்மா எழுதி யிருப்பதாவது:—

"தளராத உம்பிக்கையும் அளவிடப்படாத பொறுமையும் இடைவிடாத முயற்சியும் இருந்திராலிடின அப்போராட்டம் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது. தென்னாப்பிரிக்கா இந்திய சமூகம் அப்போராட்டத்தை இடைவில் கை விட்டிருந்தால் — கிளர்ச்சியை சிறத்தி வரிகுக்குப் படுகதைத் தவிர வேறு வழியில்லை யென்று காங்கிரஸ் நிர்மானித்திருந்தால்—இன்று வரை அக் கொடிய வரி விதிக்கப்பட்டே வந்திருக்கும். தென்னாப்பிரிக்கா இந்தியர்களுக்கும் சரி, பாரத தேசத்துக்கும் சரி மாத்நான் ஓர் அவமானத்துக்கு அறிகுறியாய் அது விளங்கிக் கொண்டு வந்திருக்கும்."

தென்னுப்பிரிக்காவுக்குக் காந்திஜி வந்த மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, ஒரு முறை தாய்நாடு சென்று வர விரும்பினார். இந்த மூன்று வருஷத்தில் தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியாவுடையே காந்திஜிக்கு கல்ல பழக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது. பலரும் கிடுகி தர்கள் ஆனார்கள். பாரிஸ்டர் தொழிலும் கன்றும் கடத்தது. ஆகவே, இந்தியாவுக்குப் போய்ச் சில நாள் இருந்தவிட்டு மனைவியையும் குழந்தைகளையும் அழைத்தக் கொண்டு வருவது என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். இந்தியாவில் தங்கி யிருக்கும் சமயத்தில் தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியர் நிலைமையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் பிரசாரம் செய்யலாம் என்றும் எண்ணினார்.

தாம் இல்லாத சமயத்தில் கேட்டால் காங்கிரஸ் வேலையையும் சமூக சேவையையும் கவனிப்பதற்கு ஆதரவி யியாகான், பார்வதி சாஸ்ட்ரி ஆகிய இரு கண்பர்களை நியமித்தவிட்டுப் “பொல்கோலா” என்னும் கப்பல்வ பிரயாணமானார்.

பிரயாணத்தின்போது காந்திஜி உருது பாஷையும் தமிழும் கற்றுக் கொள்ள முயன்றார். தென்னுப்பிரிக்காவில் விரும்பத் தகுந்த தொழிலாளிகளில் பெரும் பாலோர் மதராஸிகம் அல்லவா? அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டுமானால் தமிழும் தெலுங்கும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று காந்திஜி கருதினார். கப்பல் டாக்டர் வைத்திருந்த “தமிழ் ஸ்வ போதினி” புத்தகத்தை வாங்கிப் படித்தார். தமிழ் எழுத்துக்களை கன்றாக எழுதவும் படிக்கவும் கற்றுக் கொண்டார். பிறகு காந்திஜிக்கு ஏற்பட்ட பல முக்கிய அலுவல்களினால் தொடர்ந்து தமிழ் கற்க முடியவில்லை. சிறைவாசம் செய்த காலங்களில் மட்டும் சிறிது அவகாசம் கிடைத்தது. தமிழ் பாஷையைப் பூரணமாகப் பயின்ற பேசவும் எழுதவும் சக்தி பெற வில்லையே என்ற மனக்குறை காந்திஜிக்கு ஏற்போதும் இருந்த வந்தது.

கப்பல் ஏறிய 24-ம் நாள், 1896-ம் வருஷத்தின் மத்தியில், காந்திஜி ஹைஸ்கூலியை அடைந்தார். அந்த கதிரின் செனத்தியங்களை அதுபவித்தக் கொண்டே இன்னும் கொஞ்சம் பிரயாணம் செய்து கல்கத்தாவில் வந்து இறங்கினார். கல்கத்தா

வில் தங்காமல் அன்றைய தினம் ரயிலிலேயே பம்பாய்க்குப் புறப்பட்டார்.

பம்பாய்க்குச் செல்லும் மார்ச்சுத்தில் ரயில் அலகாபாத்தில் 45 நிமிஷம் தின்றது. அந்த ஹேத்தில் ககரைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு வரலாம் என்று சென்றார். மருத்துக் கடை ஒன்றில் ஒரு மருந்து வாங்குவதற் காக தின்றதில் கொஞ்சம் தாமதம் ஆகி விட்டது. மருத்துக் கடைக்காரர் தாக்கி வழிந்த கேட்ட மருத்தைக் கொடுப்பதற்கு சேரம் செய்து விட்டார். ஆகையால் காந்திஜி திரும்பி ஸ்டேஷனுக்கு வந்த போது ரயில் போய் விட்டது! கல்ல வேளையாக ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் காந்திஜி யின் சாமான்களை மட்டும் வண்டியி் விரும்பு வெளியே எடுத்தது வைத்திருந்தார்.

அடுத்த ரயில் மதுராணைக்குத்தான் வரும். ஆகவே அந்த ஒரு தினத்தை வீணாக்க வேண்டாம் என்று காந்திஜி தீர்மானித்தார். அலகாபாத்தில் அப்போது “படனியர்” என்னும் பத்திரிகை பிரசுத்தி பெற்றிருந்தது. அதை கடத்தியவர்கள் ஐரோப்பியர்கள். -இந்தியர்களின் கோரிக்கைகளைப் பொதுவாக எதிர்ப்பதே “படனியர்” பத்திரிகையின் கொள்கை. இது தெரிந்திருந்தும் காந்திஜி அந்தப் பத்திரிகைக் காரியாலயத் துக்குப் போனார். இந்தியாவில் எல்லாக் கட்சியாருடைய ஆதரவையும் தேட வேண்டும் என்று அவர் தீர்மானித்திருந்த படியால் போனார். பத்திரிகாளிகியர் மிஸ்டர் செஸ்னரிக்குத் தம்முடைய கோக்கத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சிட்டு அனுப்பினார். மிஸ்டர் செஸ்னி காந்திஜியைப் பார்ப்பதற்கு இசைத்தார். காந்திஜி அவரிடம் தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியர்களின் கஷ்டங்களைப் பற்றி விவரமாகக் கூறினார். எல்லாவற்றையும் கேட்ட மிஸ்டர் செஸ்னி, “கீழ்க் இதை யெல்லாம் குறிப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதங்கள். அதை வெளியிடுகிறேன். ஆனால் தனையக் கத்தில் தங்கள் கட்சியை ஆதரித்த எழுத முடியாது. தென்னுப்பிரிக்கா ஐரோப்பியர்களின் கட்டி இன்ன தென்பதையும் கேட்டுத் தெரிந்த கொண்ட பிரகுதான் அதைப் பற்றி கான் அபிப்பிராயம் எழுத முடியும்” என்றார்.

“ரொம்ப வந்தனம். எங்களுடைய கட்சியைப் பிரகரிக்க ஒப்புக் கொண்டதே

போதும்!" என்று சொல்லிவிட்டுக் காத்திஜி விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

இப்படி 'பயனியர்' ஆசிரியர் சொன்னதி லிருந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாகப் பல சம் பவங்கள் கிழங்குண்டன. கடைசியில், காத்திஜி மதப்படியும் தென்னுப்பிரிக்கா சென்று இறக்கியபோது கேட்டால் ஐரோப்பி யர்கள் காத்திஜியைக் கொன்றவிட முயற் சித்ததில் வந்து முடிந்தது! இவ்வளவுக் கும் காரணம் அலகாபாத்தில் ஒரு மருத்துக் கடைக்காரன் தனக்கு முஞ்சியா யிருந்த தும், அதன் பலனாகக் காத்திஜிக்கு ரயில் தப்பிப் போனதத்தான். உலகத்தில் எவ் வளவு சின்னக் காரணத்திலிருந்து எவ் வளவு பெரிய பெரிய காரியங்கள் எல்லாம் விளைந்த விடுகின்றன!

தம்பி! இந்த இடத்தில் உனக்கு ஒரு விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். காத்திஜி இந்திய விடுதலை இயக்கத்தின் மாபெருக் தலைவராயிருந்த காலத்தில் கம் காட்டுப் பத்திரிகைப் பிரதிநிதிகள் சிலர் அவர் பேரில் ஒரு குறை கூறுவதுண்டு. "வென் னைக்காரப் பத்திரிகை கிருபர்களுக்குக் காத்திஜி விசேஷ சலுகை காட்டுகிறார். இந்தியப் பத்திரிகை கிருபர்களைக் கவனிப்ப தில்லை!" என்று புகார் சொல்வார்கள். இது சுத்தத் தவறான விஷயம். காத்திஜிக்கு அந்தமாதிரி பட்சபாதம் ஒன்றும் கிடையாது. இந்தியப் பத்திரிகைகளை விட ஐரோப்பியப் பத்திரிகைகளுக்கு அவர் அதிக மதிப்புக் கொடுப்பதில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை வெளி உலகத்துக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்றால், யாரிடம் சொன்னால் வெளி உலகத்துக்குத் தெரி யுமோ, அவர்களிடத் தானே சொல்ல வேண் டும்? இந்தியா யின் கட்சி யில் உள்ள சிபாயத்தை அமெரிக்கா அறிய வேண்டு மென்றால், அமெரிக்க கிருபர்க னிடம் சொல்லித்தானே ஆக வேண்டும்!—இந்த விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் கம்ம வர்கள் சிலர் மகாத்மா மீது குறைகூறினார்கள்! பெரியவர்களின் விஷ யமே இப்படித்தான்! அவர்களை மற்றவர்கள் அறிந்து கொள்ளாமல்

புகார் சொல்லுவது எப்போதமே உலக இயல்பாயிருந்த வருகிறது. திற்க.

அலகாபாத்திலிருந்து பம்பாய் சென்று அங்கே தங்காமல் கோராஜகோட் டைக்கு மகாத்மா சென்றார். அங்கே தென் னுப்பிரிக்கா இந்தியரின் கிணைமை பற்றி ஒரு துண்டுப் பிரசாரம் எழுதினார். அதை எழுதி அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு மேலாயிற்று. அந்தப் பிர சாரத்தின் மேலுட்கை பச்சை கிதமா யிருந்தபடியால் அது 'பச்சைப் பிரசாரம்' என்று பெயர் பெற்றது. தென்னுப்பிரிக்கா இந்தியரின் கஷ்டமான கிணைமையைக் காத்திஜி அதில் ஓரளவு குறைத்தே எழுதி யிருந்தார். மிதமான பாஷையை உபயோ கித்திருந்தார். மிகைப்படுத்திச் சொன்ன தாக யாரும் குற்றம் சாட்ட இடங்கொடுக் கக்கூடாது என்பது காத்திஜியின் கோக் கம். மேலும் தூரத்தில் கடக்கும் விஷயங் களைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொன்னாலும் அது அதிகமாகத் தோன்றலாம் அல்லவா?

மேற்படி பச்சைப் பிரசாரத்தில் பதினா யிரம் பிரதிகள் அச்சிட்டு இந்தியா வெங்கு முன்ன எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பினார். முதன் முதலில் அதைப் பிரசுரித்ததோடு தலையங் கத்திலும் அதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு எழு திய பத்திரிகை "பயனியர்" பத்திரிகை தான். இந்தப் பத்திரிகைக் கட்டுரையின் சாராம்சம் காய்ட்டர் செய்தி ஸ்தாபனத்தி னால் இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதன் கருக்கம் லண்டனிலிருந்து கேட்டா லுக்கு அனுப்பப் பட்டது. அது மூன்றே மூன்று வரிகள் அடக்கிய தந்திச் செய்தி.

கேட்டாவில் இந்தியர் கடத்தப்படும் கொடூ ரமான விதத்தைப் பற் றிக் காத்திஜி ரொம்ப வும் கண்டித்துக் கட்டுரை எழுதியிருப்பதாக அந்தச் செய்தி பொது ப்படையாகச் சொல் விற்று. மேற்படி தத் திச் செய்தி கேட்டால் ஐரோப்பியர்களுக்கு மிக வும் கோபத்தை உண் டாக்கிற்று. அவர்கள் தங் களுடைய கோபத்தை எப்படிக் காட்டினார்கள் என்பதைப் பின்னால் பார்க்கப் போகிறோம்.

மாஹாத்மா காந்தி

‘பச்சைப் பிரகாசம்’ அச்சிடும் பத் திரிகைகளுக்கு அனுப்பியதுடன் மகாத்மா திருப்தி அடைந்த விடவில்லை. இந்தியாவின் பிரபல அரசியல் தலைவர்களையும் பிரமுகர்களையும் பார்த்துப் பேசி அவர்களுடைய ஆதரவைத் தேட விரும்பினார். இந்த கோக்கத்தான் முதலில் பம்பாய்க்குச் சென்றார். பம்பாயில் அப்போது மூன்று பிரமுகர்கள் பிரசித்தி அடைந்திருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவர் ராணடே; இன்னொருவர் பட்ருமன் தயாப்ஜி; மூன்றாவது பிரமுகர் ஸர் பிரோவரிஷா மேத்தா. முன்னவர் இரு வரும் அச்சமயம் பம்பாய் ஹைக்கோர்ட்டின் நீதிபதிகளாயிருந்தார்கள். அத்தகை காலத்தி லெல்லாம் ஆரம்பத்தில் அரசியல் தலைவர் களாயிருப்பவர்கள் சிக்கிரத்தில் பெரிய சர்க்கார் உத்தியோகங்களுக்குப் போய்விடு வது சர்வசாதாரணமாயிருந்தது.

ராணடே, தயாப்ஜி இருவரும் காத்திஜி விடம், “எங்களுடைய துறதாபமெல்லாம் உங்கள் பக்கத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் காங்கஸ் நீதிபதி உத்தியோகம் வகிப்பதால் பகிரங்கமாக எதையும் செய்ய முடியாது. உங்களுக்குத் திறமையாக வழி காட்டி உதவி செய்யக் கூடியவர் ஸர் பிரோவரிஷா மேத்தாதான்!” என்று சொன்னார்கள்.

இதிலிருந்து ஸர் பிரோவரிஷா மேத்தா எவ்வளவு செல்வாக்குடையவர் என்பதைக் காத்திஜி ஈன்கு தெரிந்த கொண்டார். உடனே அவரிடம் சென்றார். “பம்பாயின் சிங்கம்” என்றும் “பம்பாய் மாகாணத் தின் முடிசூடா மன்னர்” என்றும் ஸர் பி. எம். மேத்தா பட்டம் பெற்றிருந்தார். அப்படிப் பட்டவரைப் பார்ப்பதற்குச் சிறிது தயக்கத்தடனேதான் காத்திஜி போனார். ஆனால் மேத்தாவோ அன்புள்ள தந்தை பதவியை வரவேற்பதுபோல் மகாத்மாவை வரவேற்றார். அப்போது மேத்தாவை அருளுடைய அன்புஞ்சூரிய சீடர்களான ஸ்ரீ டி. சி. வாச்சா, ஸ்ரீ கர்மா முதலிய வர்கள் புடை சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஸர் பிரோ வரிஷா மேத்தா காத்திஜி கூறியதைச் செவி கொடுத்துக் கேட்டார். பின்னர், “உங்க ளுடைய கட்டு மிஷன் தீராயமானது. கட்டாயம் உங்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதுதான். இங்கே ஒரு பொதுக் கூட்டத்தக்கு முதலில் ஏற்பாடு செய் கிறேன்” என்றார். பொதுக் கூட்டத்துக் குத் தேதியும் குறிப்பிடப்பட்டது. அத்த ினத்துக்கு முட்காள் தம்மை வந்து பார்க் கும்படி ஸர் பிரோவரிஷா மேத்தா காத்தி ஜிக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். (281 38)

அருப்புக்கோட்டை காளியர் மகாஜன வாசகாலையில் ஆண்டுவிழா “கட்டு” ஆசிரியர் கள் தலைவராய் 26-3-48ல் நிற்பதாக நடத்தெற்றது. அன்று அருப்புக்கோட்டைக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தில் தடைபெற்ற சிறுமனுடி விடுத்தினபோது எடுத்த படம். நடுநாயக மாக வித்திருப்பவர் அருப்புக்கோட்டை காலியன் கமிட்டிக்கும் மத்தும் பல பொது ள் தாபனங்களுக்கும் தலைவரான ஸ்ரீ அ. பொ. தாராவை மூப்பலாக.

வெள்ளைக் கலீகி

ஒன்பகாம் வக்கியாயம்
கீதவுதீரந்தது

வாசலில் வந்து நின்றவர்கள் யாசகர்கள் அல்ல, சந்தா வகுவிக்க வந்தவர்கள் அல்ல, பொங்கல் இனும் கேட்க வந்தவர்களும் அல்ல என்பது நிச்சயமானபின், 'தேவி ஸ்தனத்' தின் வாசற் கதவு திறக்கப்பட்டது.

"வாருங்கள், ஐயா! வாருங்கள்! நீங்கள் தானா? யாரோ என்று பார்த்தேன். இந்தக் காலத்தில் வாசற் கதவைத் திறந்து வைக்க முடியவில்லை. திறந்தால் போச்சு! யாராவது வீண் ஆட்கள் எல்லாம் திறத்த வீட்டில் நாய் துழைகிறதுபோல துழைந்து விடுகிறார்கள். அவர்களால் உங்களைப் போன்றவர்களும் வாசலில் நிற்கும்படி கேட்டு விடுகிறது!" என்று சொல்லிக் கொண்டே பத்ம லோசன சாஸ்திரி வந்தவர்கள் இருவரையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

"உட்காருங்கள்! ஏன் நிற்க வேண்டும்? உட்காருங்கள் என்றால்!..... பாதகமில்லை, கப்பய்யரே! சோபாவிலேயே தாராளமாக உட்காருங்கள். நீங்கள் உட்கார்ந்ததினால் சோபா தேய்ந்தா போய்விடும்? அந்த மாதிரி 'பணிக்குப் பரக்கிறவர்களைக் கண்டால் எவர்க்குப் பிடிக்கிறதேயில்லை. தரையில் ஆயிரம் ரூபாய் ரத்தினக் கம்பனத்தை விரிப்பார்கள். அப்புறம் யாராவது அதில் கால்வைத்து நடந்து விட்டால், 'ஐயையோ! அழக்காய்ப் போகிறதே!' என்று அவஸ்தைப் படுவார்கள். இரண்டாயிரம் ரூபாய் செலவு செய்து லோபா வாங்கிப்

போட்டுவிட்டு அதன்மேலே அழுக்கும் சிக்கும் பிடித்த உறையைப் போட்டு மூடி வைப்பார்கள்! உங்களுக்குத் தெரியுமா? நான் ராமகாதபுரம் ஜில்லாவிலே ஸ்பீட்டிங் உத்தியோகம் பார்த்தபோது ஒரு தனிக் வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். அந்த வீட்டின் தூணுக்கு உறைபோட்டு வைத்திருந்தது, ஸார்! தூணுக்கு உறைபோட்டு வைத்திருந்தது! கரும் சலவைக் கல்லில் தூண்; ஒவ்வொரு தூணுக்கும் செலவு ஐயாயிரம் ரூபாய்! அவ்வளவு வேலைப்பாடான தூண்ச் செய்துவிட்டு அதை உறையைப் போட்டு மூடி வைத்துவிடுகிறார்கள்! எப்படி யிருக்கிறது கதை! பரவாயில்லை, நீங்கள் உட்காருங்கள்!" என்று பத்ம லோசன சாஸ்திரியார் மூச்சு விடாமல் பேசிக் கொண்டே யிருந்தார். கப்பய்யரும் கிட்டா வய்யரும் இடம் பார்த்து மெதுவாக உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

சாஸ்திரிகள் சிந்து மூச்சு விட்ட சமயம் பார்த்துச் கப்பய்யர் "பேரன ரூயிற்றுக்கிழமை சர்வக்ரு சங்கத் தில் பாகவத உபநிஷாசம் நடந்ததே? அதில் ரொம்ப ரஸமான கட்டம் எது தெரியுமா? தாங்கள் பாகவதருக்கு உபசாரம் சொன்ன கட்டந்தான். ஆஹா! எவ்வளவு கச்சிதமாய்ப் பேசினீர்கள், போங்கள். பேசினால் அப்படி அழகாகப் பேசவேண்டும்; இல்லா விட்டால் பேசாமல் வாயை மூடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும்! எல்லாரும் பேசுகிறார்களே!" என்றார்.

கப்பய்யருக்கு இன் லி யூ ர ன் ஸ் ஏஜெண்டு உத்தியோகம். யாராயிருந்தாலும் சமயம் கிடைத்தபோது ஒரு நல்ல வார்த்தை சொல்லி வைத்தால் எப்போதாவது பயன்படும் என்பது அவருடைய நம்பிக்கை. இந்தக் கல்யாணம் மாத்திரம் நிச்சயமானால் மாப்பிள்ளைப் பிள்ளையாண்டாளைப் பத்தாயிரம் ரூபாய்க்கு இன் லி யூ ர் செய்து விடுவது என்று மனதிற்குள் திட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் சாஸ்திரிகள் இவ்வாறான ஆள் அவ்வ; முகஸ்துதிக்கு மறிந்து ஏமாந்து போகிறவரும் அவ்வ.

“ஆமாம், ஐயா, ஆமாம்! உம்மைப் போல இதுவரை தொண்ணூறு பேர் இப்படி என்னை ஸ்தோத்திரம் செய்து விட்டார்கள். அபாரமாய்ப் பேசி விட்டேன் என்று சர்ட்டிபிகேட் கொடுத்து விட்டார்கள். ஆனால் நான் வார்த்தை சொன்னதின் நாத்பரியம் யாருடைய மனதிலாவது பதிந்ததோ என்றால், கிடையவே கிடையாது!...” என்று சாஸ்திரிகள் கூறிவந்தபோது, “அது என்ன அப்படிச் சொல் கிறீர்கள்?” என்று கப்பய்யர் குறுக் கிட்டுக் கேட்டார்.

“எது என்ன எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? — எல்லாம் சரியாய்த்தான் சொல்கிறேன். நான் சொல்வதற்குக் கையிலே ரூசவும் வைத்திருக்கிறேன். ஏதடா, காவேரி நதி தீர்த்திலிருந்து ஒரு பெளராணிகரை அழைத்திருக்கிறேமே, அவருக்கு ஏதாவது மரியாதை செய்து அனுப்ப வேண்டுமென்று யாருக்காவது தோன்றுகிறதோ? — தானாகத் தோன்றாவிட்டாலும் நான் சொன்னபிறகாவது தோன்ற வேண்டாமோ? ஊஹும், இன்று வரையில் ஒரு காலணு ஒருவரும் கொடுத்த பாடிஸ்ட். பட்டண வாசம் அப்படியாக ஜனங்களின் மனதைக் கெடுத்துக் குட்டிச் சுவராக்கி விட்டது. ஏதோ கம்முடைய கிராமாந்தாங்களிலே மட்டுந்தான் இன்னமும் தாள் தர்மம் என்பது கொஞ்சம் இருந்து வருகிறது. பட்டணங்களிலே தர்மம் அடியோடு பாழ்த்துப் போய்விட்டது. ஒரு சமர சாரம் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு கந்தரமய்யங்

காரைத் தெரியுமோ இல்லையோ? ... சொல்லும், கப்பய்யரே! ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு கந்தரமய்யங்காரை உமக்குத் தெரியுமா என்று கேட்கிறேன்...”

“பேஷாகத் தெரியும். ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு கந்தரமய்யங்காரைத் தெரியாம விருக்குமா?” என்று பெரிய போடாகப்போட்டார் கப்பய்யர்.

“ஓய்! கப்பய்யரே! உம்முடைய குட்டு வெளியாகி விட்டது பார்த்திரா? — கந்தரம் அய்யங்கார் என்று ஒரு ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு எந்தக் காலத்திலும் இருந்தது கிடையாது. நான் சொல்லுகிற ஐட்ஜின் பெயர் வேறே ஒன்று. ‘பகவிலே பக்கம்பார்த் தூப்பெக, இராத்திரியிலே அதுவும் பேசாதே’ என்று பழமொழி இருக்கிறதோ, இல்லையோ? அதனாலேதான் ஊரைச்சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லக் கூடாது என்று அசல் பெயருக்குப்பதிலாக ஒரு புனை பெயரைக் கற்பனை செய்து சொன்னேன். நீரும் ஏமாந்து போவீர்! இருக்கட்டும்; ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு கந்தரமய்யங்கார் ஒரு தர்மப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஐயாய்ப் ரூபாய் நன்கொடை தருவதாக ஒப்புக் கொண்டார். கையெழுத்தும் போட்டார். பத்திரிகைகளிலே பெயரும் வெளியாகிவிட்டது. ஆசாரி என்ன செய்தார் தெரியுமோ?... நான் சொல்கிறேன், கப்பய்யரே! நல்ல காரியங்களுக்குப் பணம் கொடுக்காதவன் நீசன்! ஆனால் அவனையாவது ஒருவிதத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். பணங் கொடுப்பதாகக் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டுக் கொடுக்காமல் டிரிக்கி கொடுக்கிறவன் பெரிய சண்டாளன். அவனையும் போனால் போகிற தென்று சேர்த்துக் கொள்ளலாம். நன்கொடை கொடுப்பதாகக் கையெழுத்துப் போட்டுவிட்டு நல்ல பெயரை வாங்கிக் கொண்ட பிறகு பணத்தைக் கொடுக்காமல் செத்துப் போய் விடுகிறானே, அவன் அதமாதான்! அவன் இந்த உலகத்தையும் ஏமாற்றி விட்டுச் சொர்க்க லோகத்தை ஏமாற்றிப் பரக்கிறான். இந்த ஹைக்கோர்ட் ஐட்ஜு கந்தரமய்யங்கார் அந்த மாதிரி செய்து விட்டார். நன்கொடைப் பணத்தைக் கொடுக்

காமம் ஆசாயி வைகுண்டத்துக்கே போய் விட்டார்! கொஞ்ச நான் கழித்து அவருடைய அருமைப் புதல்வ னிடம் மேற்படி நன்கொடை விஷய மாகப் போயிருந்தோம். தகப்பனார் இப்பது லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் இந்தப் பையனுக்கு ஆஸ்தி சேர்த்து வைத்து விட்டுப் போயிருக்கிறார். தகப்பனார் கொடுத்த வாக்கைப் பிள்ளையாண்டான் நிறை வேற்றக் கூடாதோ? 'அதெல்லாம் முடியவே முடியாது' என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லி விட்டான். பணம் கேட்கப் போன எங்களுக்கு ஒரே அடியாகக் கோபம் வந்து விட்டது. 'அப்பா! லக்ஷமணா! நீ இப்படிச் கண்டிப் பாய்ச் சொல்வதாயிருந்தால் ஒரு ஏற் பாடு செய்யுகிறோம். 'ஷைலேன் ஸ்டீக் க்ஷாமல்யம்ஸ் ஸ்டீப் பிப்பாகன் நீ' என்பதாக ஒரு சிதி ஆரம்பிக்கிறோம். உன் தகப்பனாரிடம் நாங்கள் சொம்ப மரியாதை உள்ளவர்கள். அவர் கொடுத்த வாக்கைக் காப் பாற்றுவதற்கு ஏதாவது நாங்கள் முயற்சி செய்தாக வேண்டும்!' என் றோம். அதற்கு அந்தப் பிள்ளையாண் டான் என்ன சொன்னான், தெரியுமா? 'பெஷான் ஏற்பாடு! அப்படியே செய்யுங்கள். அதற்கு என்னுடைய பூரண சம்மதத்தையும் அனுமதியை யும் கொடுக்கிறேன். ஆனால் ஒரு சமாராசம். அந்த சிதிக்கு ஸ்பாயிசம் ரூபாய்க்கு மேலே வசூலானால் அதிகப் படி தொகையை என்விடம் சேர்ப் பித்து விடவேண்டும், தெரியுமா? என் தகப்பனுருக்கு நான் ஏக புத்திரன்; வேறு வாரிஸ் கிடையாது!' என்னுன் அந்தக் கருமியின் மகன்! நாங்கள் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு நிரும்பினோம். நான் சொல் கிறேன், சுப்பய்யர்வான்! நிறையப் பணம் சம்பாதித்துத் தானதர்மம் செய்யாமல் அப்படியே பணத்தை வைத்து விட்டுப் போகிறார்களே, அவர் களுக்குக் கேல்லாம் நிறைய மரண வரி போட்டுச் சொத்தைச் சர்க்காரே எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய்க்கு மேலே உள்ள சொத்துக்களுக்குக் கேல்லாம் முக்கால் பங்குக்குக் குறையாமல் வரி போட்டுச் சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்டு விட வேண்டும்!" என்று

சொல்லிச் சாஸ்திரியார் கொஞ்சம் மூச்சுவிட நிறுத்தினார்.

சாஸ்திரியார் கடைசியில் சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்து, அவருக்கு ஒன் றரை லட்சம் ரூபாய் பெறுமான முன்ன சொத்து இருக்கிறது என்று ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்ட சுப் பய்யர் அர்த்தபுஷ்புடன் கிட்டா வய்யரை ஒரு பார்வை பார்த்தார்.

இதைக் கவனித்த சாஸ்திரியார் உடனே, "அதெல்லாம் இருக்கட்டும், சுப்பய்யர்! யாரையோ நீர் அழைத்து வந்திருக்கிறீர்; நான் வேறு என்னமோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறேனோ? இவர், யார், சொல்லவில்லையோ? பார்த்தால் பெரிய மனுஷராகத் தென்றுகிறது. காவேரி தீர்த்தம் சாப்பிட்டு வளர்ந் தவர் என்று முகத்திலே எழுதி ஓட்டி யிருக்கிறது. உண்டா, இல்லையா?" என்று கேட்டார்.

"முன்னமே தங்களுக்குச் சொல்லி யிருந்தேனே, ராஜம்பேட்டை பட்டா மணியம் என்று, அந்தக் கிட்டா வய்யர் தான் இவர்! கேரில் ஒரு தடவை வந்து விட்டுப் போகும்படி கடிதம் எழுதியிருந்தேன். வந்திருக் கிறார்!" என்றார் சுப்பய்யர்.

"சுப்பய்யரே! கண்ணிருக்கிறது! இவான் இன்னார் என்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கக் கூடாதோ? காரியமாக ஒருவரை அழைத்துக் கொண்டு வந்து விட்டு இத்தனை கேரம் வேறும் வம்புப் பேச்சுப் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டீரே! போகட் டும். இவர் தான் ராஜம் பேட்டை பட்டாமணியமோ? நான் சொன் னேனே பார்த்தீரா? முகத்தில் காவேரி தீரத்தின் களை பிரகாசிக் கிறது என்று சொன்னேனே இல்லையோ? ரோம்ப சந்தோஷம்! இவர் தான் பட்டாமணியம் கிட்டா வய்யராக்கும்! பட்டாமணியம் உத்தி யோகம் மட்டுந்தானா? அதற்கு மேலே நிலம் நீச்சு, கொடுக்கல், வாங்கல் ஏதாவது உண்டோ?"

"எல்லாம் உண்டு; ஆய்யர்வாளுக்கு அகண்ட காவேரிப் பாசனத்தில் அறு பது ஏக்கரா ன்செய் நிலம் இருக் கிறது; அவ்வளவும் இரு போகும்."

"அப்படி யென்றால், இவர் பெரிய பண்ணையார்தான்! சுப்பய்யரே!

நான் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ரோம்ப
நான் உத்தியோகம் பார்த்தவன். சோழ
நாட்டில் மிராகதார் என்று சொல்லுகிற
தைத் திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் பண்ணை
யார் என்று சொல்லுகிறார்கள்ரோம்ப
சந்தோஷம். பண்ணையார் இவ்விடம் வந்த
காரியம் என்னமோ? பட்டணம் பார்ப்ப
தற்காக வந்திருக்கிறாரோ?"

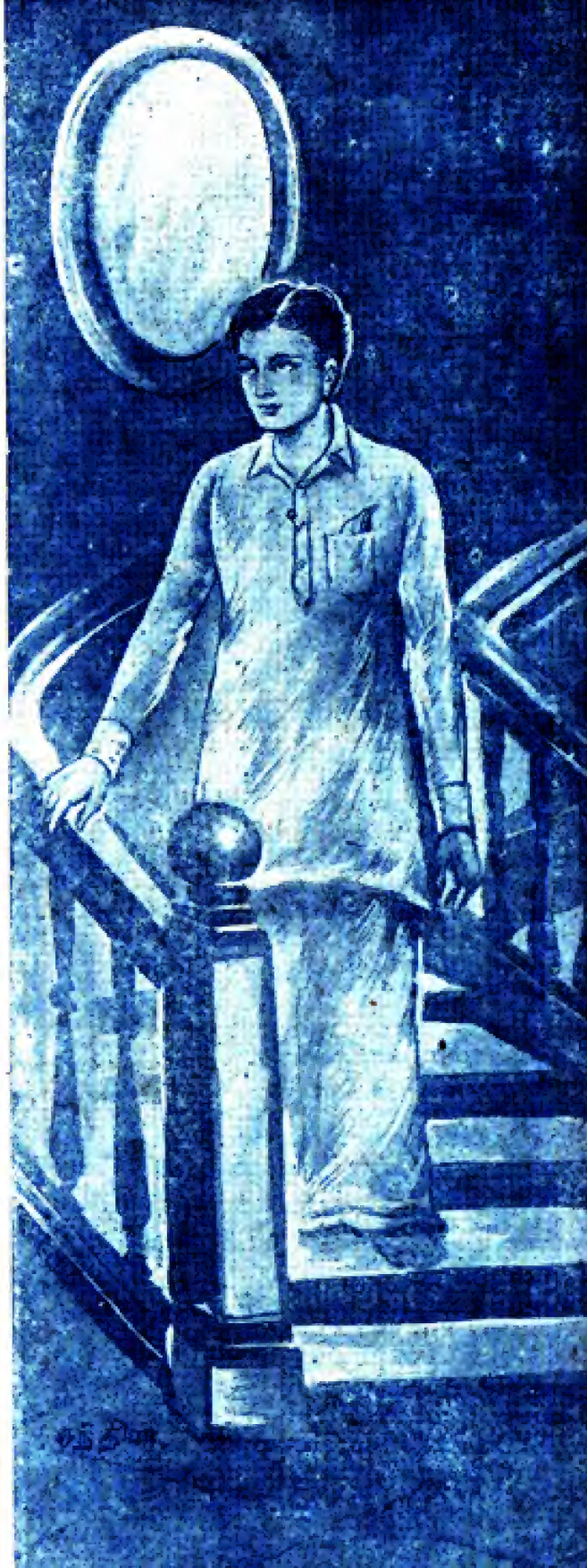
"அழகு தான்; பண்ணையார் முன்ன
மேயே பட்டணம் பார்த்திருக்கிறார்.
பம்பாய் கூடப் பார்த்திருக்கிறார். இப்
போது வந்திருப்பது மாப்பிள்ளை பார்ப்ப
தற்காக!"

"ஓகோகோ! மாப்பிள்ளை பார்ப்பதற்
காக வந்திருக்கிறாரா? பவே பவே! இன்ஷி
யூரன்ஸ் வேலையோடே இந்த வேலையும்
நீர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீரா? இது
வரையில் எத்தனை விட்டுக்கு அழைத்துப்
போனீர்? எத்தனை மாப்பிள்ளைகளைக்
காட்டினீர்? இந்த நவநாகரிக காலத்திலே
'மாப்பிள்ளை பிரோ' என்றும் 'கல்யாணக்
கம்பெனி' என்றும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்க
ளாமே? நீரும் அப்படி ஏதாவது கம்பெனி
வெத்திருக்கிறீரா!"

"அதெல்லாம் ஒன்றுமில்லை, ஐயர்வான்!
எனக்குத் தெரிந்தது இந்த ஒரே இடந்
தான்! நேரே இவ்விடத்துக்குத்தான்
இவரை அழைத்து வந்தேன். போன
உடனே இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பிரஸ்
தாபித்த போது தாங்களும் விட்டிலே
அம்மாளும் பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு

வந்து பையனுக்குக் காட்டி விட்டால் தேவலை என்று சொன்னீர்கள்! ஞாபகம் இருக்கிறதல்லவா?"

"ரொம்ப சரி! ஞாபகம் வருகிறது. இரைந்து பேசாதீர். மாடியிலே பையன் இருக்கிறான். அவன் காதிலே விழுந்து வைக்கப் போகிறது!.....என்னுடைய அபிப்பிராயம் அதுதான். இந்த வீஷயத்திலே நான் கூடக் கொஞ்சம் 'மாடர்ன்' பேர் வழி யென்றே வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பிள்ளைக்குப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்க வேணும்; பெண்ணுக்குப் பிள்ளை யைப் பிடித்திருக்க வேணும். அப்புறம் பையனுக்கு பெண்ணு வது 'இப்படி என்னைக் கெடுத்துவிட்டார்களே!' என்று கேட்பதற்கு இடம் இருக்கக்கூடாது. பெண் கண்ணைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்கக் கூடாது. பிள்ளை முகத்தைத் துருத்திக்கொண்டு நிற்கக் கூடாது. சாஸ்திரமும் இதைத் தான் சொல்கிறது. இந்தக் காலத்திலே வரதட்சணை கிரதட்சணை என்று சொல்கிறார்களே, அதெல்லாம் சத்த 'நான்ஸென்ஸ்!' எனக்குப் பிடிக்கிறதே யில்லை. சாஸ்திரத்துக்கு சர்வ விரோதம். நான்குடப் பையனுக்கு வரதட்சணை கேட்கிறதா யிருந்தால், 'முப்பதினாயிரத்தைக் கொண்டு வா!' 'ஐம்பதினாயிரத்தைக் கொண்டு வா!' என்று கேட்கலாம். ஒன்று மில்லாத வறட்சிப் பயல்கள் எல்லாம் இந்தக் காலத்தில் அப்படிக் கேட்கிறார்கள். கம்முண்டைய யோக்கைதக்கு, அதெல்லாம் சரிக்கட்டி வருமா? என்னுடைய சமாசாரமே ஒரு தனிமாதிரி. எனக்குத் தர்மம் நான் பெரிது; பணம் பெரிதல்ல. இல்லா விட்டால் இவ்வளவு காலம் உத்தியோகம் பார்த்து விட்டு ஒப்போது இப்படிக் கட்டுவாரை இருப்பேனு? என்னைப் போல உத்தியோகம் பார்த்தவர்கள் இன்று கையையும் கீட்டி லஞ்சம் வாங்கி ஒவ்வொருவரும் காஜா வீடு ஐந்து வீடு கட்டி வாடகைக்கு விட்டிருக்கிறார்கள். நான் இந்த ஒரே ஒரு வீடு கட்டியிருக்கிறேன். இதற்கும் கடன் வாங்க வேண்டி யிருந்தது. கோ ஆபரோடிவ் சொஸைடிக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கடன் இருபதினாயிரம் ரூபாய் இன்னும் கொடுபட யில்லை. யாராவது பெண்ணைக் கொடுக்க வருகிற

வர்கள் அந்தக் கடனை அடைத்து விட்டை மீட்டால், அவர்களுடைய பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் கல்ல விடாயிற்று! ஆனால் அது அவர்களுடைய இஷ்டம். என்னைப் பொறுத்த வரையில், வரதட்சணை என்று காலனாகை நீட்டி வாங்க மாட்டேன்

சுப்பய்யர் குறுக்கிட்டு, “ஐயர் வாள்! அதைப் பற்றி யெல்லாம் நீங்கள் பேச வேண்டியதே யில்லை. பெண்ணின் கலியாணத்துக் கென்று கிட்டாவய்யர் முப்பதினாயிரம் ரூபாய் எடுத்து வைத்து விட்டார். லௌகிக விஷயங்கள் எல்லாம் ஒரு குறைவும் இல்லாமல் திருப்திகரமாய் நடந்து விடும்” என்றுர்.

“லௌகிகம் கிடக்கட்டும், ஐயா, லௌகிகம்! கல்யாணம் என்பது லௌகிக விஷயமா? பரம வைதிக விஷயம். அக்கினி சாட்சியாக விவாகம் செய்து கொண்ட பிறகுதான் பிராமணனுக்குப் பல வைதிக விரியைகள் செய்ய உரிமை ஏற்படுகிறது. ஆனால் பிள்ளையையும் பெண்ணையும் கேட்காமல் கலியாணம் நிச்சயம் செய்யும் காலம்போய் விட்டது. பிள்ளைக்குப் பெண்ணைப் பிடித்திருக்க வேண்டும்; பெண்ணுக்குப் பிள்ளையைப் பிடித்திருக்க வேண்டும். அது தான் முக்கியமான விஷயம். ஆமாம்; பெண்ணையார் கல்யாணப் பெண்ணையும் அழைத்து வந்திருக்கிறாரோ?...”

இத்தனை நேரமும் வாய் திறக்க வழியில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்த கிட்டாவய்யர் இப்போது கொஞ்சம் தைரியம் அடைந்து, “அழைத்து வரலாம் என்றுதான் எண்ணியிருந்தேன். அதற்கு இந்தத் தடவை சௌகரிய மில்லாமல் போய்விட்டது. என்னுடைய தங்கை பம்பாயில் இருக்கிறாள். அவளுக்குக் கொஞ்சம் உடம்பு அசௌகரியம் என்று கடிதம் வந்தது, அவளைப் பார்ப்பதற்காகப் பம்பாய் போகிறேன். தாங்கள் சொன்னால், பம்பாயிலிருந்து திரும்பி வந்ததும் கிராமத்துக்குப் போய்க் குழந்தையை அழைத்து வருகிறேன்!” என்றார்.

“அதற்கென்ன, சௌகரியம்போல் செய்யுங்கள்! அவசரம் ஒன்றுமில்லை. இப்போதுதானே தை பிறந்திருக்கிறது? ஆனால் பிள்ளையாண்டானுக்கு மூன்று மாத ரஜாவில் இரண்டு வாரம் தீர்ந்துவிட்டது. ரஜா முடிவதற்குள் கலியாணம் நடந்தாக வேண்டும். அதிகமாய்த் தாமதிக் இடமில்லை. பையனுடைய தாயார் வேறு ரொம்ப அவசரப் படுகிறாள்!..... கையிலே முப்பது ஜாதகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தினம் ஜோசியரை வரவழைப்பதும் பொருத்தம் பார்ப்பதற்கான அவளுக்கு இரண்டு மாதமாக வேலை. காமாட்சி! இங்கே கொஞ்சம் வந்துவிட்டுப் போ!” என்று சாஸ்திரிகள் சத்தம் போட்டுக் கூவினர்.

பக்தாம் அக்கியாயும்

காமாட்சி அம்மாள்

வீட்டின் பின் கட்டிலிருந்து “இதோ வந்து விட்டேன்” என்று ஸ்திரீயின் குரல் கேட்டது. சாஸ்திரிகள் “வா! வா! நீ வந்தால் தான் விஷயம் முடிவாகும்!” என்று உரத்துக் கூவினர்.

மறுபடியும் சுப்பய்யரைப் பார்த்து சாஸ்திரிகள் கூறினார்:— “இந்தக் கல்யாணம் ‘புபாட் மெண்டை’ நான் அகத்துக்காரி யிடமே ஒப்படைத்து விட்டேன். மூத்த பையனுக்குக் கலியாணம் நடந்தபோது எல்லாம் என் ஏற்பாட்டின் படியே நடந்தது.

‘இப்படிப்பட்ட பெரிய இடம் கிடைக்க வேண்டுமே!’ என்று ரொம்ப சந்தோஷப் பட்டேன். கடைசியில், என்ன ஆயிற்று? மாமனாருடைய ஜோதியில் மாப்பிள்ளை ஐக்கியமாகிவிட்டான்!... ஊரிலே நாலு பேர் என்ன சொல்கிறார்கள்? என் சம்சாரத்துக்கு நாட்டுப் பெண்ணை வைத்துப் படைக்கத் தெரியவில்லை என்று அவதூறு சொல்லுகிறார்கள். உண்மையில் காமாட்சியைப்போல் பரம சாதுவை இந்த தேசத்திலே பார்க்க முடியாது. நான் படுத்திய பாட்டை யெல்லாம்

பொறுத்துக்கொண்டு இத்தனை நாள் காலம் தள்ளி யிருக்கிறேன், இது விரும்பத்தே தெரியவில்லையா.....?"

"போதுமே! நம்ம வீட்டுக் கதையை யெல்லாம் யாரோ வந்தவர்களிடம் சொல்வானேன்?" என்று கூறிக் கொண்டு அந்தச் சமயம் ஸ்ரீமதி காமாட்சி அம்மாள் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரைப் பார்த்தவுடனே, தாரினியின் கடித்தலில் அந்த அம்மாளைப் பற்றி வாணித்திருந்தது முற்றும் சரியென்று நமக்குத் தோன்றும். நெற்றியில் பெரிய குங்குமப் பொட்டும், முகத்தில் சாந்தமும், கண்களில் பிரகாசமும், குடித்தனப் பாங்கான நடை உடை பாவனைகளும் அந்த அம்மாளை நல்ல குடிப்பிறப்புக்கும் தெய்வ பத்திக்கும் இந்து தர்மத்தின் பண் பாட்டுக்கும் சிறந்த பிரதிநிதி என்று தோன்றச் செய்தன.

அந்த அம்மாளைப் பார்த்துச் சுப்பய்யர், "வாருங்கோ, அம்மா! இவ்விடம் 'யாரோ' ஒருவருமில்லை. நான் தான் வந்திருக்கிறேன்! இதோ இந்தப் பிராமணர், நான் சொன்னேன், அந்த ராஜம் பேட்டைக் கிராம முன்சீப் கிட்டாவய்யர்!" என்றார்.

"ரொம்ப சந்தோஷம்! குழந்தையைப் பற்றி அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறாரா?" என்று காமாட்சி அம்மாள் கேட்டாள்.

"இந்தத் தடவை அழைத்து வரவில்லை. இவருடைய தங்கைக்குப் பம்பாயில் உடம்பு சரியில்லை யென்று கடிதம் வந்திருக்கிறது. அதற்காகப் பம்பாய் போகிறார். திரும்பி வந்ததும் தாங்கள் சொன்னால் குழந்தையைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவதாகச் சொல்கிறார். ஜாதகம் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஜாதகம் பொருத்தமாயிருந்து மற்ற எல்லா விஷயங்களும் பேசித் திருப்திகரமாக முடிந்து விட்டால், பெண்ணைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவதில் என்ன கஷ்டம் இருக்கப் போகிறது? சென்னைப் பட்டணம் என்ன காடா, பாலை லனமா? நான் ஒருவர் இங்கே இருக்கிறேனே இல்லையோ? குழந்தையைப் பட்டணம் பார்ப்பதற்கு என்று அழைத்து வந்தாலும் போச்சு! மற்ற விஷயங்கள் எல்லாம் பேசி முடித்தால்..."

"மற்ற விஷயம் என்ன, மற்ற விஷயம்?" என்று சாஸ்திரிகள் குறுக்கிட்டார். "ஜாதகம், கீதகம் பார்க்க வேண்டியது கூட அவ்வளவு முக்கியமாகத் தோன்றவில்லை. அதிலெல்லாம் என்ன இருக்கிறது? வேதங்களிலோ சாஸ்திரங்களிலோ ஜாதகம் பார்த்துக் கவியாணம் பண்ணும்படி சொல்லி யிருக்க வில்லை. அதெல்லாம் பின்னால் வந்து சேர்ந்த பிரதிபந்தங்கள். நல்ல குலமா யிருக்க வேணும். கோத்ரம், சகோத்ரமா யிருக்கக் கூடாது! இவருடைய கோத்ரம் என்னவோ!"

"சார்த்தால கோத்ரம்!"

"நல்ல வேளையாகப் போச்சு! எங்களுடைய கோத்ரம் ஆங்கரேஸம். அதைப் பற்றிக் கவலையில்லை. மற்ற விஷயங்களை யெல்லாம் இவனோடு நீங்கள் பேசிக் கொள்ளலாம்."

"மற்ற விஷயங்கள் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது? உங்களுக்கு எது இஷ்டமோ எப்படி. இஷ்டமோ அப்படிச் செய்யுங்கள்! பெண்ணை அழைத்துக்கொண்டு வந்து காட்டிப் பையனுக்குப் பிடித்துப் போய் விட்டால், அப்புறம் ஒரு பேச்சும் வேண்டியதில்லை. கல்யாணத்துக்கு முகூர்த்தம் வைக்க வேண்டியது தான்" என்றான் காமாட்சி அம்மாள்.

இப்படி அவன் சொல்லி வாய்மூடும் சமயத்தில் மேல் மாடியி் விரும்பு மச்சப் படி வறியாக யாரோ இறங்கி வரும் சத்தம் கேட்டது.

இறங்கி வந்தவன் நம் கதாநாயகன் ராகவாந்தான். சற்று முன்னால் கவலையும் வேதனையும் குடிகொண்டிருந்த அவனுடைய முகத்தில் மேற்படி கல்யாணப் பேச்சு, இலேசான புன்னகையை உண்டாக்கி யிருந்தது.

மச்சப் படியில் சத்தம் கேட்டதும், கீழே பேசிக் கொண்டிருந்த நானு பெருடைய கண்களும் அந்தப் பக்கம் நோக்கின. இறங்கி வருகிறவன் ராகவாந்தான் என்று அறிந்ததும் அவனுடைய பெற்றோர்கள் நெஞ்சில் சிறிது துணுக்கம் உண்டாயிற்று. "சதாவது நாம் பிரகாகப் பேசி விட்டோமோ? இவன் காரணமாக ஒரு வேளை உத்தேசித்த காரியம் செட்டுப்

போய்விடுமோ?" என்ற கவலை அவர் களுக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

இறங்கி வந்த பையனைக் கிட்டா வயயர் கண் கொட்டாத ஆர்வத் துடன் பார்த்தார். அவனுடைய கம் பீரமான தோற்றமும் கந்தரமான முகமும் அந்த முகத்தில் ஒளி விரிய அறிவின் களையும் கிட்டா வயயரின் மனதைக் கவர்ந்தன. "இந்தப் பையன் மாப்பிள்ளையாகக் கிடைத்தால் நம் முடைய பாக்கியத்தான்; லலிதா அதிர்ஷ்டசாலிதான்!" என்று அவர் எண்ணிக் கொண்டார்.

ராகவன் கீழ் மச்சப்படிக்கு வந்து தரையில் இறங்கும் வரையில் அங்கே மௌனம் குடிக்கொண்டிருந்தது.

காலு பேரையும் பொதுப்படையாக ஒரு முறை ராகவன் பார்த்து விட்டு "ஏதோ கல்யாணம் நிச்சயம் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது!" என்றான்.

"ஏதோ கல்யாணமாவது? உன்னுடைய கல்யாணத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்!" என்று சாஸ்திரிகள் தைரியமாக ஒரு போடு போட்டார். அன்வியர்களின் முன்னிலையில் ராகவன் மரியாதையாகப் பேசுவான் என்பது அவருக்கு கன்கு தெரிந்த விஷயம்.

தந்தை கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும் ராகவனுடைய முகம் சிறிதளவு மலர்ந்தது.

"ஓகோ! அப்படியா சமாசாரம்? என்னைக் கேட்காமலே எனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் செய்துவிடுவதாக உத்தேசமோ?" என்றான்.

"கன்னுயிருக்கிறது! உன்னைக் கேட்காமல் நிச்சயம் செய்கிறதா? எங்களை என்ன அப்படி நினைத்து விட்டாய், ராகவா?" என்றார் சாஸ்திரிகள்.

"எல்லாம் உன்னைக் கேட்டுக் கொண்டு உன் அபிப்பிராயப்படி செய்வதாகவே உத்தேசம், குழந்தை! கல்யாணம் என்பது சாதாரண விஷயமா? இன்றைக்குச் செய்து காண்கு மாற்றுக் கூடிய காரியமா? உன்னைக் கேட்காமல் தீர்மானிப்பதற்கு நீ என்ன பச்சைக்குழந்தையா?" என்றார் காமாட்சி அம்மாள்.

"இந்தக் காலத்திலே பச்சைக்குழந்தையைக் கூடக் கல்யாண விஷயத்

திலே கட்டாயப் படுத்த முடிகிற நிலை! பத்து வயதுப் பெண் குழந்தை. எனக்கு இந்த ஆம்படையான் வேண்டாம்" என்று துணிச்சலாகச் சொல்கிறது!" என்றார் கப்பய்யர்.

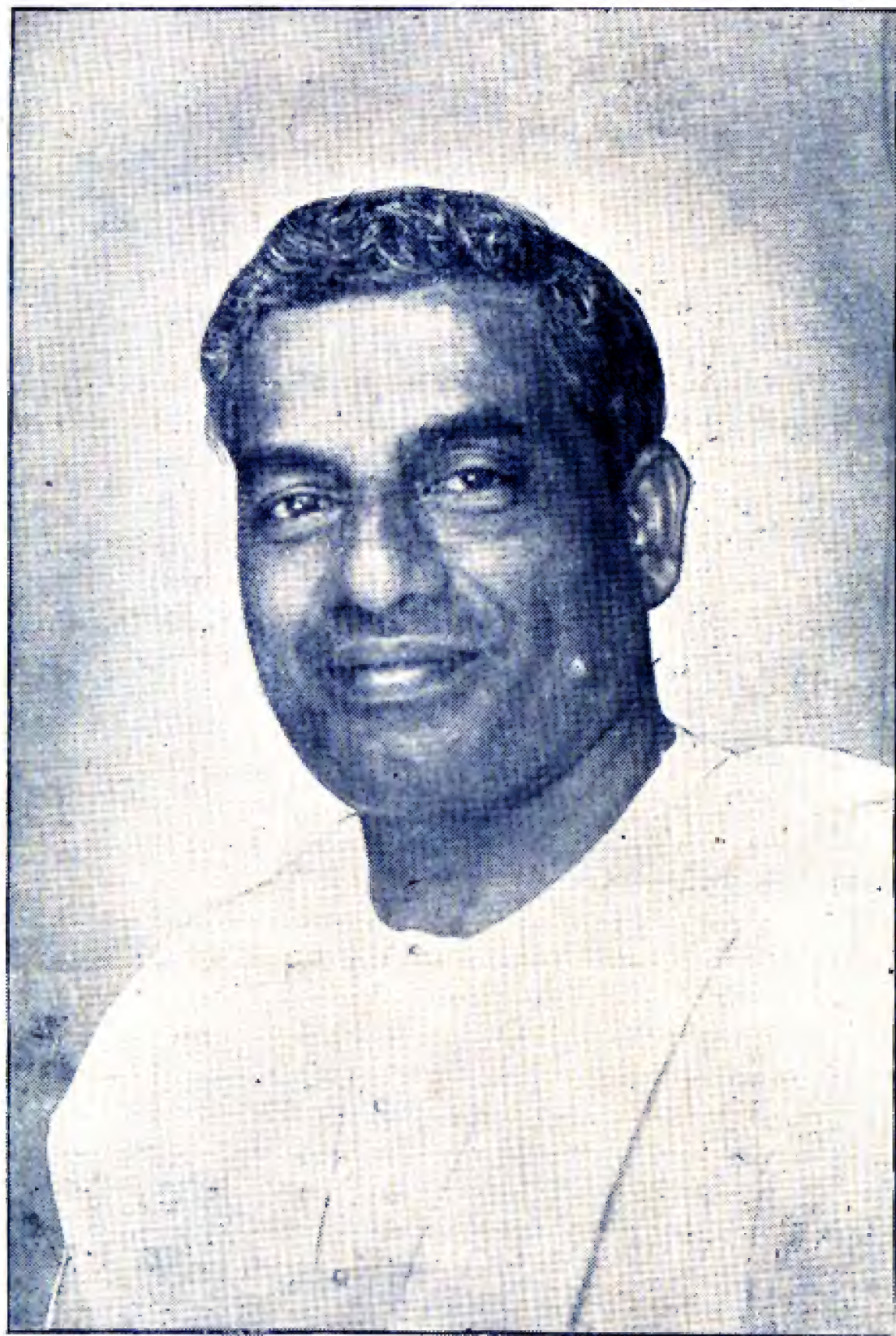
இதைக் கேட்டு விட்டு எல்லாரும் சிரித்தார்கள். ராகவனுடைய முகம் கூட இன்னும் சிறிது மலர்ந்தது.

அந்தச் சந்தோஷமான சந்தர்ப்பம் பார்த்துச் சாஸ்திரிகள் கூறியதாவது:

"வெறுமனே சுதறி வளைத்துக் கொண்டிருப்பானே? விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டால் போச்சு! ராகவா! நம்ம கப்பய்யர் முன்னொரு தடவை சொன்னு ரல்லவா? அந்த ராஜம் பேட்டைப் பண்ணையார் இவர்தான். பெண்ணுக்கு வரன் பார்க்க வந்திருக்கிறார். உன்னைக் கூப்பிடலாம் என்று நாங்கள் யோசனை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது நீயே வந்துவிட்டாய். உன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லிவிடு. பாக்கி விஷயம் எல்லாம் 'ஸெட்டில்' ஆகிவிட்டால், பெண்ணை இங்கேயே அழைத்துக் கொண்டு வந்து காட்டுவதாகச் சொல்லுகிறார். நல்ல குலம், நல்ல கோத்திரம், எனக்கும் உன் அம்மாவுக்கும் ரொம்பப் பிடித்தமான சம்பந்தம். ஆனால் எங்களுக்குப் பிடித்திருந்து என்ன பிரயோஜனம்! கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளப் போகிறவன் நீ அல்லவா? பெண்ணை அழைத்துக் கொண்டு வரும்படி சொல்லி அனுப்பலாமா? உன் அபிப்பிராயம் என்னவோ, சொல்லிவிடு! வெறுமனே இவர்களை அடக்கறிப் பதில் பிரயோஜனமில்லை. உண்டு என்றால் உண்டு என்று சொல்ல வேண்டும்; இல்லை என்றால் இல்லை என்று சொல்லிவிட வேண்டும்."

ராகவனுடைய முகத்தில் இருந்த புன்னகை மறைந்தது; கடுகடுப்புத் தோன்றியது. தகப்பனார் பேச ஆரம்பித்தவுடன் தலைமைக் குவிந்து கொண்டவன் இப்போது தலைகீழிக்கு அவரைப் பார்த்தான். "அப்பா! நான் கல்யாணம் செய்து கொள்வதாயிருந்தால் இவர்களுடைய ஊருக்கு நானே போய் பெண்ணைப் பார்த்துக் கொண்டேன். இங்கே அழைத்துக் கொண்டு வரவேண்டாம்!" என்றான்.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ நேசமணி பி. ஏ. டி. என்.
திருவாங்கூர் அரசியல் நிர்ணய சபைத் தமிழர் கட்சித் தலைவர்

தீருவாங்குரீத்

அரத்யல் ந்த்நய சபை
அங்கத்தீவர்கன்:

1. ஸ்ரீ லூதர்காழனி,
பி. ஏ. பி. எம்.
2. ஸ்ரீ ஏ. ஸதீயான்
3. ஸ்ரீ டி. ஸென்டீயா
4. ஸ்ரீ கே. சீவராபீன்னை,
பி. ஏ. பி. எம்., அரத்யல்
ந்த்நய சபைத் தமீழ்ச்
கட்டி உய தநீவரர்.
5. ஸ்ரீ ஏ. சீதர்பரதாதன்,
பி. ஏ. பி. எம்.
6. ஸ்ரீ ஏ. கேர்ப்பயல், பி. ஏ.
7. ஸ்ரீ என். சதாதீன்,
பி. எம்., ஸி. பி. எம்.

தமீழ்நாடு காங்கிரஸ்
நீவரகிகன்:

8. ஸ்ரீ கே. குர்பதீங்கன்,
காசியக் கமீட்டி அங்கத்
தீவரர்.

தமிழர் தலைவர்கள்

9. கு. எம். ஏ. நாராயணம்
எம். ஏ. இ. எம். காரியக்
கமிட்டி, பாச்சிமெண்டி
பேர்ட் அங்கத்தினர்.

10. கு. எம். அப்துல் காத்
நாகர்கோவில் தொண்டர்
படை காப்டன்.

11. கு. ஏ. கந்திராமன்,
தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்
தொண்டர் படைத் தலை
வர். 1921-ல் கச்சித்திரம்
சத்தியாக்ஷி கத்திரம்
கைத்து கொண்டவர்.

12. கு. ஏ. நாகிங்கம்,
இ. எம். எம். தமிழ்நாடு
மாணவர் காங்கிரஸ்
தலைவர்.

13. கு. கே. நாகிங்கம்,
தமிழ்நாடு காங்கிரஸ்
காரியதரிசி.

14. கு. வி. ஜனார்தனன்
காரியக் கமிட்டி அங்கத்
தினர்.

குமரி முனையில் தமிழர் தவம்

ஜெயமணி

சமஸ்தான காங்கிரஸ் குழ்ச்சிக்கும் சமஸ்தான சர்க்காரின் தடக்கு முறைக்கும் ஆளான கிராமங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து வருவதற்காக காங்கோவில்லில் இருந்த காளும் காங்கிரஸ் நிர்வாகிகளில் லெரும் புறப்பட்டோம்.

அக்கிருத்த சமர் இருபது மைல் தூரத்தில் இரணியல் என்ற ஊர் இருக்கிறது. சென்ற வருஷம் அக்டோபரில் காங்கிரஸ் ஜெயிடு வைபவம் நடந்தபோது, சமஸ்தான காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் அங்கு இரணிய தப்பர் கடத்தி விட்டார்களாம்!

சமஸ்தான காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் தொண்டர்களைத் தாக்கியதில், அதாவது பட்டவர்த்தனமாகக் கூறுவதாயின் மலையாளிகள் தமிழர்களைத் தாக்கியதில் டவர் காயமடைந்தனர். தமிழர்களின் அடைபட்ட தசனமாயின. அங்கு போலீஸ் அதிகாரிகள் இருந்தம்கூட அவர்கள் அந்த அக்கிராமங்களைத் தடுக்க வில்லை. அவ்விஷயமாகத் தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் அதிகாரிகள் சமஸ்தான சர்க்காருக்கும் மகாராஜாவுக்கும் அனுப்பிய முறைப்பீடுகள் எல்லாம் செவிடன் காங்கிரஸ் சங்கு ஊதிய கதையாக வியர்த்தமாயின.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் இரணியல் என்ற மேற்படி ஊரைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூற விரும்புகிறேன். இரணியல் என்ற பெயரைக் கேட்டதும் மகாவிஷ்ணுவின் மகாவிஜயோதியான இரணியனுக்கும் இரணியனுக்கும் ஏதாவது சம்பந்தம் இருக்கலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள் அல்லவா? அதுபோலவே காளும் நினைத்தேன். பின்னர் கவிமணி தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்களைப் பார்த்தும் பரம்பியம் எனக்குக் கிடைத்தபோது, அவ்விஷயத்தைப் பற்றிக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டேன்.

“இரணியனுக்கும், இரணியனுக்கும் ஸ்கான சம்பந்தம்கூடக் கிடையாது. ரண கிம்மல்ஹர் என்ற அழகான பெயர் காலக் கிராமத்தில் தேய்ந்து கிடுகு தட்டி இன்று இந்த நிலைமைக்கு வந்திருக்கிறது” என்று கவிமணி அவர்கள் சொன்னார்.

‘நாசியில் ஜபாஸை, கக்கத்தில்கண்ணக்கோல்’ என்பதுபோல, சமஸ்தான காங்கிரஸ் தொண்டர்கள் நேரு, நேரஜி முதலிய தலைவர்களின் ‘பாட்டினு’களை அணிந்து கொண்டு, ஏழைத் தமிழர்களிடம் தங்களுடைய வீரத்தனத்தைக் காட்டுவது தான் படுமோசமாக இருக்கிறது.

தமிழர்கள் வசிக்கும் பகுதிகளைச் சேர்ந்த பிரம்மபுரம், ஆலக்கோடு, குழிக்கோடு, குழித்தறை, குலச்சேகரம், டாக்குந்து, சுப்பியறை, பாளையம், பாடோடு, இடக்கோடு, சென்னித் தோட்டம், தேமாணர்சுரை, மங்காடு, ஆறதேசம், மார்த்தாண்டம், கீழ்க்குளம் முதலிய பல ஊர்களிலும் சமஸ்தான போலீசாரும், சமஸ்தான காங்கிரஸ் பக்தர்களும் தங்களுடைய கைவரிசையைக் காட்டியதால், ஆங்கார்க்குள்ள ஐனக்கள் கடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை, அவற்றில் சில கிராமங்களுக்குச் சென்ற போது நான் கேளில் தெரிந்து கொண்டேன்.

* * *
உயிர்த்த மலைப் பாதைகள் ஆமைகளைப் போன்று தலையை வெளியே நீட்டுவதும் உள்ளே இழுத்தாக் கொள்வதுமாக இருக்கும் அநிசயத்தை நீங்கள் எக்கேயாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? மேலே குறிப்பிட்ட கிராமங்களுக்குச் சென்ற போது ஒன்றிரண்டு பரலாக் தூரத்தாக்கு அப்பாவிருந்த மலைக் குன்றுகளில் நான் அத்தகைய அநிசயத்தைக் கண்டேன். அவ்வுழியாகச் சென்றவர்களை அவ்விஷயமாக

விசாரித்தபோது, அந்த 'அதிசயத்து'க்குக் காரணத்தை அவர்கள் விளக்கிக் கூறினர்.

ஆயுதபாணிகளான மலையாளிகள் திடீர் திடீரென்று அந்தப் பிராந்தியத்திலுள்ள கிராமங்களின் மீது படையெடுத்தது, ஆடவர்களை அடித்து கொளுத்தி விட்டுச் சென்ற விடுவார்களாம். கிராமங்களிலுள்ள கடைகளையும் கொள்ளை யடித்துக் கொண்டு போய் விடுவார்களாம். எனவே, கடைகள் எல்லாம் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆடவர்களோ வெனில் பயந்து பகல் முழுதும் மலைக் குன்றாணில் ஒளிந்தகொண்டிருக்கின்றனர். இரவில் தான் அவர்கள் வீட்டுக்கு வருகின்றனர். மலைப்பாதைகளுக்கு அப்பால் ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் அந்தத் துர்ப்பாக்கியசாலிகள்தான், தாத்தில் மோட்டாரின் சப்தத்தைக் கேட்டதும் மலையாளிகள் தான் வந்து விட்டார்களோ என்று ஒளிந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து தலையைத் தாக்கித் தாக்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனர்!

இந்த விவரங்களைக் கேட்ட போது எக்களுடைய மனம் என்னபாடு ட்டிருக்கும் என்பதை அன்பர்கள் ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

வட இந்தியாவில் மலை வாசிகள் கிராமங்களின் மீது படையெடுத்தார் குறையாடுவது பற்றி காம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஹைதராபாத் எல்லையிலும் அடிக்கடி அத்தகைய சம்பவங்கள் கடைபெறுகின்றன.

எவ்விதும், சமஸ்தான சாஹீப்களால் சர்க்கார் அதிகாரத்திலிருந்தும் திருவாங்கூரில் கூட அக்கப் பாழும் படையெடுப்பு பாலி யிருப்பது மிகவும் துக்ககரமான விஷயமாகும்.

நாங்கள் சில கிராமங்களுக்குச் சென்றபோது எக்களுடைய மோட்டாரைக் கண்டதும் பெண்களும் குழந்தைகளும் அலறிக் கொண்டு ஓடி மூடப்பட்டனர். மோட்டாரில் வருவோர் தமிழர்கள் என்று தெரிந்த பின் தான் அவர்களின் திடீர் தணிக் தது. அந்தப் பெண்கள் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கூறிய விவரங்களைக் கேட்போரின்

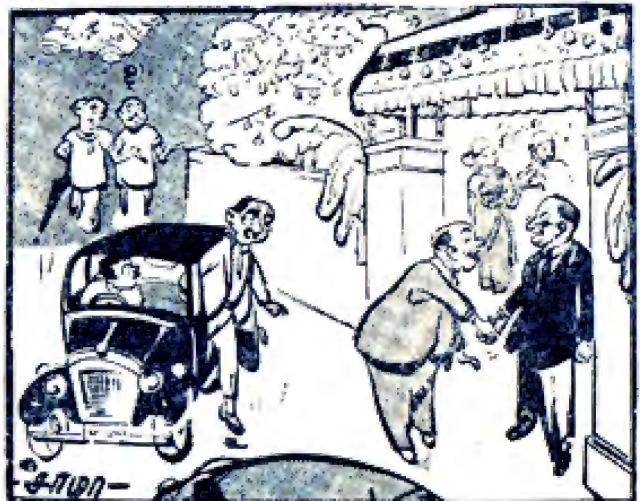
மனம் கைத்த உருகாமல் இருக்க முடியாது. கிராமங்களிலுள்ள சகல ஆடவர்களும் ஏழை விவசாயிகள். வாதை, வெற்றிலை, மாவன்னிக் கிழங்கு விவசாயமே அவர்களின் உயிர்சாடி. அப்படியிருக்க, படையெடுப்பு களுக்குப் பயந்த ஆடவர்கள் எல்லோரும் பகலில் மலைகளில் போய் ஒளிந்து கொண்டு விட்டால் விவசாயம் நடப்பது எப்படி? விவசாயம் கடைபெற வில்லையாயின், அவர்கள் ஜீவனம் செய்வது எப்படி?

இதிலே கிராமங்களில் பெண்களும் கூட ஓடி ஒளிந்து கொண்டிருப்பதால், அவை ஜன சஞ்சாரமற்றப் பிரதேசங்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

அதிகாரிகள் சில வீடுகளில் தமிழர்களுக்கு மாத்திரம் உணவுப் பொருள் ரேஷனை கிதத்தி யிருக்கிறார்களாம். சுய நிர்ணய உரிமை கோரும் தமிழர்களுக்குச் சரியான 'பாடம்' கற்பிக்க வேண்டும் என்றுதான்!

சில மாதங்களுக்கு முன் திருவாங்கூரில் அரசியல் சீர்திருத்தக் கமிட்டி கிதவப்பட்ட திலிருந்ததான் சமஸ்தான காங்கிரஸின் போர்ட் கோலம் பகிரங்கமாகியது. அரசியல் நிர்ணய சபைத் தேர்தல் முறையை வரும்

கவனிக்க வில்லை!

"என்னார், அந்த மனிதர் கார்டினோ இருந்து கொண்டு இறங்குவதும் ஏறுவதுமாகத் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்!"

"பெரிய மனுஷன் விட்டுக் கம்பாண்டெமா, திண்டியோ! அவர் கார்டினோ வந்து இறங்குவதை விட்டுக்காசு கவனிக்க வேண்டும் என்றுதான்!"

பதற்கு அந்தக் கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. மேற்படி காங்கிரஸ் அதிகாரிகள் அவ்விஷயமாகத் திருவாங்கூர் தமிழ்காடு காங்கிரசைக் கலந்து கொள்ளவில்லை. அதன் சார்பில் ஒருவரைக்கூட அந்தக் கமிட்டியில் அங்கத் தினராகவும் சிவியக்கவில்லை. பத்து லட்சம் ஜனங்களின் ஏகப்பிரதிபிதி ஸ்தாபனமான திருவாங்கூர் தமிழ்காடு காங்கிரசை அவர்கள் அலட்சியம் செய்ததை எவ்வளவு கண்டித்தாலும் போதாது.

அதை அலட்சியம் செய்தது மாத்திரமல்ல, அது சர்க்கார் மீது விசுவாச மில்லாத ஸ்தாபனம் என்றும், பொது உடைமை ஸ்தாபனம் என்றும் எதிர்த்துக் கிவினர் புகார் கூறவும் தயக்கவில்லை. மாஜாஜாவிடம் தங்களுக்கு உள்ள அன்பும் மதிப்பும் விசுவாசமும் மந்தறவருக்கும் குறைத்ததல்ல என்று தமிழ்காடு காங்கிரஸ் கிர்வாகிகள் வற்புறுத்திக் கூறியும், அவர்களுக்குப் பிரதிபிடித்தவம் அளிக்காமலே சீர்திருத்தக் கமிட்டி அமைக்கப் பட்டது.

மேற்படி கமிட்டியினால் தயாரிக்கப் பட்ட அறிக்கை வெளியாகவில்லை. அதை யொட்டித் தங்களுடைய அபிப்பிராயம் களையோ ஆட்சேபணையோ எடுத்துக் கூற ஜனங்களுக்குச் சந்தர்ப்பமும் அளிக்க வில்லை. கமிட்டியின் அறிக்கை கட்டப்படி சர்க்கார் கெஜட்டில் வெளியாக வேண்டும். ஆனால் அது கெஜட்டிலும் வெளியாகவில்லை.

காரியமெல்லாம் பரம ரகசியமாக நடந்து விட்டன! கமிட்டியின் பொருக்களைச் சர்க்கார் அங்கீகரித்து, அதன்படி தேர்தலும் கடக்க உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டார்கள்!

அந்தக் கமிட்டியின் முடிவு ஜாக்கியையும் மதத்தையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, இந்திய தேசிய காங்கிரஸின் அடிப்படைக் கொள்கைக்கே முரணாக இருக்கிறது. எனவே தி. த. கா. காங்கிரஸ், அரசிடம் கிர்ணய சபைத் தேர்தலை அடியோடு பிடிவாசித் திருத்தால் கூட அது நியாயமானதாக இருக்கிறதற்கும். எனினும் அவ்வாறு பிடிவாசிக்கத் தமிழ்காடு காங்கிரஸ் விரும்பவில்லை.

ஏன் தெரியுமா? அந்த காங்கிரஸ் ஜனங்களின் உண்மையான பிரதிபிதி ஸ்தாபனம் அல்ல வென்றும், சில சமயம் வாதினரின் திருவாங்கூர் என்றும் சமஸ்தான காங்கிரஸ் செய்து வந்த பிரசாரத்தின் யோக்கியதையை அம்பலமாக்கி விட்டதான்.

அதனாலேயே தமிழ்காடு காங்கிரஸ் தேர்தலில் கலந்து கொண்டது. சாத்தவீகத் துடனும் தைரியத்துடனும் போராடியது. காங்கிரஸ் கிர்வாகினிலும் சிலர் போலீஸ் தடியடிக்கு ஆளாக நேர்ந்தது. எனினும் மேற்படி கிர்வாகிகள் சமஸ்தான சர்க்காரின் அடக்கு முறையைக் கண்டு அஞ்சாமல் ஜனங்களுக்கு உண்மை நிலைமையை எடுத்துக் கூறினர். சர்க்காரின் அடக்குமுறை தமிழர்களை அடக்குவதற்குப் பதிலாக, அவர்களிடையே மிகுந்த ஆவேசத்தையும் மனக் கொதிப்பையுமே உண்டு பண்ணியது.

தேர்தல் கூட்டங்களில் “திருவாங்கூர் தமிழ்காடு காங்கிரசுக்கு ஜே” என்ற கோஷம் வாணாளியது. தமிழர் பகுதிகளில் சமஸ்தான காங்கிரஸ் தலைவர்களுக்குக் கருப்புக் கொடிகளின் வரவேற்பைத்தவிர, வேறெவ்வித ஆதரவும் கிடைக்கவில்லை!

சுய கிர்ணய உரிமை கோரிய தமிழர்களுக்குத் தண்டணையாக காக்கோலில் காங்கிரஸ் தரிப்புத் திட்டத்தைச் சமஸ்தான சர்க்கார் கைவிட்டனர். தமிழர்களின் விவசாயத்தை காசம் செய்யும் கோக்கத் துடன், பெருஞ்சாணித் திட்டம் என்ற பிரபல துணைக்காட்டுத் திட்டத்தையும் கைவிட்டனர். ரிசர்வ் போலீசாரின் உதவி பெண்டு அதிகாரிகள் தமிழர்களைப் பல விதத்திலும் தன்புறுத்த முற்பட்டார்கள். சில கிடங்குகளில் ஜனங்கள் போலீஸாரின் சித்திரவதைக்கும் உன்னாக நேர்ந்தது. தமிழ்காடு காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள் மீது பொய் வழக்குகள் ஜோடிக்கப்பட்டன.

அத்தகைய வழக்குகள் ஒன்றில், பிராசி கியூஷன் தாப்பரின் கதை வெறும் மடத்தனமானது என்று காக்கோலில் செஷன்ஸ் ஜிபிபியே கூற நேர்ந்ததென்றால் அந்த வழக்குகளின் யோக்கியதையை ஒருவாறு ஊகித்துக்கொள்ளலாம்!

கிரியங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அவற்றின் கத்தாக்களையும் பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டும், அவ்வாறு?

திருவாங்கூர் தமிழ்காடு காங்கிரசையும் அங்கு தமிழர்கள் கடத்திவரும் போராட்டத்தையும் பற்றிக் கூறும்போது, தன்னலம் கருதாது அந்த இயக்கத்தை கடத்திவரும் தலைவர்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டியது அவசியமாகும்.

திருவாங்கூர் சமஸ்தானத்திலே மிகப் பிரபல வக்டீதும், அரசியல் கிரீணய சபையிலுள்ள தமிழர்களின் கட்டுத் தலவருமான ஸ்ரீ ஏ. கேசமணி, திருவாங்கூர் அசெம்ப்லியில் சென்ற இரண்டு வருஷங்களாக தக்கத்தனராய் இருத்திருப்பதான், ஏற்கெனவே காங்கிரஸில் முனிசிபல் தலைவர் பதவியும் வகித்துள்ளார்.

ஸ்ரீ கேசமணி உண்மையில் தமிழர்களின் ரோமணியம்! எனவே அரசியல் கிரீணய சபைத் தேர்தலுக்காகத் தமிழ்காடு காங்கிரஸ் சார்பில் கின்ற அவர் அமோக வெற்றி பெற்றதில் ஆச்சரியம் எதுவுமில்லை.

சென்ற சில வாரங்களாக ஸ்ரீ கேசமணிக்கு ஒய்ச்சல் ஒழிவின்றி வேலை இருந்து வருகிறது. அவர் செல்வம் திட்டவதில் வெகு முய்முரமாக ஈடுபட்டிருக்கிறார். அசாவது தமிழ் காடு காங்கிரஸைச் சேர்ந்த வர்களிடமிருந்து திருவாங்கூர் சர்க்கார் தொடர்ந்துள்ள அரசியல் வழக்குகளில் தமிழர்களின் சார்பில் ஆஜராகும் பொறுப்பை ஸ்ரீ கேசமணி ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். அவர்களில் பெரும்பாலோரும் ஏழைகள். வக்டீஸ் 'பீஸ்' கொடுக்க முடியாதவர்கள், ஏழைகளுக்காகப் பரிசீலிக்கொண்டு இவ்வசமாக வாதிக்கும் ஸ்ரீ கேசமணி செல்வம் திட்டவதில் ஈடுபட்டிருக்கிறார் என்பது எவ்வாறு பொருத்தம் என்கிறீர்களோ? மகாஜனங்களின் உலவெண்ணமும் அபிமானமுமாகிற செல்வத்தைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

திருவாங்கூர் தமிழர்களின் ரோமணியம் கண்டு பேசுவதற்காக காங்கிரஸில் இருக்கும் அவருடைய இவ்வதத்தைக்குச் சென்றிருக்கிறேன். பிரபல வக்டீஸ் அவ்வவா? தமிழர் போராட்டத்தைப் பற்றிய ஆதார பூர்வமான தல்தாவேஜுகளை அவர் ஏன் வக்டீஸில் கொண்டு வைத்தார்.

அரசியல் கிரீணய சபைத் தேர்தலுக்கு முந்தியும் பிந்தியும் கிழத்த சம்பவங்களைப் பற்றிக் கூறிக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீ கேசமணி, "சற்று இருங்கள், இதோ வந்து விடுகிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து உள்ளே சென்றார். ஒன்றிரண்டு கிமிஷம் கழித்தது அவர் ஒரு போலீஸ் தடியுடன் கோபமாக வெளியே வரவே, "இவருக்கு சம்மீது ஏன் இவ்வளவு கோபம்? போலீஸ் உளவாளி என்று கினைத்துவிட்டாரோ?" என்று என்னை காலே கேட்டுக் கொண்டேன்.

ஆனால், ஸ்ரீ கேசமணிக்கு என்மீது கோபம் எதுவுமில்லை; ஏழைகளை அடித்த போலீசார் மீதுதான் கோபம்.

நீடித்த உழைப்பிற்கு இனையற்றவை

“போனிக்ஸ்”

மின்சார விசிறிகளே

இரண்டு வருஷங்கள்
உத்திவாத முள்ளவை

தென் சென்னைப் பிராந்தியங்களுக்கு
(சென்னை நகரம், சமஸ்தானங்கள்
உட்பட) பூரண விற்றனை
உரிமையாளர்கள் :

ஆர்.எம். எஸ்.
& கம்பெனி, லிமிடெட்
16, பிராட்டவே : மதராஸ்

சப் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்கள் :

சேலம், கோயமுத்தூர்
ஜில்லாக்களுக்கு :

எஸ். எம். டி. வேறு அன் கோ.,
சேலம்

மதுரை, ராமநாதபுரம்,
திருகெல்வேலி ஜில்லாக்களுக்கு :

இண்டர் நேஷனல் டிரேடிங் கம்பெனி
பாரத் மான்ஷன்ஸ், மதுரை

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவுக்கு :
ராஜா எலக்ட்ரிக் ஸ்டோர்ஸ், தஞ்சாவூர்

“போலீசார் அடித்ததில் இந்தத் தடி முறிந்துவிட்ட தெனில், இதனால் அடிபட்டவர்களின் கதி என்ன என்பதை நீங்களே கற்பனை செய்து கொள்ளுங்கள்” என்று அவர் பயப்பட்புடன் சொன்னார்.

திருவாங்கூர் தமிழர்களின் போராட்டத்தைப் பற்றி ஸ்ரீ கேசமணி கூறிய விவரங்கள் மேற்கொண்டு என்னைத் திடுக்கிடச் செய்தன. திருவாங்கூர் சர்க்காரின் கற்பெயருக்குக் களங்கத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய காரியங்கள் எண்ணிக்கை யின்றி கடத்திப்பதாக ஸ்ரீ கேசமணி வகுத்தினார். எனினும், ஒரு விஷயத்தில் அவருக்குச் சந்தோஷம்.

“சமஸ்தான சர்க்கார் இவ்வளவு கடுமையான அடக்கு முறையைக் கைக்கொள்ளாவிடில், எங்களை எதிர்த்த அபேட்சகர்களில் மூன்றில் ஒரு மடங்கு பேர் ஜாமீன் தொகையை இழக்க கோராமல் இருந்தாலும் இருக்கலாம். வேட்டார்களைப் பயமுறுத்துவதற்காகப் போலீசார் அடக்கு முறையில் இறங்கினர். ஆனால், ‘ஒட்டக்கத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத் தாழ்ப்பான்’ என்ற கதையாக முடிந்தது. அடக்கு முறையைக்

கண்டு அஞ்சுவதற்குப் பதிலாக ஆத்திரம் அடைந்த பெண்மணிகளும் திரள் திரளாகச் சென்று தமிழர் தலைவர்களுக்கு வேட்ட கொடுத்தனர்.”

இவ்விதம் ஸ்ரீ கேசமணி கூறி, தேர்தலுக்குப் பிறகும் போலீசார் செய்துவரும் அட்டேழியங்களை விவரிக்கத் தொடங்கினார்.

திருவாங்கூரிலுள்ள சில சிறித்துவாலயங்களில் கூட, “எவ்வோரும் சமஸ்தான காங்கிரஸில் சேரவேண்டும்” என்று பாதிரிமார்கள் பிரசாரம் செய்து வருகிறார்களாம்! மேற்படி ஆலயங்களிலுள்ள பிரார்த்தனை மேடைகள் அரசிடம் பிரச்சுக்க மேடைகளாக மாறி விடுகின்றன என்பதை என்னால் கம்பவே முடியவில்லை. ஸ்ரீ கேசமணியைத் தவிர வேறு யார் அவ்வாறு கூறியிருந்தாலும், நான் அதை கம்பியிருக்க மாட்டேன். ஆனால் ஸ்ரீ கேசமணி தமிழர்களின் தலைமறைத் தலைவர் என்பதால், சிறித்துவாலயக் கமிட்டிகளிலும் பொறுப்பான ஸ்தானம் வகிப்பதால், அவர் இவ்விதம் கூறியதை ஆதாரமற்றது என்று யார்தான் மறுக்கத் துணிவர்? (தொடரும்)

கோத்தகிரி
மகாத்மா காந்தி
ஞாயகார்த்த
போட்டு உயர்த்த பாடசாலை
கட்டிட நிதிக்காக

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி
உதவும் சங்கீதக் கச்சேரி

*

சங்கீதரத்ன ஸ்ரீ ரேனடய்யா — பிடிவ்
கல்பாத்தி ராமனாதன் — மிருதங்கம்
ஆலங்குடி ராமச்சந்திரன் — கடம்

9-5-48 ஞாயிறு மாலை 2-30 மணிக்கு
உதமை பஞ்சுமவுண்டன் டாக்கஸ்ல்

கவர்கள் மே. த. சி. ஆர் பாய்ட் ஹை
அவர்கள் தலைமையிலும் மே. த. ரேடி ஹை
அவர்கள் முன்விலாவிலும் நடைபெறும்

கோத்தகிரி

ம. கா. ஞா. போ. உ. பா. கட்டிட நிதிக்காக

★

டிக்கெட்டுகள் :
ரூ. 350, 100, 50, 25, 10, 5

★

மைக் & ஒம்பெருக்கி
உதவாடு : திருச்சி ரோடிபோ
ரெக்டர் & சர்வீஸ்

ஹேமாங்க்ஸ்

வேங்கட சங்கீர்த்தனம்

அன்றைய தினம் விமலா
பாய்க்குத் தலைகால் தெரிய
வில்லை. காரணம், அவளுடைய
செய்வமகளுடன் கமலசரணன்—

படிப்பதற்காகக் காசிக்குப் போயிருந்தவன்
—விடுமுறையில் வருக்குத் திரும்பி வரு
வதா யிருந்ததான். இதனால் அன்று
பாயிலியின் சந்தோஷம் பலவிதங்களில்
வெளிவந்தது. வீட்டு வேலைக்காரனிடம்,
“அடே, தினு! சோட்டா பாபு வரப்
போகிறாரே, அவருக்குப் பீடா கட்டி வைத்
திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.
அதற்கு அவன் பதில் சொல்லுமூட்பே,
தன் மகன் வீதிதவைக் கூப்பிட்டு, “ஏ,
வீதி! அண்ணாவுக்குப் பீடா கட்டி
வைத்திருக்கிறாயா?” என்று கேட்டான்.
அவன் பதில் சொல்ல எத்தனிக்கு முன்பு
தானே வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்துக்
கொண்டு வந்த பீடா கட்ட ஆரம்பித்த
விட்டான்!

தாயின் செய்கையைக் கண்டு வீதி
சலசலவென்ற கதைத்தான். வேலைக்காரன்
தினு பாயிலியை கோக்கியபடியே தன்
னுடைய கால் வேறிய பற்களைத் திறத்த
புன்னகை செய்தான்.

பாதி பீடா மடிக்கையிலேயே விமலா
பாய்க்குச் சமைய வகையில் ‘பண்டி’
என்ன செய்கிறாளோ வென்ற சந்தேகம்
வந்தவரும். பீடாவைப் பாதியிலேயே
விட்டுவிட்டு எழுந்த உன்னை ஒவான்.
“ஏ, சமேக்! பாதம் கீர் ஆறிய பிரகு
நினைவாக ஐஸ் போட்டு வை! வாக்விபாத்
தில் நிறையப் பச்சை மிளகாயைப்
போட்டு வைக்காதே! கமலசரணனுக்கு
அதிகக் காரம் பிடிக்காதா!” என்றெல்லாம்
உத்தரவு போட்டுவிட்டு வருவான்.

இந்தக் காட்சிகளை யெல்லாம் கண்
கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்த

வீதிதவைக்குச் சிரிப்பு பொக்கிக்கொண்டு
வந்தது; மாடியில் படுத்திக்கொண்டிருந்த
தன் அத்தை மகனான ஹேமாங்க்ஸியைக்
கூப்பிட்டுக் காண்பித்தான். பிறகு இரு
வரும் மறைவாக நின்றகொண்டு
சிரித்தார்கள்.

காணியிலிருந்து வீதி இம்மாதிரி அமர்க்
கண்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. வண்டி வரும்
வேளை வந்ததும், “ஹேமா! நீ வேறு
புடவை கட்டிக்கொள்ள வில்லையா?” என்று
கேட்டான் வீதி.

தலை குனிந்த படித்தக் கொண்டிருந்த
ஹேமா, தலை கிமிர்ந்த வீதிதவையை கோக்கி,
“வேறு புடவையா! ஏதற்காக?” என்று
கேட்டான்.

வீதிதவையின் முகம் வியப்பினால் மாறாதல்
அடைந்தது. “அண்ணா வருகிறானே!
அவன் வரும்போது இந்தப் பதைய புடவை
யுடனா? அவனுக்கு எதிரில் வரப்போகி
றும்?” என்று ஒரு மாதிரியான அதிசயக்
குரலில் கேட்டான்.

ஹேமா மெனமெனச் சாமித்தான். சற்றுப்
பொறுத்த அவன் கிமிர்ந்த பார்த்த
பொழுது அவளுடைய முகம் நிக்சலனமா
யிருந்தது. “ஏன், உன் அண்ணா வந்தால்
அதற்காக காண் அவங்கரித்துக்கொள்ள
வேண்டுமா? எனக்கு இந்தப் புடவையே
போதும்!” என்று மிகவும் சாதாரணமான
குரலில் சொல்லிவிட்டு, ஹேமா மீண்டும்
படிப்பதில் முனைந்தான்.

வீதிதவையின் ஆச்சரியம் எல்லாம் கடந்தது.
எதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால்
சட்டென்று தன்னை அடக்கிக்கொண்டான்.
இரண்டு நினைக்காகவே ஹேமா ஒரு

மாநிசியா யிருப்பதாக அவளுக்குப் பட்டது. பேசாமல் மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கிச் சென்ற அவன், சற்று நேரத்துக் கெல்லாம் திரும்பி வந்து, "ஹேமா, ஹேமா! உன்னை அம்மா கூப்பிடுகிறான்!" என்று கூவினான்.

இதைக் கேட்டதும் ஹேமாவின் அழகிய முகம் சட்டென்று மாறுபட்டது. அவளுடைய கண்களில் கீர்த்தினை படர்ந்தது. 'மாமி எதற்காக அழைக்கிறான்' என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அவன் கல்லவன் தான். தாயும் தந்தையும் இவ்வளவு தன்னிடம் அவன் எவ்வளவோ பிரியமாகத் தான் இருக்கிறான். ஆனால், அந்தைய தினம் கமலாசாணியைக் குறித்தப் பேசும் பொழுது அவன் என் அப்படிச் சொல்வ வேண்டும்?—தனது கீனைத்துக் கொண்ட பொழுது ஹேமாவின் அழகிய விழியில் மீண்டும் கீர் காந்தது. சட்டென்று அதைத்

தடைத்துக்கொண்டு புந்தகத்தை மூடி வைத்துவிட்டு மெதுவாகக் கீழே போனான்.

"ஹேமா! கமல் வரும் வேளையாச்சே! நீ என் இன்னும் வேறு புடவைகூடக் கட்டிக் கொண்டாவினா?" என்று கேட்டான் மாமி.

"இல்லை மாமி, எனக்குத் தலை வலிக்கிறது....."

"சரிதான், கான்கு காட்களாக வெய்யில் கொளுத்துகிறதோ, இல்லையோ! அதனால் உன் உடம்புக்கு ஆகவியலையோ விரகம் கிறது. போய்ப் படுத்திக்கொள். கமல் வந்ததும் கூப்பிடுகிறேன்" என்று சொல்லி விட்டு, அருகில் வந்து அவளுடைய பெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தான். பிறகு, "எதற்கும் ஒரு 'ஆஸ்பிரின்' மாத்திரை சாப்பிடுகிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"வேண்டாம், மாமி! கம்மா படுத்திக் கொண்டிருந்தாலே சரியாய்ப் போய்விடும்"

என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குப் போய் விட்டான் ஹேமா.

2

நாமகாணன் பூனாவுக்கு வந்த மூன்றாவது நாள். வாசந பக்கத்து ஹாலில் உட்கார்த்து அவன் பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருந்தான். அவன் தாயார் வீட்டில் இல்லை. மாருதி கோவிலில் தளபி ராமாயண காலிகேயம் கேட்பதற்குப் போயிருந்தான். விடுத்து 'லேடெஸ் டிராப்' பில் 'டென்னிஸ்' ஆடுவதற்குப் போய் விட்டான். ஹேமா, தனக்கு உடம்பு சரியில்லை பென்ற வீட்கூலையே இருந்து விட்டான்.

கமல் ஊருக்கு வந்தபின் இருந்து அவனுக்கு மனதே சரியாயில்லை. "ஹேமாவைக்கென்ன? அவன் என் இப்படி யிருக்கிறான்? மூன்போல் கலையப்பாகவே யில்லையே! ஒரு வேளை அம்மா ஏதாவது சொன்னா? அப்படி பெல்லாம் அம்மா சொல்லப்பட்டவளாகவே! பின் என் ஹேமா இம்மாதிரி யிருக்கிறான்?" என்றெல்லாம் பலவாறாக எண்ணி பெண்ணி அவன் வேதனைப்பட்டான்.

அவன் கையிலிருந்த கடிவாரம் ஆறு மணி யானதைக் குறிப்

விட்டது. தீனு வந்து கீவிச்சைப் போட்டு
பிளக்கேற்றினான். அவனைக் கண்டதும்,
“எ, தீனு! ஹேமாவ்கிளி எங்கே?” என்று
கேட்டான் கமலசாணன்.

“தோட்டத்தில் உட்கார்ந்திருக்
கிறாள்!” என்று கூறிய தீனு, அவனை
ஓடுமாதிரியாகப் பார்த்தான்.

தன் யோசனைகளிலேயே மூழ்கி யிருந்த
கமலசாணன், அவனைக் கவனியாமலேயே
தன் கையிலிருந்த பத்திரிகையை மடித்து
வைத்துவிட்டு எழுந்து போய்விட்டான்.

தீனுயின் வாய் திறந்தது. புன்கிரிப்
புடன் உன் றே தின்றகொண்டிருந்த
‘பண்டித்’ ரமேசைப் பார்த்துத் தலையை
அசைத்தான்.

“ஹேமா! என்ன உனக்கு?” என்று
கேட்டான் கமலசாணன்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான் ஹேமா. தக்கே கமல
சாணனைக் கண்டதும் அவளுக்கு என்னவோ
போலிருந்தது. “ஒன்று யிவ்வியே! நீங்கள் வெளியே
போக விவ்வியா?” என்று தயக்கித் தயக்கித்
கேட்டபடியே சற்று விவகரித்து கொண்டான்.

“எனக்கும் ஒரே தலைவலி; எங்கும் போக
வேண்டாமென்று இருந்த விட்டேன். அதிருக்
கட்டும், நீ என் என்னிடம் பேசுவதே யிவ்வியே?
உனக்கு ஏதாவது என்னிதே கோபமா?” என்று
கொஞ்சம் குரலில் கேட்டான் கமல்.

ஹேமாவின் முகம்
தரையை கோபித்
கவிழ்த்தது. அவள்
பதில் சொல்லுவா
வென்று கெடுகோ
மாக எதிர்பார்த்த
கமல் அனுத்தப்
போனான்.

“ஹேமா!”

தலை கிமிர்ந்தான்
அவன். அவளுடைய
கரு விழிகளின்
தும் மனமள வென்று
கண்ணீர் பெருருவ
தைக் கண்ட கமல
சாணன் பதறிப்
போனான்.

“ஹேமா, ஹேமா!
என் அழகிராய்?”
என்று கேட்டவாறு
அவன் தன்னை மறந்த

வனாய் அவன் அருகில் சென்று அவளுடைய
மோவையைப் பிடித்தான்.

சரப்பம் திண்டியவன் போல் யின்
வாங்கினான் ஹேமா. அவன் முகம் குடி
குடிவெஞ்சி சிவந்தது.

“நான் உங்களிடம் அகமக கெருக்கிப்
பழகக் கூடாதென்று மாரி சொன்னார்கள்.
ஆகையால்.....ஆகையால்.....”

அதற்குமேல் அவளால் பேசமுடியவில்லை.
தாக்கம் கொஞ்சக யடைந்தது. விரிந்த
விம்மி அழலானான்.

இதை அவன் சக்தும் எதிர்பார்த்தவிலலை.
ஹேமாவைக் குறித்த அவன் என்னென்
னவோ ஆகாயத்தோட்டைக் கொவ்வாம்
கட்டி யிருந்தான். அவன் தனக்கே சொந்த

மென்றும், வயது வந்த பின்பு அவளைத் தனக்கு மனைவியாக்கிக் கொள்ளுவதைத் தன் தாயாரே விரும்புவாளென்றும் அவன் எண்ணி யிருந்தான். அவை யெல்லாம் சிதைந்த போவதை அவனுல் சகிக்க முடிய வில்லை. கோபம் பொக்கிவந்தது அவனுக்கு. ஹேமா கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு அவளை கிமிர்ந்து கோக்கினாள். இரத்தம் போல் சிவப்பேறி யிருந்த அவன் முகம் அவனுக்குத் திகிலை யுண்டாக்கிற்று.

“கமல்!”

“என்?”

“மாமியிடம் இதைக் குறித்துச் சண்டை யொன்றும் போட மாட்டீர்களே!” என்று பயத்தடன் கேட்டாள் ஹேமா.

கமலசாணன் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“கமல்! இதோ பாரும்பகன்; நீங்கள் அப்படியொன்றும் செய்வதில்லை யென்று என்பீது ஆணையாகச் சொல்லுங்கள். மாமி யின் மனம் கோரும்படியாக நீங்கள் ஒன்றும் சொல்லக் கூடாது. தாயும் தந்தையும் இவ்வாத என்னை எடுத்து வளர்த்து எனக் காக எவ்வளவோ பாடு பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனம் வருத்தும்படியான ஒரு காரியத்தக்கும் நான் இடம் கொடுக்க மாட்டேன். இதுவரை நாம் எண்ணி யிருந்தவைகளை யெல்லாம் இனிமேல் அடியோடு மறந்துவிட வேண்டும். இன்று முதல் நானும் விரிந்தவைப் போல உங்களுக்குச் சகோதரி!” என்றான் ஹேமா.

கமலசாணன் சார்தமாக, “எனக்கு இரண்டு தக்கைகள் அவசியமில்லை; விரிந்த ஒரத்தியே போதும்!” என்றான்.

ஹேமா மெனமம் சாதித்தாள். சற்றுப் பொறுத்து, “நான் போகிறேன்” என்றான்.

கமலசாணன் பேசுவே யில்லை. அவ்நிசிய மாக மறுபுறம் திரும்பி நின்றான்.

ஹேமாவுக்கு அழுதை பொக்கி வந்தது. கண்ணீர் பார்வையை மறைக்க விட்டது. கோக்கிப் போகலானாள். அவன் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை; பார்த்திருந்தானானால் கமல சாணனின் கண்களிலும் நீர் ததும்பி வழிந்ததை அவன் கண்டிருப்பான்.

3

“அண்ணா! இன்றைக்கு ரக்ஷாபத் தன்! உன்னுடைய கையைக் காட்டு, இதைக் கட்டுகிறேன்” என்று சொல்லிக்

கொண்டே, கையில் ஒரு நீளமான சிவப்புக் கயிறுடன் உள்ளே நுழைந்தான் விரிந்து. அந்தக் கயிற்றின் இரு துளிகளிலும் ரோஜாப் புஷ்பங்களும் ஜிகைக் குஞ்சும் களும் தொங்கின.

புன்சிரிப்புடன் கையை நீட்டினான் கமலசாணன். அதை அவன் கையில் கட்டிவிட்டு அவனுடைய பாத துளியை எடுத்துச் சிரவில வைத்துக் கொண்டான் விரிந்து. கமலசாணன் கைதுக்கி அவளை ஆசீர்வதித்தான்.

“அண்ணா! வெளியே ஹேமா நின்ற கொண்டிருக்கிறாள்; உனக்கு ரக்ஷாபத்தன் செய்ய வேண்டுமாம்; கூப்பிட்டீரா?” என்று கேட்டான் விரிந்து.

கமலசாணனின் முகம் மாறியது. அவளை கோக்கி வெறுவெறுப்புடன், “ரக்ஷாபத்தன் செய்யவேண்டியது சகோதரனுக்கு! நான் அவன் சகோதரனல்லவே!” என்றான்.

விரிந்து அவன் கோபத்தைக் கண்டு திகைத்து நின்றான். அதைக்கு வெளியே ஹேமா விம்மி விம்மி அழும் சத்தம் கேட்டது.

கமலசாணன் வெறுப்புடன் ஒரு புஸ்தகத்தை எடுத்துப் பார்க்கலானான். விரிந்து பயத்தடன் வெளியே போய் விட்டான்.

மறுகாள் “ஹமா! நான் காணக்கே டங்கத்தா போகிறேன்!” என்றான் கமல சாணன்.

“என்ன அவசரம், கமல்? பள்ளிக்கூடம் திறப்பதற்கு இன்னும் பகிளைந்த காட்கள் இருக்கின்றனவே!” என்றான் அவன் தாயார்.

“இல்லை, அம்மா! அங்கே கொஞ்சம் வேலையிருக்கிறது, போகத்தான் வேண்டும்!” என்று சினம்பிவிட்டான் கமல சாணன். விமலாபாய் எவ்வளவோ சொன்னாள்; அவன் கேட்கவில்லை.

ஐந்து வருஷங்கள் சென்றன. பூனாவில் கமலசாணனின் வீட்டு வாசலில் ‘கமலசாணன், பார்-அட்-லா’ என்ற போர்டு தொங்கியது.

அன்று தன்னுடைய பெரிய ஆபீஸ் அறையில் உட்கார்ந்த, எதோ காகிதங்களைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் கமலசாணன்.

நிறு அவசரமாக உள்ளே நுழைந்த, “பாபு! மோட்டாசில் யாரோ ஒரு பாயுவம் பாயியும் வந்திருக்கிறார்கள்!” என்றான்.

கமலசாணன் எழுந்து வெளியே வந்தான். ஹாலில் நின்றுகொண்டிருந்த இருவரையும் கண்டதும் அவன் விழிகள் வியப்பினால் மலர்ந்தன.

“ஹேமா!”

“அண்ணா!”

மலர்ந்த புஷ்பக்கொடிபோல் நின்றிருந்த ஹேமாவைக் கண்ட அவன் மனதில் கடந்த காட்களின் எண்ணங்கள் அலைகள் போல் குழறி யெழுந்தன. ஒரு வினாடி அவன் தன்னை மறந்து நின்றான்.

“இவர் புறவுக்கு வரவேண்டிய வேலை யிருப்பதாகச் சொன்னார். எனக்கும் உன் னைப் பார்க்க வேண்டும்போல விரும்புது. காணும் இவருடன் வந்தேன்!” என்று தன் கணவனை கோக்கியபடி சாதாரணமான குரலில் சொன்னான் ஹேமா.

“அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம்!” என்று அவரை கோக்கிக் கைகடப்பிஞ்ன் கமலசாணன். பிறகு ஒரு வினாடி கழித்த, “உள்ளே வாருங்கள்!” என்று அவன் அழைத்தான். மூவரும் உள்ளே போய் உட்கார்த்தார்கள். தீனு எல்லாருக்கும் உ கொண்டு வந்து வைத்தான்.

காற்புறமும் கோக்கியபடி “மாமி ஊரில் இல்லையென்று சொன்னார்கள்—அது சரி, நீ ஏன் அண்ணா இன்னும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளவில்லை? எனக்கு மதனி வரவேண்டாமா?” என்று ஒரு சிறு குழங் தையைப்போல் சிரித்தபடி கேட்டாள் ஹேமாக்கினி.

“நீதான் அம்மா, எனக்கு ஒரு மதனியைக் கண்டுபிடித்தத்க் கொண்டு வரவேண் டும்!” என்றான் கமல் புன்சிரிப்புடன்.

“அப்படியே செல்கிறேன்” என்று குழித்த கன்னங்களுடன் கூறிவிட்டு, “அண்ணா! இப்பொழுதாவது உன் கையை நீட்டு; இன்று ரக்ஷாபந்தன்—இதை உன் கையில் கட்டவேண்டும்!” என்று தன் கையிலிருந்த சிவப்புக் கயிற்றை எடுத்தான் ஹேமா.

அதைப் பார்த்ததும் கமலசாணன் திடுக் கிட்டான். ஒரு வினாடி அவன் விழிகள் அவனை அர்த்தமற்ற பார்வையுடன் கோக் கின. அடுத்த கணம் கையில் கட்டப்பவனைப் போல் அவன் தன் கையை நீட்டினான்.

ரோஜாப் புஷ்பங்களுடன் கூடிய அர்த்த சிவப்பு ரக்ஷையை அவன் கரத்தில் இறுகப் பிணித்தான் ஹேமா. கமலசாணனின் கரம் வெகுவாக நடுங்கியது; பிரமை தட்டி நின்றான்.

“கோமாயிற்று, காங்கன் போய் வரு கிறோம்!” என்றார் ஹேமாவின் கணவர்.

சட்டென்று தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டவனும், “என்ன அவசரம்? இன்றைக்கு ஒரு நாள் இருந்தவிட்டுப் போகக்கூடாதா?” என்றான் கமல்.

“இல்லை யில்லை, எனக்கு ஊரில் கொஞ் சம் அவசர வேலை யிருக்கிறது. இன்றைய ரயிலுக்கே போய் வர வேண்டும்” என்றார் அவர்.

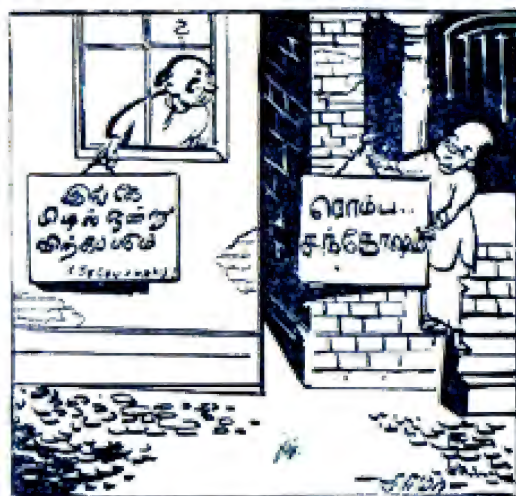
ஹேமா கமலசாணனின் பாத தாளியை எடுத்துச் சிரசில் வைத்துக்கொண்டான். அவன் விழிகளில் கண்ணீர் ததும்பியது. மௌனமாக அவனை ஆசிரவதித்தான் கமல்.

“போய் வருகிறேன், அண்ணா! இன் றொரு தரம் வரும்பொழுது மதனியை அழைத்துக் கொண்டு வரு கிறேன்!” என்று கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டே சிரித்தான் ஹேமா.

“போய் வருகிறோம்” என்றபடி இரு வரும் வண்டியில் ஏறிக்கொண்டார்கள். வண்டி தன் பார்வையிலிருந்து மறையும் வரை அதையே பார்த்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான் கமல்.

கெடுகோம் எழுதித்த அறைக்குள் விளக் கேற்ற வந்த தீனு, கமலசாணன் தன் கையிலிருந்த ரக்ஷையைப் பார்த்தபடியே காற்காலியில் சாய்ந்திருப்பதைக் கண்டு ஒகைப்படாமல் வெளியே போனான். அவன் கண்களிலும் நீர் ததும்பியது.

வந்தனம்!

குணம் வேண்டாம்!

கல்யாணக் தூதன் :—என் சொல்லு
கிற பையனுக்கு அந்தச் சோமசுந்தரத்தைப்
போல் நிறையப் பணம் இல்லையே தவிர,
சகல குணங்களும் இருக்கின்றன. எல்ல
வட்சணம்; புத்திசாலி; மனிதர்களின்
முகத்தைப் பார்த்தே தெரிந்தகொண்டு
விடுவான். கோபம் என்பதே பையனிடம்
கிடையாது.....

பெண்ணின் தந்தை :—அவன் ஜாதகத்
தையும் கொடும். அந்தச் சோமசுந்தரம்
என்கிறீர்களே, அந்தப் பையன் ஜாதகத்தை
யும்தான் கொடுத்துவையுமே!

★

தேர்வுமா?

கொடப் பிடித்தக் கொண்டு சின்ற ஒரு
வாலிபன் ஒரு பெரியவர் அணுகி, "தம்பி,
ஒரு காளைக்கு எத்தனை கொடப் பிடித்
திரும்?" என்று கேட்டான்.

"நினம் ஒரு ரூபாய்க்குப் பிடிக்கிறேன்"
என்றான் வாலிபன்.

"எத்தனை வருஷமாகவோ?"

"பதினைந்து வருஷமாக.....!"

"அடே அப்பா! பார்த்துக் கொள்,
தம்பி! நீ கொடப் பிடித்த பணத்திற்கு
அதோ தெரிகிறதே அந்தப் பக்காளையையே
வினைக்கு வாக்கி யிருக்கலாம், தெரியுமா?!"

"நீங்கள் இப்பொழுது அதை வாக்கி
யிருக்கிறீர்களா?"

"இல்லை!" என்றான் பெரியவர்.

"என் அதை வாக்கி யிருக்கிறேனே!
அது தெரியுமா, உங்களுக்கு!" என்றான்
வாலிபன்.

★

சரிதான்!

நீதிபதி :—நீ திருடுவதற்காக அந்த வீட்
டுக்குள் தடியடிவிட்டேன் என்கிறாயே, ஏன்
சத்தம் செய்யாமல் பூனை போல் எட்டித்
போனாய்?

கைதி :—வீட்டில் எஜமானனுக்கு உடம்பு
அசௌகரியம் என்று கேள்விப்பட்டேன்!

சங்கடம் இல்லை!

ஒருவன் :—என் கல்யாண விஷயமாக
என் ஒன்றும் கிச்சயம் செய்ய முடியாமல்
இருக்கிறேன். பணக்காரப் பெண்ணைப்
பார்த்துச் செய்த கொள்ளுவதா, புத்தி
சாலியான பெண்ணைப் பார்த்துச் செய்து
கொள்ளுவதா என்று தெரியவில்லை.

நண்பன் :—ஏன் உனக்கு இந்தச் சங்
கடம்? பணக்காரப் பெண் உனக்குக்
கிடைக்க மாட்டாள். புத்திசாலிப் பெண்
உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள
மாட்டாள்!

★

உண்மை எப்படி?

விரிஞ்சுமாரி (மாடியிலிருந்து இறங்கும்
திருட்டைப் பார்த்து) :—என்யில் இருக்கும்
மூட்டையைக் கீழே வைத்து விட்டு
வெளியே போகிறாயா? இல்லை, போலீஸ்
காரனைக் கூப்பிட்டுமா?

நீதிபதி :—மட எவனே! இதெல்லாம்
பக்கத்து வீட்டில் திருடினது, நயா!

★

உபகாரம்!

"அந்த வயற் பக்கத்து நிலத்தை வீடு
கட்டுவதற்கு வாக்கினீர்களே, அந்த இடத்
தில் இப்போது இடுப்பளவு மழை ஜலம்
கித்திறதே! நிலத்தை விற்றவனை நீங்கள்
அப்புறம் பார்த்தீர்களா?"

"ஆகா, மூத்தா என் பார்த்தேன்!"

"என்ன சொன்னான்?"

"சொல்வதற்கு என்ன இருக்கிறது?
அந்த இடத்துக்குச் சலபமாய்ப் போய்
வருவதற்கு அவனே ஒரு படகையும்
வினைக்குக் கொடுத்த விட்டான்!"

சிது என்ன இரகசியம்?

பட்டு

இரவு மணி பதினென்று இருக்கும். வெளியே பனி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. நான் புரான கதா கால்ட் சேபத்துக்குப் போய்விட்டு விஷ்ணு ஆலயத்திலிருந்து விட்டுக்குத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தேன். அன்று ராமாயணத்தில் மிக்க ரஸமான கட்டம். என் மனம் அதில் லயித்துப் போய் வழி நெடுக அதைப்பற்றியே யோசித்துக் கொண்டு கடந்தேன்.

சிசுப்தமான அந்த இரவில், எதிரே ஒரு வீட்டிலிருந்து பேச்சுக் குரல் கேட்டது. அது பிச்சுவின் வீடு. பிச்சு என் ஆதம் கண்பன். மற்ற வீடுகளில் எல்லோரும் அயர்ந்து சித்திரை செய்து கொண்டிருந்த அந்த வேளையில், அவன் தன் சுகதர்மியோடு ஏகாந்தமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தான். அவர்கள் பேச்சு என் காதில் லபட்டதாக விழுந்தது.

“உங்களுக்கு இது ரோம்ப கண்டு யிருக்கிறது. உங்களை இப்போ பார்த்தால் அசல் ராஜா மாதிரி இருக்கிறது! கண்ணடியில் பாருங்கள்!”

“ராஜா மாதிரி என்று சொல்லாதே, ராணி மாதிரி என்று சொல்லு! ராஜா இதெல்லாம் போட்டுக் கொள்வானா?”

அவர்களுடைய சம்பாஷனை என் மனதை அப்படியே கவர்ந்து விட்டது. விஷயம் என்ன?

சற்று சிதானித்தேன். மேற்கொண்டு அவர்கள் பேசியது எதுவும் எனக்குச் சரியாகக் கேட்கவில்லை. எப்படியாவது விஷயத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்கு ஆவலாக இருந்தது. ஆனால் எந்த வியாஜத்தை வைத்துக் கொண்டு அந்த நேரத்தில் அந்த வீட்டுக் கதவைத் தட்டுவது?

சமய சஞ்சைப்போல அப்போது நான் கையில் வைத்திருந்த கோவில் துளசி என் கிணைவுக்கு வந்தது. உடனே தைரியமாகப் போய்க் கதவைத் தட்டினேன்.

“பிச்சு!”

பிச்சு வந்து கதவைத் திறந்தான்.

“எங்கேடா! சுந்தரேசா, இந்த வேளையில்?”

“கோவில் பிரஸாதம் கிடைத்தது. அதை உன்னிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்.”

பிச்சு மின்சார விளக்கைப் போட்டான். இருவரும் கூடத்தில் ஊஞ்சல் பலகையின் மேல் உட்கார்ந்தோம். பிச்சு ஆரம்பத்திலிருந்தே இரண்டு காதுகளையும் கைகளால் மூடிக்கொண்டிருந்தான். எதற்காக என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால் நான் கொடுத்த துளசியை வாங்கிக் கொள்ளுவதற்காக அவன் பக்தியோடு இரண்டு கைகளையும் நீட்டிய போது மின்சார விளக்கின் ஒளியில் அவனுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்தேன். உடனே ‘கனூக்’ என்று எனக்குச் சிரிப்பு உண்டாயிற்று. ஆனால் அதை ரோம்பச் சிரமப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டேன்.

“எங்கே, பெருமான் கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வருகிறாயா, சுந்தரேசா?”

“ஆமாண்டா! உனக்குத்தான் விட்டை விட்டு அசைவதற்கே முடியவில்லையே! புராணிகர் என்ன அற்புதமாகப் பிரசங்கம் பண்ணுகிறார் தெரியுமா!”

“அப்படியா? ரோம்பக் கூட்டமோ?”

“உன்னையும் உன் அகழுடையாளையும் தவிர மற்ற எல்லோரும் கோவிலுக்கு வந்து விட்டார்கள். இன்றைக்குக் கதை கேட்கும்போது உன்னை கிணைத்துக் கொண்டேன். அடாடா! ஒரு அஞ்ச ரிமியும் பொறுமையாகக் கேள். அவர் இன்று சொன்னதன் சாராம்சத்தை உனக்குச் சுருக்கமாகச் சேரல்வி விடுகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டே அவனுடைய சம்மதத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டிருராமல் கதையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தேன்:

“ஒரு சமயம் சக்கரவர்த்தித் திருமகனை மந்திரி சுமந்திரர் மிக்க அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டியதாக இருந்தது. காலமோ, நான் இப்போது வந்த வேளைமாதிரி இரவு, அகாலம். பிரபுராமச் சந்திரன் அந்தப்புரத்தில் உன் மாதிரி பிராட்டியாருடன் ஏகாந்தமா யிருந்து கொண்டிருந்தார். சுமந்திரருக்கு அந்தச் சமயம் அந்தப் புரத்துக்குப் போக சங்கோசமாக இருந்தது. இருந்தாலும் சொல்ல வேண்டிய விஷயம்

மூக்கியமானதாக இருந்ததால், வேறு வழியின்றி அந்தப்புரத்தை அணுகினார். உன்னையிருந்து பேச்சுக் குரல் கேட்டது.

“பிரபோ, தங்களைப் பார்த்தால் இப்போது எப்படி யிருக்கிறது, தெரியுமா? கண்ணாடியில் பாரங்கள்!” என்றார் பிராட்டியார்.

“அசல் பெண் மாதிரியே இருக்கிறது!” என்று ஆச்சரியத்தோடு கூறினார் ராமச்சந்திர மூர்த்தி.....”

இந்தச் சமயத்தில் பிச்சு குறுக்கிட்டான்.

“டேய் கந்தரேசா, இது என்னடா...”

“உஸ்!.....குறுக்கே பேசாதே! கதையைக் கேள்! கமந்திரர் ஒரு களைப்புக் களைத்தார். உடனே ராமச்சந்திரப் பிரபு எழுந்து கதவைத்திறந்து வெளியே வந்து, கமந்திரரைப் பார்த்து ‘என்ன விசேஷம், கமந்திரரே!’ என்று கேட்டார்.

“கமந்திரர் நிரிர்ந்து பார்த்தார். யார் அது? கம்பமுடியவில்லையே! சாக்ஷாத் ராமச்சந்திரன் பெண் உடையில் நின்று கொண்டிருந்தார். பிராட்டியார் அவரை அவ்விதம் அவல்கரித்து அழகு பார்த்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார் போலும்! கமந்திரருடைய குரலைக் கேட்டதும், அவர் அவசரத்தில் மறந்துபோய் அப்படியே வந்துவிட்டார். கமந்திரர் பிரமித்துப்

போய், காத் தழுதழுக்க ‘ராமா!’ என்றார்.

“சக்கரவர்த்தித் திருமகன் கமந்திரருடைய பிரமைக்குக் காரணத்தைக் கணத்தில் உணர்ந்து உன்னே சென்று, வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டுத் தமது சொந்த உடையுடன் வெளியே வந்தார்!” என்று கூறிக் கதையை முடித்தேன்.

“டேய், கந்தரேசா! நான் காதில் இந்தத் தோடு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றுதானே என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகிறாய்!” என்றான் பிச்சு.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “அடே, தோடு வேறே போட்டுக்கொண்டிருக்கிறாயா! அப்படிச் சொல்லு! அதுதான் உன் முகம் கொஞ்சம் தெளிவாக இருக்கிறது!” என்றேன்.

“போதும். உன் கேலி! கம்மா வேடிக்கைக்குப் போட்டுப் பார்த்தேன்!”

“சரிதான்டா, பிச்சு! இதில் தவறு என்ன? சாக்ஷாத் ராமச்சந்திர மூர்த்தியே அப்படி விளையாடினார் என்றால் நாமெல்லாம் எம்மாத்திரம்! இப்போது உன்னைப் பார்த்தால் அசல் ராஜா மாதிரி யாகத்தான் இருக்கிறாய்!”

பிச்சு முகத்தில் அசடு வழிய ‘குடுதன்’ ராஜா மாதிரி விழித்தான்.

பழந்தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்தில் மகோன்னத
காலத்தைச் சித்திரிக்கும் பெருங் கதை
("கல்கி" ஆசிரியர் எழுதியது)

சிவகாமியின் சபதம்

கண்ணைக் கவரும் அதேக மூவர்ணச் சித்திரங்களும்
ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட பக்கங்களும் கொண்டது

பரிசுப் பதிப்பு ரூ. 15. - மகிவுப் பதிப்பு ரூ. 9.
(தபால் செலவு ரூபாய் 1.)

கல்கி காரியாலயம், கிழப்பாக்கம், சென்னை

மாஸ்தியின் மனோரதம்

சீவகாழி

அவர் வந்து என் அருகில் நின்றது எனக்குத் தெரியாது. “என்ன, மாஸ்தி! இப்படி யோசனையில் ஒரேயடியாக ஆழ்ந்துவிட்டாய்?” என்று அவர் கேட்ட பொழுதுதான் நான் நடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

“என்ன, சித்தப்பா போட்டோவை அப்படி உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாய்!” என்று அவர் மீண்டும் கேட்டார்.

“தெய்வசித்தம், சகவர சங்கல்பம்னு சொல்வது எல்லாம் எவ்வளவு உண்மை!”

“என்ன பெரிய வேதாந்தி போலப் புதிர் போடுகிறாய்!”

“யோசித்து யோசித்துப் பார்க்கிறேன். எந்த ஒரு பெரிய மகா சக்தி இப்படி என் வாழ்க்கையின் போக்கைத் திருப்பி யிருக்கக் கூடும் என்று எனக்கு விளங்கவே இல்லை.”

“அதுதான் தெய்வ சங்கல்பம்னு சொன்னயே”

“அதுமட்டும் இருக்கும்னு நான் நினைக்கவில்லை. அதற்கு மேல் வேறு ஏதோ ஒரு பெரிய மகாசக்தி”

“சரி, சரி, எழுந்திரு; எனக்குப் பகிர்வதற்கு ஏதாவது பழைய கதையை நினைத்துக் கொண்டு பெரிய வேதாந்தி போலத் தத்துவ விசாரணையில் இறங்கி விடாதே! பிறகு நான் இருக்கிறேன், விஜயம் இருக்கிறேன்; ரகு பிறக்கப் போகிறான்” இவர்கள் கதி என்னவது?”

வாழ்க்கையைப் புதிர் என்று சொல்லாமல் வேறு என்ன வேன்று சொல்வது? முன்பின் யோசனை செய்யாதவர்களுடைய இல்லறம் திட்டம் போட்டது போல அழகாக அமைகிறது. பிரமாதமாகத் திட்டம் போட்டுக்கொண்டு கனவு காண்பவர்களுடைய வாழ்க்கையில் பெரிய மாற்றங்களோ ஏமாற்றங்களோ ஏற்படுவதை நம் கண்முன் பலமுறை பார்க்கிறோம்.

விஷயத்துக்கு வருகிறேன். என்னுடைய பெரிய அக்கா ரமாவுக்கு ஆதிகான் முதல் உபாத்தியாயினியாக ஆக வேண்டுமென்று ஆசை. அவள் ‘கான்வெண்டி’லே படித்தவள். அந்தக் கிறிஸ்தவ

மோஸ்தரிலேயே கயேச்சையாகவும் சுதந்தரமாகவும் வாழவேண்டும் என்று திட்டம் போட்டாள். கொஞ்சம்கூட வெட்கம் இல்லாமல், “நான் கல்யாணம்-இல்யாணம் செய்து கொண்டு, குழந்தை குட்டிகளைப் பெற்று, கட்டிக்கொண்டவனே தெய்வம், - வீடே வைகுண்டம் என்று கிடக்கமாட்டேன்” என்று அடிக்கடி சொல்லுவாள். அதற்கு ஏற்றாற்போல ‘ஹிட் கலர்’லே சித்தாடைகள், ஜாக்கெட்டுகள் வாங்கிக் கொள்ளுவாள். பாட்டி குத்தின மூக்கைத் தூர்த்துவிட்டு கைக்கு ஒரு வளையலும் கழுத்திலே நீளமான ஒரு சங்கிலியும் போட்டுக் கொண்டாள். ஒடித்து விழும் கொடி போன்ற அவளுடைய தேகத்துக்குத் தகுந்தபடி புடவையைத் தழையத் தழையக் கட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டால் திருஷ்டிகூட விழத்தான் செய்யும். யாருடன் பேசினாலும் சரி, மெல்லிய மதுரமான குரலில் முத்து உதிர்வது போல ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகளைத்தான் பேசுவாள். விடுமுறை நாட்களில் பக்கத்து வீடுகளில் இருக்கும் குழந்தைகளைக் கூட்டி வைத்துக் கொண்டு ‘பள்ளிக்கூடம்’ போடுவாள். அப்போதே அவளுக்கு உபாத்தியாயினியாதி விட்டதாக எண்ணம்!

ஆனால், கடைசியில் என்ன நடந்தது? ‘எவாகுவேஷ’னுக்காக கிராமத்துக்குப் போயிருந்தபோது, எதிர்விட்டில் இருந்த மிராகதார் மகனையே கவியாணம் செய்து கொள்ளுவேன் என்று ஒற்றைக் காலால் நின்று அடம் பிடித்து அப்படியே கல்யாணமும் செய்து கொண்டாள். “என்ம, அந்தப் பிள்ளையாண்டான் ‘மெட்ரிசுலேஷன்’ பரீட்சைகூடத் தேறவில்லையாமே! சுத்தக் கர்நாடகமா இருக்கான். உனக்கும் அவனுக்கும் சரிக்கட்டி வருமா?” என்று அம்மா எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தாள். கேட்டிவந்தானே! ஜாதகப் பொருத்தம்கூடப் பார்க்காமல் கவியாணம் நடத்த வேண்டி வந்தது. ஜாதகத்தைப் பார்த்துவிட்டு அப்புறம் பொருத்தம் இல்லாவிட்டால் மனம் சங்கடப்படும் அல்லவா?

இப்பொழுது கூட எனக்கு ஆச்சரியமாக, ஏன்—புதிராகத்தான் இருக்கிறது. ‘பாஷன்’ ‘பாஷன்’னு ஓயாமல் பீற்றிக் கொண்டிருந்த என் சகோதரியின் மன

தைக் கவர்ந்தது என் அத்திம்பேருடைய கட்டுக் குடுமியா, அவருடைய வெள்ளைக் கடுக்கை அல்லது அவருடைய வெள்ளைக் கடுக்கா? எதுவாக இருந்தால் என்ன? சமாவக்கு இப்போது நாலாவது கைக்குழந்தை. அவன் சந்தோஷமாகத் தான் குடித்தனம் செய்கிறான். அவருடைய இங்கிலிஷ் படிப்பு, நாகரீகம் எல்லாம் போன இடமே தெரியவில்லை!

யாராவது கேள்வியாக “என்னடா, அப்போது அப்படி எல்லாம் சொல்லிவிட்டு இப்போது இப்படி வாழ்க்கைப்பட்டாயேயா? அப்படித் தான் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டாயே, உன் நாகரீகத்துக்கு ஏற்றபடி ஒரு டாக்டர், வக்கீல்லு யாரையாவது ஒருவரைச் செய்து கொள்ளக் கூடாதா?” என்று கேட்டால், “ஏன் அம்மா, நான் சந்தோஷமாக இருக்கேன்னு உங்களுக்குப் பொருமையாக இருக்கா?” என்று கேட்டு மடக்கி விடுவான்!

அது அப்படி யாயிற்று. சின்ன அக்கா கதா ‘டாக்டராகப் போகிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டே இருந்தான். அவருடைய அலங்காரமே ஒரு தனி விதமாக இருக்கும். தலையை இரட்டைப் பின்னாகப் பின்னி எடுத்துக் கட்டிக் கொள்வான். கை, கழுத்து, மூக்கு எதிலும் ஒரு கையைக் கூடப் போட்டுக் கொள்ள மாட்டான். அவருடைய இரட்டை நாடி, சரீரத்துக்குப் பொருத்தமாக வெள்ளையில் புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு, பெளடர் பூச்சுடன், ‘டக்டர்’ சென்று நடந்து போவான். அதைப் பார்த்து அம்மா, நான்கள் - எல்லோருமே மகிழ்ந்தோம். அப்பா அவனைச் செல்லமாக, ‘டாக்டர் கதா!’ என்றுதான் கூப்பிடுவார்! அவருக்கு அப்பொழுதே கழுத்தில் தலைநிற்கவில்லை!

அவன் இஷ்டப்படியே அவனைக் காலேஜில் சேர்த்தார்கள். முதல் வருஷம் முடிவதற்குள் கண்ணுக்குக் கண்ணாடி போட்டுக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. கண் பரீட்சை செய்து கொள்ளக் கண்டாக்டரிடம் ஏழெட்டுத் தடவை போய் விட்டு வருவதற்குள் அந்த டாக்டரே அவன்மீது கண் வைத்துக் கலியாணம் செய்துகொண்டுவிட்டார்! அவன் டாக்டராக ஆகாவிட்டாலும் ‘டாக்டர் மனைவி’ என்ற மட்டில் திருப்தி அடைய வேண்டியதாவிட்டது.

2

ஆனால், மற்றவர்களைப் போல நான் பிரமாதமான மனக்கோட்டை எதுவும் கட்டவில்லை. எனக்கு விவரம் தெரிந்தது

முதல் என் தாயார், என் அத்தை முதலானவர்களைப் போல நானும் ஒரு கலியாணம் செய்து கொண்டு விடுவாசல், மாமி, மாமனார், காத்தனார் - என்று இந்த மாதிரிப் பிரபஞ்சத்திலே தான் உழல வேண்டுமென்று கனவு கண்டு கொண்டு இருந்தேன். பந்துக்களிலோ, தெருவிலோ, எந்தக் கலியாணம் நடந்தாலும் போய் வேடிக்கை பார்க்க்ப்பேன். கல்யாண சேர் - செனத்தி, பெண்ணுக்கு எத்தனை ரூபாய்க் கூறைப் புடவை, மாப்பிள்ளைக்கு மேச நிரம் எந்தத் தட்டாளிடம் செய்யக் கொடுத்தார்கள் - இதை யெல்லாம் அறிந்து கொள்ள மனம் போகும்.

சொல்லிக்கொள்ள வேட்கம் என்ன! எந்தக் கல்யாணத்திலாவது மாப்பிள்ளை கல்வ அழகனுக் இருந்தால், ‘நமக்கும் இம்மாதிரி மனுவன் கிடைக்கமாட்டானு’ என்று என்மனம் எங்கும். பொருமையால் அப்படி ஏங்கி வருந்தவில்லை. அது ஒரு ஆசை. அது மட்டுமா? தெருவில் யாராவது கைக்குழந்தையை - குண்டாட்டமாகக் கொழு கொழு வென்று கையும் காலும் உதறிக் கொள்ள, குறுகுறு வென்ற கண்களுடன் எடுத்துக்கொண்டு போகும்பொழுது அம்மாதிரி ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகக் கூடிய பாக்கியம் விரைவில் கிட்டவேண்டும் என்று கனவு காண்பேன். எந்த மாயியாராவது தன் மாட்டுப் பெண்ணிடம் பிரியமாக இருப்

பதைப் பார்த்தால் அம்மாதிரி ஒரு மாயி யார் எனக்கும் வாய்க்க வேண்டும் என்று கடிவளை வேண்டிக் கொள்வேன்.

இந்த கிரகநாகம், இல்லற ஆசையைப் பற்றி நான் வேட்கப்படுவதற்குக் காரணமே இல்லை என்றுதான் என் அந்த ராத்மா சொல்லிற்று. நாளும் கிறிஸ்துவம் கொண்டாடிக்கொண்டு, வேண்டுகள் கொற்று, பண்டிகைகளில் பங்கெடுத்துக் கொண்டு, முகத்தில் வசுமி கட்டாட்சம் வீசிக்க, ஊரில் காதுபேர் 'கல்லவன்' என்று கொண்டாடுவதை விட ல்லி? ஜன்மத்திற்கு வேறு என்ன வேண்டும்?

இந்த நிலைமையில் என் தகப்பனார் ஐரதகக் கட்டை எடுத்துக்கொண்டு எனக்கு வரன் பார்க்க ஆரம்பித்த பொழுதுதான் வாழ்க்கைப் புதிரில் சிக் கல்கன் விழுந்திருப்பது தெரிந்தது. உறியடி உற்சவத்தில், மரத்தில் கட்டி யிருக்கும் தயிர்ச்சட்டி கோதுக்கு அருகில் வருவதுபோலக் கீழே இறங்கிவந்து பிறகு தூர விவருவது போல, விதியும் என் வரன் விஷயத்தில் வரன் முடிவாவதை அருகில் கொண்டுவந்து நிறுத்துவதும் பிறகு விலக்குவதுமாகவே இருந்தது. என் தகப்பனார் வரனைத் தேடிக்கொண்டு புறப்படும்போது இருக்கும் உற்சாகமும், கம்பிக்கையும் அவர் திரும்பி வரும் போது கேட்டு, ஏமாற்றமும் சலிப்புமே மிஞ்சும். ஆம், ஒன்று இருக்கும் இடத் தில் மற்றொன்று இராது. பணம் இருக்

கும் இடத் தில் குணம் இராது. குண மிருக்கும் இடத் தில் குலம் கோத் திரம் ஒத்து வராது. எல் லாவற்றை யும் மிஞ்சிப் போனால் வர தட்சணை என் னும் பூதம் விசுவரூபம் எடுக்கும். இப் படித் தாது மாறாகஎங்கள் குடும்பத்தின் அமைதியைக் குலைத்து வந் தது என் கலியாண விஷயம்.

ஒரு நாள் என் தகப்ப னார் மிகுந்த

அலுப்பில் "நீயும் ரமா, கதாவைப் போல ஒரு வாத்தியாரம்மாவாகவோ, டாக்டராகவோ போக ஆசைப்பட்டிருக்க வேண்டும், மாவதி!" என்றார். பெற்ற தகப்பன் வாயில் இத்தகைய வார்த்தைகள் வரவேண்டுமானால் அவர் எனக் காக எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருக்க வேண் டும்? ஆனால் நான் என்ன செய்வது?

3

கூடையில் இரண்டாம் தாரமாக, இளையானாக, ஒரு வரன் முடிந்தது. அவ ருக்கு வயது காற்பதுக்கும் ஒன்றிரண்டு கூட; ஆனாலும் திடமாகத்தான் இருந் தார். குழந்தை குட்டிகள் இல்லை. காலேஜ் புரொபஸர், தவிர வீடு வாசல், நிலம் நீச்சு எல்லாம் நிறைந்திருந்தது. அவருக்கு நெருங்கிய பந்து அவருடைய அண்ணா ஒருவர் தான். அவருக்கும் இவ ருக்கும் ஏதோ மனஸ்தாபம், 'கல்லது பொல்லாதது' கூடத் தள்ளி வைத்திருந் தார்கள்.

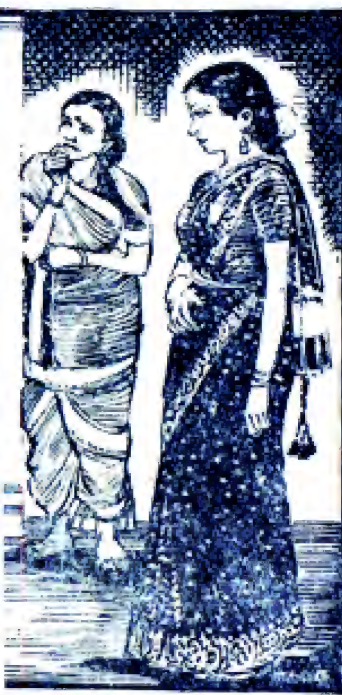
அப்பா என்னைக் கலந்துகொண்டு பதில் எழுதுவதாக அவரிடம் சொல்லி விட்டு வந்தார். வந்ததும் அம்மாவைக் கேட்டார். அம்மா என் முகத்தைப் பார்த்தான்.

என் வரையில் நான் அதிகமாகக் கவ லப்படவில்லை.

ஐந்து வீரர்களும் ஒன்றாகவா இருக் கின்றன? வயதைப் பார்த்தால் மற்றெல்லாம் எங்கே சரிப்பட்டு வரு கிறது? ஆகவே தைரியத்துடன் சம்மதம் அளித்தேன்.

அவர் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். அவர் அப்படி வயதானவராகவே தோன்றவில்லை. அவர் என்னுடைய யௌவன வாழ்க்கையைப் பாழாக்கப் போகிறாரே என்ற அருவருப்பு எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவரும் திருப்பியுடன் அடுத்த மாதக் கூடையில் முகூர்த்தம் வைத்துக் கொள்வதாகச் சொல்லி விட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார். அப்பொழுது என் தகப்பனாரிடம் "இப் பொழுதே நான் ஒரு விஷயத்தை மட்டும் சொல்லி விடுகிறேன். எனக்குப் பத்துக்கள் அதிகம் இல்லை; என் அண்ணாவுமே அநேகமாகக் கலியாணத் துக்கு வரமாட்டார். என் கண்பர்கள் நான் காலைத்து பேர் வருவார்கள். கலியாணத்தை எவ்வளவு 'ஸிம்பிளாக்' முடிக்கலாமோ அவ்வளவு 'ஸிம்பிளாக்' முடியுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

இந்த விஷயத்தில் மட்டும் எனக்கு மனக்குறையாகத்தான் இருந்தது. நான்

தம்ப முடியவில்லை!

போதுவாக, குடியாவிடமும் குடிய மக்க லிடமும் ஐரோப்பிய எல்லாகூக்கு ரோம்பக் காலமாகவே சந்தேகம் உண்டு. நூறு வருஷத்துக்கு முன்பு ஐரோப்பாவிலே பிரபல மாக விவசாய பரீட்சைச் சந்திராங்கு ராஜதந்திரியிடம் யாரோ ஒருவர் கேள்வி. "குடிய விவசாய இன்ற சேத்துப்போய் விட்டாள்" என்ற சொல்லாம்.

பரீட்சைச் சந்திராங்கு தலைகீழ் போய் போய் இருந்தார். பிறகு. "அப் படியா, அவருடைய நோக்கம் என்னவோ தெரியவில்லையே!" என்றார்.

கட்டின கோட்டைகள் எங்கே? மாமியார், மாமனார், நாத்தனார், மச்சினன்— என்று என் புக்ககத்துப் பந்துக்கள் பந்தல் நிறைய வந்து உட்கார்ந்தால் கௌரவமாக இருக்குமா, ஏகாங்கியாக வந்து மாலைவிடுவது கௌரவமாக இருக் குமா? ஒரு நல்லுக்கு, ஒரு ஊஞ்சல் இல் லாமல் கல்யாணம் எப்படிச் சோபிக்கும்? ஊரில் நடக்கும் கலியாணங்களில் ஒரு நல்லுக்கு தப்பாமல் போய் வேடிக்கை பார்க்கவனாச்சே நான்! அந்த நல்லுக்கு சமயத்தில் சிறு பெண்களும், பழுத்த சுமங்கலிகளுமாகச் சூழ்ந்துகொண்டு கேலி செய்வதையும் சிரித்து விளையாடு வதையும் வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் ஒரு தடவை இழந்துவிட்டால் மறுபிறை விடைக்குமா? அதுகுறித்து நான் எத் தனை விதவிதமாகக் கனவு கண்டி. ருப்பேன்! அது வெறும் பகற்கனவாக மாறப்போகிறதே என்ற மனக்குறையை அனவிட்டுச் சொல்வ முடியாது. ஆனால் அதற்காக இப்போது கலியாணத்தை நீறுத்திவிட முடியுமா? நீன்றுதான் விடுமா? ஏதோ நமக்குக் கிடைத்த பாக்கியம் அவ்வளவுதான் என்று நான் என்னைச் சமாதானம் செய்து கொண்டேன். எவ்வளவு தான் சமாதானம் செய்து கொண்டாலும் பாலும் மனம் மாத்திரம் திருப்தியடையவில்லை.

4

கலியாணத்திற்கு ஒரு வாரம் இருந் தது. என் இரு தமக்கைகளின் கல்யா ணத்தைப் போல இப்போது விடு அமர்க் களப்படவில்லை. இன்னும் விடுஒட்டடை அடித்து வெள்ளைகூடத் திட்டவில்லை! என் அம்மா முதல் எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு அசிரத்தை இருந்தது.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. அன்று எனக் குக் 'கல்யாணப் பெண்' நடத்தினார்கள். அடுத்த வெள்ளிக்கிழமை என் கழுத்தில் மங்கல நான் ஏறிவிடும்! அடிமை பந்தமோ, இல்லறச் சங்கிலியோ எதுவோ ஒரு கட்டு என்னைப் பினைத்து விடும்! அன்று என் தாயார் எனக்கு மங்கல ஸ்நானம் செய்வித்து பருப்பும பாயஸமாக விருந்து வைத்தான்.

சாப்பிடும் சமயம். அப்போது திடீர். ரென்று வாசலில் யாரோ ஒரு வண்டியி லிருந்து இறங்குவதைப் போல இருந்தது. பார்த்தேன். எனக்கு முடியான அதே வரன்.

வந்ததும் வராததுமாக அவர் "ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை உங்களிடம் சொல்வதற்காக வந்தேன்" என்றார்.

நான் என்னவோ ஏதோ என்று திடுக் கிட்டேன். அதைப்போல அப்பாவும் அம் மாவும் சற்றுக் கலக்கம் அடைந்தார்கள். என் லிருந்தும் படபட வென்று அடித் துக் கொண்டது.

"ஒரு சந்தோஷமான விஷயத்தைச் சொல்லப் போகிறேன். எனக்கும் என் அண்ணாவுக்கும் இருந்த மனஸ்தாபம் நீங்கிச் சமாதானமாகி விட்டது" என் றார் அவர்.

"மிகவும் சந்தோஷம். அப்படியானால் அவரும் கலியாணத்துக்கு வந்து நன்றாக நடத்தி வைக்க வேண்டும்....." என்றார் என் தகப்பனார், ஒரு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே.

"அவர்தான் மனைவியில் உட்காரப் போகிறார்....."

"அப்படியா, ரோம்ப சந்தோஷம்! இப்பத்தான் என் மனக்கூறுத் திருப்தி ஏற்பட்டது. எத்தனை கண்பர்கள் இருந் தாலும், இந்த மாதிரி விஷயங்களுக்கு பந்துக்கள் மாதிரி ஆவார்களா?"

"அவரேதான் தாரை வாங்கிக்கொள் ளப் போகிறார்!"

என்னுடைய அப்பாவுக்கும் அம்மா வுக்கும் உண்டான மகிழ்ச்சி கொஞ்ச நஞ்சம் அல்ல.

"அதுமட்டுமல்ல, லார்! உங்க பெண் அவருக்கே மாட்டுப் பெண்ணாகப் போகிறார்!"

நான் திடுக்கிட்டேன். அப்பாவும் அம்மாவும் விஷயம் விளங்காமல் விழித் தார்கள்.

"உங்கள் பெண்ணை என்னுடைய அண்ணாவின் கடைசிப் பையனுக்குக் கல்யாணம் செய்துகொள்வதாக நங்கள் தீர்மானித்து விட்டோம்."

அப்பா கண்களில் நீர் ததும்ப “எல்லாம் தெய்வ சங்கல்பம்...நீங்கள் ஏற்றி வைத்த விளக்கு...” என்று பூரிப்புடன்.

“பையன் கன்குகவும் அழகாகவும் இருப்பான். பீ. ஏ., பாஸ் செய்திருக்கிறான்; இன்னும் வயசு இருபதுகூட ஆகவில்லை...”

“நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நீங்கள் எப்படிச் செய்தாலும் சம்மதம்தான்” என்று அப்பா.

“நாளை நான் கல்யாணம். நீங்கள் முதலில் கேட்டுக் கொண்டபடி நடக்கட்டுமே...” என்று அவர்.

அதே மூகூர்த்தத்தில் நான் கட்டி வீசுத்த மணக்கொட்டையின்படி நான்கு

நாட்கள் கல்யாணம் ஜாம் ஜாம்மென்று நடத்தது. நான்கு நாட்களும் நலுங்கும் ஊஞ்சலுமாக கோலாகலமாக நடத்தது.

“எழுந்திரு, மாவதி!” என்று அவர் மீண்டும்.

“எல்லாக் காரியங்களும் தெய்வ சங்கல்பத்தால் நடக்கின்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் என் விஷயத்தில் உங்கள் சித்தப்பா தான் தெய்வமாக இருந்து என்னைக் காப்பாற்றினார்” என்றேன் நான்.

“உனக்கு மாத்திரமா அவர் தெய்வம்? எனக்கும் தான் அவர் தெய்வம்” என்று அவர்.

சங்கு வின் சாமர்த்தியம்

எம். ஆர். ராஜகோபாலன்

என் நண்பன் சங்கு ஒரு நாள் தனியைத் தடவிக் கொண்டு சோம்பப் பிரமாதமாக யோசனைகள் ஆழ்ந்திருந்தான்.

“சங்கு, எந்தக் கொட்டையைப் பிடிக்க யோசனை செய்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“இந்த ஊரில் கோரி கத்தசாயி செட்டி என்று ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்குக் ‘செருபுண்டி கிராமம்’, ‘கஞ்சமகாப் பிரபு’, ‘கருமித்தனத்தின் எக்ஸ்ப்ரெஸ்’ போன்ற பட்டப் பெயர்கள் எதிர்ப்படமாக உண்டாம். அந்தக் கத்தசாயியிடம் நம்முடைய வாசககாரை திடுக்கு ஒரு காலணுவாவது வாங்கி விடவேண்டும். நீயும் வா, போகலாம் என்றுன் சங்கு.

“சரி” என்று சொல்லிவிட்டு நானும் புறப்பட்டுேன்.

வழியில் கத்தசாயி ‘மாருதி கபே’ என்ற ஹோட்டலில் துறையனைப் பார்த்தோம். உடனே நாய்களும் அங்கு துறைய்த்தோம்.

செட்டியார் யாரும் இல்லாத ஒரு ஹிஸாயாகப் பார்த்து உட்காசித்து கொண்டு இரண்டு இடிக் சாம்பாருக்கு ‘ஆட்டி’ கொடுத்தார். இதற்குள் நாய்களும் அவருக்குப் பக்கத்தில் போய் உட்காசித்து கொண்டோம்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் சங்கு மெதுவாகச் செட்டியாரைப் பார்த்து, “உங்களை எங்கெவோ பார்த்த மாதிரி ரூபகம்” என்றான்.

“அப்படியா, உங்களை நான் எங்கும் பார்த்ததாக ரூபகம் இல்லை!” என்று செட்டியார். சங்கு ஒரு நிரிஷம் வாயடைத்துப் போனான்.

இதற்குள் செட்டியாருக்கு இடிக் சாம்பார் வந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் சங்கு மீண்டும் “இடிகையைத் தவிர நீங்கள் வேறு ஒன்றும் சாப்பிடுவதில்லைவா?” என்று கேட்டான்.

“இதற்குப் பஞ்ச காலத்தினை அதுகூட எங்கே சரியாகக் கிடைக்கிறது?” என்று சொல்லி விட்டுச் செட்டியார் இடிகையை ஒரு கை பார்க்க ஆரம்பித்தார்.

சங்குவும் இதுதான் சரியான சமயம் என்று நினைத்து “பஞ்ச காலம் என்மீர்கள். தமக்குக் கிடைப்பதுகூட எவ்வளவோ பேருக்குக் கிடைப்பதில்லையே! பாருங்கள், பாஞ்சால மக்களையும் அவர்கள் பறும் துன்பங்களையும்! உங்கள் உணவின், உடுக்க உடை யின்...!” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போனான்.

சங்கு பேச ஆரம்பித்த கொஞ்ச நேரத்திற் கெல்லாம் செட்டியாருடைய கண்கள் கிருந்து இரண்டு கோட்டுக் கண்ணீர் விழுந்தது. இரண்டு முன்று தடவை மூக்கைச் சிந்தினார். பிறகு எழுந்து பக்கத்தில் இருந்த குழாயினைக் அளம்பப் போனார்.

சங்கு என்னைப் பார்த்து. “எப்படி நம் கைவரிசை?” என்றான்.

நானும் “என்ன இருந்தாலும் நீ என்ன தான்டா!” என்றேன்.

செட்டியார் கையை அளம்பிவிட்டு எங்குளிடம் வருவார் என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். ஆனால் அவர் ‘மில்லை’ வாங்கிக் கொண்டு நேராகக் ‘கவுண்டி’க்குப் போய் அங்கு ஏதோ சந்தம் போட்டுப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

கொஞ்சம் காது கொடுத்துக் கேட்டோம். எங்கள் காதில் விழுந்தது பின்வருமாறு:—

“என்னையா, சாம்பாரினை ஒரே மிளகாயா அள்ளிப் போடக் கூடக்கூட. தவறிப்போய் ஒண்ணைக் கடித்துவிட்டேன். அது கண்ணிலும் மூக்கிலும் தண்ணியை வரவழைத்து விட்டது” என்று செட்டியார். அதற்கு மேல் சங்குவும் நானும் அங்கே நித்கயில்லை.

வினாயாடுவது யார்?

ஐ எஸ். வி. எஸ். ஐ

விராத்தில் ஒரு கான் பட்டப் பகலிலும் தூக்கவேண்டும் என்பதற்காகத் தான் காரியாலயத்தில் ரூயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை கொடுக்கிறார்கள் என்பது என் அபிப்பிராயம். அந்த அபிப்பிராயத்தைக் கிணக்கச் சென்ற ரூயிற்றுக்கிழமை மத்தியானம் பாயை விரித்துப் படுத்தக் கொண்டு, நித்திரா தேவியின் கருணைக்கு ஏக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அப்போது என் தறையின் ஒரு மூலையிலிருந்து 'இடி, இடி' என்று சிரிக்கும்சத்தம் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தேன். குழந்தைகள் ராதாவும் ருக்மணியும் வினாயாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

குழந்தை ராதாவுக்கு வயது ஏழு இருக்கும்; ருக்மணிக்கு ஆறு இருக்கும். அவர்களைப் பார்த்து, "குழந்தைகளா, இது என்ன சத்தம்? சத்தம் போடாமல் வினாயாடுவதானால் இங்கே உட்கார்த்து வினாயாடுங்கள். இல்லையானால், வெளியே போய் வினாயாடுங்கள்" என்று படுத்த வாறே சொன்னேன்.

"இல்லை, காக்கன் சத்தம் போடாமல் வினாயாடுகிறோம்!" என்று இரட்டை காதல்வாம்போலச் சேர்த்து கூறினார்கள் ராதாவும் ருக்மணியும்.

"சரி, சரி, சத்தம் போடாமல் வினாயாடுனால் சரிதான்!" என்று கூறிவிட்டு கான் நித்திராதேவியின் வழிபாட்டில் மறபடியும் ஈடுபட்டேன்.

அவர்களைச் 'சத்தம் போடாதே!' என்று தான் சொன்னேனே தவிர, 'ரூச ரூச' என்று பேச வேண்டாம் என்று கான் சொல்ல வில்லை யல்லவா? ஆகவே, அவர்கள் 'ரூச ரூச' என்று பேசினார்கள். அது என் காதில் தெனியாக விழுந்தது.

"இந்த வினாயாட்டு வேண்டாம். காம் சத்

தம் போடாமல் 'சித்தப்பா - சித்தி' வினாயாட்டு வினாயாடுவோமா?" என்று மெல்லக் கேட்டான் ராதா.

ருக்மணி "சரி" என்னுள்.

"கான் தான் சித்தப்பாவாம்!" என்னுள் ராதா.

"கான் சித்தப்பாவாக இருக்கிறேனே!" என்ற சிணுக்கினுள் ருக்மணி.

"கான் தான் உன்னைவிடப் பெரியவன். வயசிலே பெரியவன்தான் சித்தப்பாவாக இருக்கணும்" என்னுள்.

"சரி" என்று கொஞ்சம் அதிகுப்தியுடன் ருக்மணி ஒத்தக்கொண்டான்.

"கான் தான் சித்தப்பாவாம்; நீதான்..."

"சித்தியாம்!" என்று உற்சாகமாக முடித்தான் ருக்மணி.

இவ்வளவும் 'ரூச ரூச' என்று என் முதுகுப்புறம் ராதாவுக்கும் ருக்மணிக்கும் கடத்த சம்பாஷணை. அது அரையும் குறையுமாக என் காதில் விழுந்து கொண்டிருந்ததால் எனக்குத் தூக்கம் சரியாக வரவில்லை. குழந்தைகளைக் கோபித்துக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. அதனால் போர்கவையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டேன். அவர்கள், சற்றை நிறுத்தி, மறபடியும் சம்பாஷணையைத் தொடர்ந்தார்கள்!

"முதலில் நீ ஆரம்பம் செய்!" என்னுள் ராதா.

சித்தியாக கடிக்கும் ருக்மணி "என்ன சொல்றது?" என்னுள்.

சித்தப்பாவாக கடிக்கும் ராதா சொன்னாள்: "மக்கு, உனக்கு ஒண்ணும் தெரியல்லே! சித்தப்பா — சித்தி சினிமாவுக்குப் போறது வினாயாடுவோம்! நீ என்னைக் கேட்க வேணும் 'என்னு! இன்னிக்கு சினிமாவுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போகனோன்!' என்று. சரி, ஆரம்பி" என்னுள்.

"என்னு! இன்னிக்கு ஒரு சினிமா

வுக்கு அழைச்சிண்டு போங்கனேன் ”
என்றான் ருக்மணி.

எனக்கு ஆச்சரியமாகப் போய் விட்டது.
அசல் அவனுடைய சித்தியைப் போலவே
அவ்வளவு பேசுகிறான் ருக்மணி!

“ஆமாம், கிளிமாயுமாச்சு! கிளிமாயு
மாச்சு! வேறே வேலை இல்லையாக்கும்!”
என்றான் ராதா.

“கிளிமாவைப் பற்றித்தான் கேட்டிருக்
கிறேன்! அதற்கு அழைத்துக் கொண்டு
போனாள் போதும். நீங்கள் கிளிமாயுக்கு
அழைத்துக் கொண்டு போக வேண்டாம்”
என்றான் ருக்மணி.

எனக்கு அசியம் தாங்கவில்லை.

மறுபடியும் வேறு காட்சி தொடங்கியது.

“அடி! இன்னிக்கு என் சினேகிதர்
ஒருவர் சாப்பிட வரப்போகிறார்!” என்றான்
சித்தப்பாவாக கடிக்கும் ராதா.

“விரும்பினிக்கு மட்டும் குறைச்சல்
இல்லை. ஒரு காய், ஒரு தோ வாங்கிப்
போட மட்டும் அழுகை” என்றான் சித்தி
யாக கடிக்கும் ருக்மணி.

“வாங்கிப் போடாத சாமானுக்கு நீ
குற்றம் சொல்ல வேண்டாம்! நீ ‘கொட்டு’
எனமாகப் பண்ணிப் போட்டாலும் காணும்
என் சினேகிதரும் சாப்பிடத் தயார்.”

“நீங்க சாப்பிடத் தயாராக இருப்பீன்.
கான் பரிமாறத் தயாராய் இல்லை. அத
னாலே, முதலிலே மார்ட்கெட்டுக்குப் போய்
காய்கறி வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ!”

“நீ எப்பவுமே இப்படித்தான். உபத்
திரவம்!” என்று அலுத்துக்கொண்டே
‘மார்ட்கெட்டு’க்குப் பையைத் தூக்கிக்
கொண்டு எப்பதுபோல் பாலினி செய்
தான் ‘சித்தப்பா’ ராதா.

‘ஏது! ஏது! இந்த காடகம் பிரமாத
மாக இருக்கிறதே!’ என்று கான் ரவித்
தக்கொண் டிருந்தபோதே, “இதுதான்
பார்வதியாம்!” என்று சொன்னான் ராதா.

“சரி!” என்றான் ருக்மணி. காடகம்
மறுபடியும் தொடர்ந்தது.

சித்தப்பாவாக கடிக்கும் ராதா, “ஏண்டி!
இப்படிச் சூழ்ச்சை பார்வதியை அழ மூட்டி
கிறாய்?” என்றான்.

“ஆமாம்; கான்தான் அழ மூட்டுகிறே
னாக்கும்!”

“நீ இல்லாமல் பின்னே யாராம்,
காளு?” என்றான் ராதா கோபத்தடன்.

பம்பாய் அறை!

கீட்டு பம்பாய்க்குப் போய்க்ிடு வந்த
பிறகு, தான் மற்றவர்களைத் ஒரு படி உயர்த்த
விட்டதாக நினைத்துக்கொண்டான். யார் அதைப்
பற்றிப் பேசினாலும், அவன் நடுகிலே பம்பா
யைக் கொண்டு வந்து துறக்காமல் விட
மாட்டான்.

ஒரு நாள் இவ் அவனுடைய தகப்பனுர்
தம்முடைய தனப் பாராட்டிப் பேசிக்கொண்
டிருந்தார்.

“இன்று இவ் நினைவு என்னவா அரகாக
இருக்கிறது. பார்த்தீர்களா?” என்று அவர்
தம்முடைய தன்பரைப் பார்த்து.

அதற்குக் கீட்டு நடுகிலே புத்தது. “இது
என்ன நினை? அடேயப்பா! பம்பாயிலே
பார்க்க வேண்டும் நினைவு! ஆறாறா!...”
என்றான்.

இதைக்கேட்டு அவனுடைய தகப்பனுருக்
குக்கோபம் வந்து விட்டது. அவர் கீட்டுகின்
கன்னத்திலே ஒங்கி ஓர்
அறை அறைத்தார்.

கீட்டு அழுது கொண்டே,
“அடேயப்பா, இதென்னா
என்ன அறை? பம்பாயிலே
யாராவது அறைத்தால்,
அடேயப்பா!...” என்றான்.

“இல்லை, கான்தான்..... இந்த வீட்
டுலே வேறே வேலை யில்லை பாராங்கள்!
அதனாலே குழந்தையை அழ மூட்டி விளை
யாடுகிறேன், இல்லையா?” என்ருன்
ருக்மணி மிகக்காக.

“உனக்கு வேலை யில்லன்னு யாரும்
சொன்னா? விளையாடுகிறாய் என்றுதான்
யார் சொன்னா? குழந்தை அழறது,
சமாதானப் படுத்த என்னால், என்ன
வெல்லாமோ சொல்லுகிறாய்!”

“நீங்க ஆபீசுக்குப் போயிருக்கிற வேலை
எல்லாம் தான் குழந்தையை எடுத்த
வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேனே? நீங்க
ஆத்திலே இருக்கிற காழிகையிலாவது
கொஞ்சம் குழந்தையைப் பார்த்துக்
கொள்ளக் கூடாதா?”

“சரிதான். ‘உன்னைக் குழந்தையைச்
சமாதானப்படுத்திட’ என்று சொன்னால்,
நீ எனக்கே அந்த வேலையை வைக்கிறாயா?”

“அப்படி யொன்றும் மனசுக்குச் சங்கடப்
பட்டுக்கொண்டு குழந்தையை எடுத்துக்க
வேண்டாம். கான் சொல்வதிலே இருத்
திர தீபாய அநியாயத்தை யோசித்துப்
பார்த்துப் பண்ணுங்கோ!”

“கீ சொல்வது அத்தனையும் நியாயம். நான் சொல்வதுதான் அநியாயம்—சரிதானே!”

இவ்விதம் குழந்தைகளுக்குள் பேச்சு வார்த்தைகள் முற்றிக்கொண்டே போயிற்று! இவர்கள் எப்படி, எப்போது இந்தச் சம்பவங்களைக் கூர்ந்து கவனித்தார்கள் என்று நான் வியந்து கொண்டிருக்கிறேன். அப்போது என் தாயார் “நிலைக்கு வைத்துக் கொள்ளுகிற மனை எங்கே?” என்று கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

“இதோ இருக்கிறதா பாட்டி” என்று சொல்லிக்கொண்டே மனைகளை எடுத்துக் கொண்டு ரூம்மணி ஒடினான்.

நானும் சித்திராதேவியின் வழிபாட்டை விட்டு எழுந்து உட்கார்ந்தேன். ரூம்மணி யின் மையில் ஒரு மணக்கட்டை யிருந்தது. அந்த மணக்கட்டைதான் அவர்கள் காதத்தில் குழந்தை பார்வையின் பாகத்தை கடித்தது என்று அறிந்துகொண்டேன்.

மறுபடியும் அவர்கள் காதகம் தொடர் இருந்தது. அப்போது நான் “ராதா—ரூம்மணி! இங்கே வாருங்கள்” என்று கூப்பிட்டேன். இருவரும் என் பக்கத்தில் வந்து அமைதியாக கின்றுங்கள்.

நான் “என் ராதா! குழந்தைகள் என்றால் ‘அப்பா - அம்மா’ வினையாட்டுத்தான் வினையாடுவார்கள். கீக்கன் ஏன், ‘அப்பா - அம்மா’ வினையாட்டு வினையாடாமல் ‘சித்தப்பா-சித்தி’ வினையாட்டு வினையாடுகிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

ராதா “அப்பாவும் அம்மாவும் அவ்வளவு கன்னக வினையாடுவதில்லை. நீங்கள் சித்தப்பா நங்கு வினையாடுகிறீர்கள்” என்றாள்.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. “என்ன நான் வினையாடுகிறேன்? வாழ்க்கை எடுத்துக்கிறேன்?” என்ற பிரமை எனக்கே உண்டாய்விட்டது.

மூன்று பிரகஸ்பதிகள்

உலகத்திலே சமாதானம் ஏற்பட வேண்டுமானால், ஒரு நேசத்தில் மாத்திரம் சமாதானம் ஏற்பட்டால் போதாது. உலகத்தில் உள்ள எல்லாத் தேசங்களிலும் சமாதானம் ஏற்பட வேண்டும். எல்லாத் தேசங்களிலும் அமைதி ஏற்பட்டு ஒரே ஒரு நேசத்தில் மாத்திரம் குழப்பமும் யுத்தமும் நடந்து கொண்டிருக்குமானால், அந்தக் குழப்பமும் யுத்தமும் மற்ற நாடுகளை இவ்வளவு பாதித்து, விவாயில் உலகம் முழுவதையுமே யுத்தகன மாக்கிவிடும். இதை விளக்குவதற்காக, காங்கு சொன்ற ஹெச். ஜி. வெய்ன் என்ற பிரிட்டிஷ் அறிஞர் ஒரு கதை சொல்லுகிறார்:

ஒரு கப்பல் நடுக்கடலில் போய்க் கொண்டிருந்தபோது திடீரென்று ஈழநீர் போய் விட்டது. அதிலிருந்து தான்கு பேர்கள் மாத்திரம் தப்பிப் பிழைத்து பக்கத்தி லிருந்து ஒரு சிறு தீவுக்குப் போனார்கள்.

அந்த தான்கு பேர்களிலே மூவர் வானிபர்கள்: ஒருவன் சிறு பையன்.

கொஞ்ச காலம்வரை அவர்கள் அந்தத் தீவில் கிடையாத காய்களிகளை உண்டு காணல் கறித்து வந்தார்கள். பிறகு அது பிடிக்கவில்லை. ஒருநாள் அவர்கள் கடற்கரை போரமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தபோது, ஒரு காட்டும் பன்றி அந்தப் பக்கமாகப் போவதைக் கண்டார்கள். உடனே அந்தப் பன்றியை எப்படியாவது பிடித்து, அதைக் கொன்று தின்ற வேண்டுமென்று அவர்களுக்கு ஆசை உண்டாயிற்று.

ஆனால், பன்றியை எப்படிப் பிடிப்பது? இது சம்பந்தமாக அவர்களுக்குள் வாக்ரு வாதம் உண்டாயிற்று. ஒருவன் “எனக்கு விளா எதுமேயு மாத்திரம்தான் வேண்டும்; ஆகையால் நான் விளா எதும்பை மாத்திரம்தான் பிடிப்பேன்” என்றான். மற்றோருவன் எனக்குக் காள் வேண்டும். “ஆகையால், நான் பன்றியின் காலை மாத்திரம்தான் பிடிப்பேன்” என்றான். இன்னொருவன், “எனக்குத் தலைதான் வேண்டும். ஆகையால் நான் தலையைத் தான் பிடிப்பேன்” என்றான்.

சிறுவன் புத்தியாலி. அவன் சொன்னான்: “நீங்கள் தலைப்பதுபோலப் பன்றியைப் பிடிக்க முடியாது. முதலில் எல்லோருமாகச் செத்து மூலம் பன்றியையும் பிடிப்போம். பிறகு, அவர்களுக்கு வேண்டியதை எடுத்துக் கொள்வோம்” என்றான்.

ஆனால், அந்த இளைஞர்கள் அவன் சொன்னதைக் கேட்கவில்லை. “மூட்டான், உன்னை யாரி போகவை கிட்டடா? நீ போகாமல் இரு” என்று சொல்லி விட்டார்கள்.

பிறகு அவர்கள் ஒங்கொருவரும் தனித் தனியாகப் பன்றியைப் பிடிக்கத் தொடங்கி லார்கள். “காள் வேண்டும்” என்று சொன்னவன், பன்றியின் காலை மாத்திரம் பிடித்தான். பன்றி அவனைக் கடித்துவிட்டு ஒடி விட்டது. “விளா எதும்பை வேண்டும்” என்று சொன்னவன் விளாவை மாத்திரம் பிடித்தான். பன்றி அவனையும் கடித்துவிட்டு ஒட்டம் பிடித்தது. “தலை வேண்டும்” என்று சொன்னவன் பன்றியினுடைய தலையை மாத்திரம் பிடித்தான். பன்றி அவனுடைய தலையைப் கடித்துவிட்டு ஒடி விட்டது.

சமாதானம் ஏற்படுவதா யிருந்தால் அது மூலம் உலக சமாதானமாக இருக்கவேண்டும். பிரான்ஸிலோ, பெர்ஜியத்திலோ, என்விட்டஸ் எரத்திலோ மாத்திரம் சமாதானம் ஏற்பட்டுப் பிரயோஜனமில்லை.

டன்லப்

கார் டயர்கள்

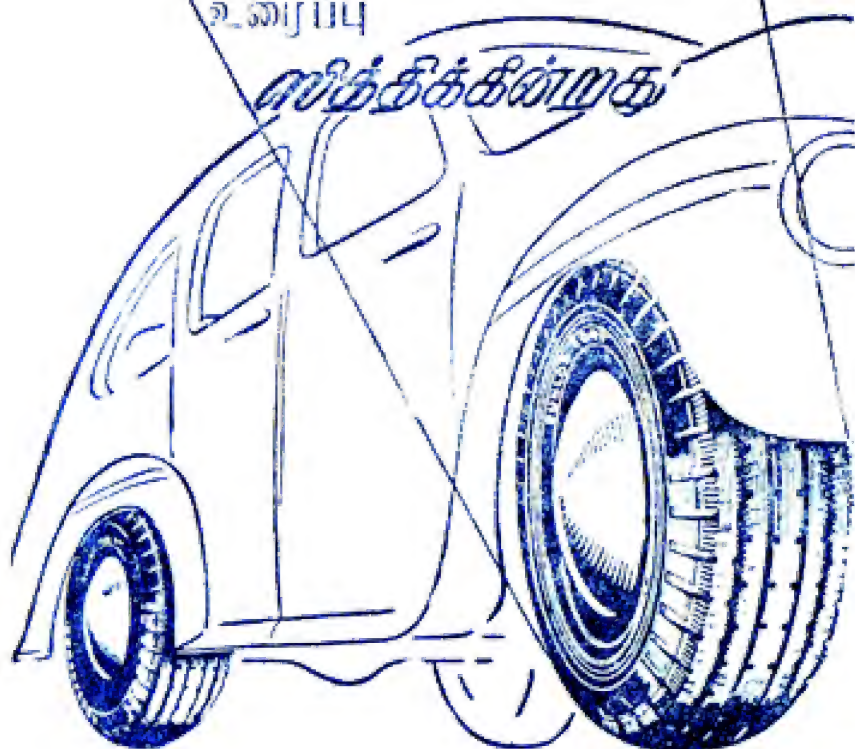
அ தி க

அனுபவத்திலிருந்தே

அ தி க

உரைப்பு

ஸித்திக்கின்றது

டன்லப் காரைகள் வேறெவ்வற்றையும் விட ஏனையவையே டன்லப் தயாரிக்கும் தொழில் உட்பட்டு வந்திருக்கின்றது. இந்த அதி உறுவமைவானவையே இவ்வாறானவையாக அதிமாக உழைத்து மிகச் சிறந்த டன்லப்பைப் புகழ் பெற்றவையாக டன்லப் டன்லப்பைத் தயாரிக்க முடிந்தது.

OK 315 T.M.

கு மு த ம்

கௌரவ ஆசிரியர் :

டாக்டர் அழகப்ப செட்டியார்

பிரதி மாதமும் 1௦, 15௦ வெளிவரும்

விலை 4 அணு

குறிப்பிடத்தக்க அம்சங்கள் :

1. இந்திய சர்த்திரத்தினிக்குத் து ஒரு கவையான காட்சியைச் சித்தரிக்கும் அழகிய மூவண்ண அட்டைப் படம். தமிழ் நாட்டின் தான்களும் பத்திரிகைகளில் தொடர்ச்சியாக மூவண்ண அட்டையுடன் பிரசுரமாகு குமுதம் ஒன்றுதான்.

2. 'பாட்டான் உலகம்' என்ற தலைப்பில் தகுந்த முகப்படங்க ணோடு நொழிவான்களின் தினசரி வாழ்க்கையைப் பற்றின கட்டுரை.

3. மக்கள் மனத்தைக் கலக்கிக் கொண்டிருக்கும் முக்கிய மான பிரச்சினைகளைப் பற்றிப் பல பிரமுகர்களுடைய அபிப்பிராயத் தொகுதி. 15-1-48 இதழில் 'யுத்தம் வருமா?' என்ற கேள்விக்கு சபாநாயகர் சிவசுண்முகம் பின்னை, தகர மேயர் யூ. திருஷ்ண ராவ், மேல்சபை எதிர்க்கட்சித் தலைவர் வி. கே. ஜான் இவர்கள் விடையளிக்கிறார்கள். அடுத்த இதழில் — 'சென்னை தகரம் யாருக்குச் சொத்தம்?'

4. உலகப் பிரமுகர்களுடைய வாழ்க்கை வரலாறுகள், அடுத்த இதழில் — ஸென்ரீ போர்டின் வாழ்க்கை.

5. இரண்டு தொடர் கதைகள் : 1. சகுந்தலா ராஜன் எழுதிய 'தெய்வப் பிறவி'. 2. வி. ஸ. காண்டேகர் எழுதிய 'வெண்முடில்' (கா. பதி. பதி. மொழிபெயர்ப்பு)

விவரங்களுக்கு :

குமுதம் காரியாலயம்

6, ஹம்படர்ஸ் ரோடு :: வெம்பேரி, சென்னை-7

கீரைப் ஸிரப்

கீரைப் ஸிரப் குழந்தைகளுக்கும்
மேலும் சிறந்த பேதி மருந்தாகும். கவனம்
கூட கோளாறென்ற சந்தேகமிருக்க
தாம் ஒரு டோஸ் கீரைப் ஸிரப்
கொடுக்க.

93 தயாரிப்பு

அழகை
மாறி
புன்னகை

தயாரிப்பவர்கள் :

மைசூர் இண்டஸ்ட்ரியல் அண்டு
டெஸ்டிங் லாபரடெரி லிமிடெட்

மக்லேஸ்வரம், பெங்களூர்

விற்பனை ஏஜண்டுகள் :

மெஸர்ஸ். பேஸ்ட் அண்டு கம்பெனி
லிமிடெட்

தயால் பேட்டி தெ. 63, மதராஸ்

ஹிந்தி

5 மாதத்தில் ஒழிந்த நேரத்தில்
குறைந்த செலவில் தபால் மூலம்
கற்றுக் கொள்ளுங்கள். தமிழ்
தேரிந்தால் போதும். ஹிந்தி
எழுத்தும் பாஷையும் எழுதவும்,
பேசவும், படிக்கவும் கற்றுக்
கொள்ளலாம். தினசரி பாடங்
களும் பயிற்சிகளும் கொடுக்கப்
படுகின்றன. பயிற்சிகள் திருத்
தப்படுகின்றன. பரீட்சையில்
தேர்ச்சி பெறலாம். கதந்திர
இந்தியாவின் தேச பாஷையைக்
கற்றுக் கொள்ள சிறந்த
தருணம். விவரத்திற்கு இரண்டு
3,4 அனுஸ்டாம்பு அனுப்பவும்.

ஸ்ரீங்கம்

ஆத்தான் ஸ்ரீவிவாஸாச்சாரியார்

ஸாஸ்வதி கலாமந்திர்
ஹிந்தி வித்யாலயம்

17, ஆதியப்ப முதலி தெரு,
மதராஸ் - 7

கோல்கேட்

கவசத்தையும் பற்களையும்
கத்தப்படுத்துகின்றது

உங்களது பற்களை கோல்கேட் முறையாகத் தினசரி
இரண்டு முறை கத்தம் செய்யுங்கள்.

- பற்களை வெண்மையாகவும் உறுதியாகவும் இருக்கச் செய்கிறது. ரொத்தையாவதைத் தடுக்கிறது.
- உறுகளை ஆரோக்ய நிலையிலும் வலுவாகவும் வைக்கிறது. பல்வெள்ளினின்றும் காப்பாற்றுகிறது.
- வாயை சுத்தமாகவும் புதுமையாகவும் செய்கிறது. துர்நாற்றத்தை அறவே ஒழிக்கிறது.

கோல்கேட் பவுடரோ அல்லது ரிபோ
உங்கள் இஷ்டப்படி வாங்கிக்கொள்ளலாம்

**நீங்கள்
கவனிக்க வேண்டியது!**

குனம் நீறத்த
கொஞ்சம் கூத்தம்
நாதம்

[illegible]

செந்தமிழ் உரை மாரத
சுவாமித்து
வாஸதபுரம்

**டி.எஸ்.ஆர்.கோ
தம்பகோணம்**

மதுராண்டு ஏழுண்டுகூட

புஷ்பவனம் ஸ்டேடார்ஸ்

பைபிசாப்டீஸ் தேசம்

திருவள்ளூர் : 22 மார்ச்

சேகரனாவ, தீவிரத் தமிழ்நாதர்கள்
இ. பாலக்காடுக்கு வந்துள்ளனர் :

B. மாதவன் டி. சபி

இனசியாள் தேரு, கோயமுத்தூர்

ஆகாரத்திற்கு பின்
வயிற்று நோயா?

இதனால் நாள்
பார்க்க வேண்டும்

[illegible]

உங்களுக்கு வேண்டியது

யல்லா கெயின்றுக
விட்டும் விட்டாச்
சுள்ளும் படிதாசு
வும் மாத்திரையாக
வும் விடைக்குத்.

BISMAG

தோல் ஏதும் தென் :

ஜெயப்பிரகாஷ் & கோ., லீட்.
மதுரை-கங்குலத்தா-மதுரை-காசர்

மிருதுவும் பூரணமுமான சிசிச்சை!

ப்ரூக்லாக்ஸ் மலச்சிக்கல் ஏற்படும் குடலி
லூடேயே சென்று தாச்சுவதினால் உங்கள்
உடம்பிலிருந்து சகல அசுத்தத்தையும் அறவே
அகற்றி விடுகின்றது. ப்ரூக்லாக்ஸ் பார்வைக்கும்
ருசிக்கும் தித்திப்பான சாக்லெட்டைப்போ
லிருக்கும். அது வயதானவர்களுக்கும் குழந்தை
களுக்கும் அவசியம் தேவையான ஓர் சஞ்சீவி.

ப்ரூக்லாக்ஸ்

சாக்லெட்
லாக்ஸெடிவ்

பெரிய கைப் புன் ஒன்றுக்கு 1-12-0 சிறிய கைப் புன் ஒன்றுக்கு 0-12-0

சென்னை மாராணத்துக்கு கிறப்பன் ஏஜன்டுகள் :

ஓரியண்டல் மர்க்கன்டைஸ் ஏஜன்ஸி, 99-A, அரமனைக்கரத் தெரு, மதராஸ்

No. 1.

உருமல்களுக்கும்
ஜலதோஷத்திற்கும்
உபயோகிக்க
மறக்காதீர்கள்

ஸிரோலின்
"ரோச்"

உலகெங்கும் உபயோகிக்கப்படுகிறது

சுலபமாக

எழுதுங்கள்

எவ்விதமாக எழுதின
தும் சுலபமாக எழுது
வது என்பது கீழ்க்
வாய்ந்த மெண்ட்மோர் ஆடோ -
ப்ளோ பேனாவின் முக்கிய அம்சங்
களில் ஒன்று. இத்திய சீரோயின்
நிலக்காகவே செய்யப்பட்ட
அதன் பாகங்கள் இதை நன்றாக
செய்கின்றன. இத்துடன் டிராப்
பிளம், லீவ் பிளம், ஸ்டட்
பிளம் ஆகிய மாடங்களில்
ஆன்மி இசீடியம் நோய்க்கப்
பட்ட மூளைகளுடன் கூடிய 14
கார்ட் தங்க திப்டுடன் கூடிய
பேனாவைக் கூடிய
பேனாவிற்கு இதை விட
வேறு என்ன வேண்டும்?

விலை

ரூ. 15/-

MENTMORE
Auto-Flow
MADE IN ENGLAND

மெண்ட்மோர்

ஆடோ - ப்ளோ

இங்கிலாந்தில் செய்யப்பட்டது

வர்த்தக விவரங்களுக்கு உரிமை பெற்ற மூல விற்பனையாளர்கள் :
மூலன் & பிப்ஸ் (இந்தியா) லிமிடெட்., 15, கங்குரம் ரோடும் தெரு. மதராஸ்

ஆழ்ந்த நித்திரைக்கு

உங்கள் படுக்கையறையில்
உய்யுணமிருதியால் இரவில் திம்மதி
யினதில் உழிக்கிறீர்களா?—
பேலிகோ மின்சார விநிதிகள்
உய்யுணத்தை குளுமைவாக மாற்றி
ஆழ்ந்த நித்திரை அளிக்க
உங்களுக்கு நவீன முறையும்.

PELICO

**PELICO FANS FOR
PROVED PERFORMANCE**

பேலிகோ எலக்ட்ரிக் இண்டஸ்ட்ரீஸ் லிட்.,
கிரான்ட் டிராப் ரோடு - அமீர்தாஸ்

மும்பைப் பிழுவட்டர்கள் :

மெஸர்ஸ். கார்டன் டிராப் & கோ., (மதராஸ்) லிட்.,
1112, ஹட்கு ரிச் ரோடு — ஜி. டி. மதராஸ்

10

காரணங்கள் :

நம்பர் டின்

முன்னணியில் இருக்க

1 அதில் சிறந்த வர்ஜீனியா டுகாபீஸ் சேர்த்திருக்கிறது.

2 ஐக்கிரீட்டவர்களால் "யுனிகாட்" செய்யப்பட்டது.

3 நல்லது "லாக்" செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

4 நல்ல தாதுகொடுத்தில் கற்றவர்ப்பு இருக்கிறது.

5 மூன்று கட்டை நிலையில் தாவிக்கொண்டது.

6 நெயர்வைத்து கொடுத்தி செய்யது.

7 கலக்கலாக்கலா இருந்திலாது தந்த மயோகிவாஸர்
கலில் அனுபவத்தாக்கி கொண்டு செயர் கொடுத்தது.

8 செயர் செயல் காக்கல் கல் செயல்வாசல்
தாவிக்கொண்டது.

9 வலுத்துக்குத் தகுத்தாதிருக்கிறது.

கருவியால் செயல்வாசல் துளி செயல் முன்னணியில் திட்டவாசல்

10 அதில் வலுவில் அதுதான் தக்கிருந்த தகவல்.

நம்பர்

டின்

வர்ஜீனியா

REVISED

கல்கி

KALKI ஏப்ரல் 25, 1948

4 அணு

பாங்க் ஆப் மதுரை லீட்.

தந்தி விலாசம்: “மதுரா பாங்க்”

டெலிபோன்: நெ. 1

தலைமை ஆபீஸ்:

மொகல் ஆபீஸ்:

திருப்பரங்குன்றம் ரோடு, மதுரை

155, தேர்து மாசி வீதி, மதுரை

கிளை ஆபீஸ்கள்:

புதுக்கோட்டை, சேலம், கோயமுத்தூர், திருவனந்தபுரம்

அதிகாரம்பெற்ற மூலதனம்	ரூ. 25,00,000
வழங்கி வாக்களிக்கப்பட்ட மூலதனம்	ரூ. 15,00,000
சேலுத்தப்பட்ட மூலதனம்	ரூ. 7,50,000
பு.பாஸ்ட்டுகள்	ரூ. 1,60,00,000
	க்ரூ. மேல்

பிக்சட் பு.பாஸ்ட்டு 6, 12, 24 மாதங்கட்கு வாங்கப்படும். வட்டி விதிதம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

பேலிங்ஸ் பாங்கு ரூ. 5000 வரை 2½% வட்டி. வாரம் ரூ. 250 வரை செக் மூலம் பெறலாம்.

காண்ட் அக்கவுண்ட் ஜனவரி முதல் ஜூன் வரை ½% வட்டி, ஜூலை முதல் டிசம்பர் வரை ¾% வட்டி.

தங்கம், கவர்ன்மெண்டு புரோபோட், ஒப்புக்கொள்ளப் பட்ட ஷேர்கள், சடு பத்திரங்கள், வியாபாரர் ஈமான் முதலியவைகளின் பேரில் கடன் கொடுக்கப்படும்.

எல்லாவிதமான பாங்கிங் அலுவல்களும் நடத்தப்படுகின்றன.

பாங்கிங் கள்:

வ. எம். வன்வியர்ப் செட்டியார்

வ. எம். வெலிங்கம் செட்டியார்

கருமுத்து நியாகாஜன்

மாணஜிம் ஸாஹ்ப்

தி இந்தியன் பாங்க் லிமிடெட்

தலைமை ஆபீஸ்: " இந்தியன் பாங்க் பில்டிங்ஸ் " வடக்குப் பீச் ரோடு, மதராஸ்
மேடம் ஆபீஸ்கள்: எஸ்பிஎன்னேட், திருவல்லிக்கேணி, மவுண்டு ரோடு
மயிலாம்பூர், தியாகராய நகர், புரசவாக்கம், எழும்பூர்

சென்னை மாகாணத்தில் எல்லா முக்கியமான இடங்களிலும்
பம்பாயிலும் பிராஞ்சுகளும் சப் ஆபீஸ்களும் உள்ளன.

வழங்கி வாக்களிக்கப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 72,00,000
செலுத்தப்பட்ட மூலதனம் ரூ. 53,00,000
ரிசர்வ் நிதி ரூ. 62,00,000

சகல விதமான பாங்க் அலுவல்களும் நடத்தப்படும். மற்ற
விவரங்களுக்குப் பாங்கியின் எந்த ஆபீஸுக்காவது எழுதி
தெரிந்து கொள்ளலாம்.

என். கோபால அய்யர், செக்ரடரி

குழந்தைக்கு
மூக்கியமானது

பேபி கிரைப்

குழந்தைக்கு
ஆரோக்கியமளிப்பது

குழந்தைகளுக்கு உண்டாகும் வாயு வயிற்றுப் போகாமல், வயிற்று
வலி, அஜீரணம், மாத்தம், பல் முளைக்கும்போது ஏற்படும் வயிற்றுப்
போக்கு முதலிய சகல வியாதிகளையும் போக்கி நல்ல ஆரோக்கியத்
தையும் தரும் சிறந்த திராவகம்.

அ யோ டி சா ல்

மிகச் சிறந்த ரத்த சுத்தி மருந்து

இது திரோகத்தில் உஷ்ணம் அதிகரித்து அதனால் ஏற்படும் திரோகங்களை
குணப்படுத்தி, திரோகத்திற்கு ஆரோக்கியத்தை கொடுக்கும்.
ரத்தத்தை சுத்தி செய்து ரத்த விருத்தியையும் உண்டாக்கும்.

சைபால்

முகப்பரு, சேத்துப் புண், சிரங்கு, வேனஸ் கட்டி, தீர்ப்பட்ட புண்,
கரப்பான் முதலியவைகளுக்குக் கைகண்ட மருந்து.

எல்லாக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்

தயாரிப்பவர்கள் :

தி சௌத் இந்தியன் மானுபாக்சரிங் கம்பெனி, மதுரை

ஏஜன்டுகள்:—தாதுன் டிரக் ஸ்டோர்ஸ், தைனியம்ப நாயக்கன் தெரு, மதராஸ்-3;
தாராமா ஜெனரல் ஸ்டோர்ஸ்—பெரூவாடா, பெர்ஹாம்பூர் & சிகத்தராயாத்;
கிரீஜா மேடிகல் ஸ்டோர்ஸ், பெங்களூர் ஸ்ரீடி.

கோல் ஏஜன்டுகள்:—M.O. A.கன் & கோ., 96, சதாம்ஸ் ரோடு, கோட்டை, கொழும்பு

ರಾಜಾ

ಸ್ನೋ,
ಹೇರ್ ಅಯಿಲ್,
ಕಸ್ಟುಮ್ ಸೋಪ್.

FAS-10

MANYAM & CO., BANGALORE - MADRAS - BOMBAY.

ಬೆಂಗಳೂರು ಅಂಶ: 112, ಒಳಗಡೆ ಮೊದಲ ಮಹಡಿ, ಮೊದಲ
ಮಹಡಿ ಮೊದಲ: 20-A ಮೊದಲ ಮಹಡಿ ಮಹಡಿ, ಮಹಡಿ